

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *SUNDAY TIMES* BESTSELLER

M. J.
ARLIDGE

LOVE
ME
NOT

HELL HATH NO FURY...

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Bölüm 115](#)

[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118](#)

[Bölüm 119](#)

[Bölüm 120](#)

[Bölüm 121](#)

[Bölüm 122](#)

[Bölüm 123](#)

[Bölüm 124](#)

[Bölüm 125](#)

[Bölüm 126](#)

[Pengueni Takip](#)

[Et](#)

07.05

Southampton kan kırmızısı parlıyordu. Taze bir sonbahar sabahıydı, yerdeki kırağı hâlâ gevrekti ama güneş ufukta süzülürken şehrin üzerine ılık bir ışık vuruyordu. Şaşırtıcı derecede güzel bir manzaraydı ve Sonia Smalling arabasını Southampton'a doğru sürerken kendi kendine gülümsedi.

sessiz köy yolu. Böyle günlerde hayatta olduğunuza sevinirsiniz.

Sonia yaklaşık on yıldır Southampton'da çalışıyordu, ancak Köy hayatının sakin ve telaşsız ritmini tercih ederek orada yaşamayı hiç seçmemişti. Ashurst yakınlarında, New Forest'ın kenarlarında yaşıyordu ve sabahın ilk ışıklarında köpeklerini yürüyüşe çıkarmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Kocasını Thomas da sık sık ona eşlik ederdi ve bazen yataklarından kaldırılabilirler zaman çocukları da. Güneş gökyüzünde alçalırken, iki kırmızı setteriyle dar, ağaçlık patikalarda ilerlemek için muhteşem bir gün olabilirdi, ancak Sonia bu sabah bu zevkten vazgeçmek zorunda . Yeni çocukları vardı. bugün başlıyor ve her şeyin sorunsuz ilerlediğinden emin olmak için erken ofiste olmak istedi.

A336'daki kaçınılmaz trafiğe rağmen ve Sonia köy yollarında böyle uçarken işe gidip gelmek zor değildi, son derece mutluydu. En sevdiği radyo istasyonu çalışıyordu, ısıtma sistemi en üst seviyeye çıkarılmıştı ve yeni Audi'sinin kükremesinin tadını çıkarıyordu. Onun için alışılmadık bir şekilde, temel modeli tercih etmemiş, birikimlerini sportif versiyonu almak için kullanmıştı onun yerine. Oldukça şaşkın olan kocasına 'Biraz yaşa' diyordu.

Yol açıktı, o da ayağını yere bastı. Dona rağmen lastikleri yolu kavradı ve araba hızla ilerledi. Saate baktı - sabah 7.05 - ve işte olacağını fark etti

Bugün her zamankinden daha erken. Bu patronunu ondan uzak tutacaktır.

Gözlerini tekrar yukarı çevirdi ve hemen dondu kaldı. Yolda, tam önünde bir kadın durmuş bağırıyor ve elini sallıyordu. Silahlar. Sonia içgüdüsel olarak frene bastı. Ama artık çok geç olduğunu biliyordu - kadına çarpacaktı ve çok hızlı sürdüğü için bu onun hatası olacaktı. O birkaç değerli saniye içinde her şeyi gördü - korkunç çarpışmayı, kadının paramparça olmuş bedenini - ama büyük bir şaşkınlıkla araba aniden durdu, dehşete düşmüş kadından birkaç santim ötede.

Sonia kıpırdamadan oturdu, kalbi küt küt atıyor, başı zonkluyordu. Ama kadın çoktan arabanın etrafını sarmış ve cama vurmaya başlamıştı.

"Lütfen, bana yardım edin... Bana yardım etmelisiniz.

Sonia ne olduğunu anlamaya çalışarak ona döndü. Kadın savaş pantolonu ve giymişti. İçinden Sonia kaskının açık vizöründen şakağından aşağı akan küçük bir kan damlası görebiliyordu.

'Erkek arkadaşım, bisikletinden düştü. Hareket etmiyor..'

Sonia yola bir göz attı ve sabahki ikinci şokunu . Önlerinde parçalanmış bir motosiklet ve onun yanında yolun ortasında hareketsiz yatan bir figür vardı.

Kadın ağlıyordu, titriyordu ve çaresizdi, yüzden ona arabadan uzaklaşmasını işaret eden Sonia emniyet kemerini çözdü ve dışarı tırmandı. Sonia'nın kendisi de hâlâ oldukça sarsılmıştı ama ilk yardım eğitimi aldığı için yardım etmek onun göreviydi. Yolun açık olup olmadığını kontrol etmek için arkasına bir göz attıktan sonra aceleyle adamın yanına gitti, Yaralarının ağır olmaması için kendi kendine dua etti. Hayatı boyunca pek çok şey görmüştü ama daha önce hiç kimse onun üzerinde ölmemişti.

"Beni duyabiliyor musun?

Soğuk asfaltın üzerine diz çöken Sonia onu yavaşça sırt üstü yatırdı. Vizörü çatlamıştı, gözleri kapalıydı ve Sonia daha şimdiden

en kötüsünden korktu.

'O iyi mi? İyi olacak mı?'

Sonia cıvıldaayan kız arkadaşını görmezden gelerek başını yerden kaldırdı. Hâlâ sıcak hissediyordu, bu da bir şeydi ama tepkisiz kalmıştı, başı Sonia'nın elinde ağırlaşmıştı.

"Her şey yoluna girecek," diye devam etti yaralı adama. "Ama benimle konuşmana ihtiyacım var.

Hâlâ yanıt yok. Sonia vizörünü kaldırmaya çalıştı ama yerinden oynamadı.

"Ne dediğimi duyabiliyor musun?

Hâlâ bir şey yok, o yüzden tekrar denedi, daha yüksek sesle. "Sana ne dediğimi duyabiliyor musun-" Gözleri birden açılarak onunkilere kilitlendi. "Yüksek sesle ve net, tatlım.

Sonra yumruğunu kadının indirdi.

2

07.08

Yeraltı otoparkı karanlık ve kasvetliydi. Çok geçmeden arabalarına koşan genç profesyonellerle dolu olurdu, ancak bu saatte cansız ve davetkâr değildi, sadece titreyen şerit ışıklarla aydınlatılıyordu. Helen Grace yağ bulaşmış betonun üzerinde yürürken yalnız bir görüntü çiziyordu, floresan ışıkları bisikletinin üzerinde dans ediyordu deriler.

Hızlı adımlarla 26 numaralı bölmede gururla duran yeni bisikletine doğru ilerledi. Helen savurganlığa eğilimli biri değildi ama son zamanlarda yaşadığı sıkıntıların ardından kendini tedavi etmeye karar vermişti. O vardı

Haksız yere tutuklanıp hapse atılmasının ardından yüklü bir tazminat almış ve bunu kullanmaya karar vermişti. Bu parayı Paranın büyük bir kısmını yerel bir çocuk hayır kurumuna bağışlamış, ancak geri kalanını tek bir satın alma işlemi için harcamıştı - yeni bir Kawasaki Ninja.

Bu sabah ona eşlik ettiği için mutluydu. Hapishane onu yıkmamıştı ama derin bir iz bırakmıştı. Uyumakta zorlanıyor, en üst kattaki dairesinin sessizliğini boğucu buluyor ve uykuya dalmayı başardığında da korkunç kâbuslar görüyordu. Bu rüyalarda,

Korkmuş ve çaresiz bir halde hücrelerine geri dönmüştü. Bazen Holloway'in hayaletleri onun önünde geçit töreni yapıyordu - öldürülen mahkumlar

Helen'i onları kurtaramadığı için suçluyordu. Diğer zamanlarda ise kız kardeşi Marianne yanına gelerek Helen'e ölümde kendisine katılması için yalvarıyordu. İğrenç bir şekilde, Marianne Helen'in onu hatırlamak istediği gibi değil, en sonunda olduğu gibi göründü - alnındaki kurşun deliği ıslak bir şekilde parlıyordu.

Helen kafası karışmış ve terlemiş bir şekilde uyanırdı, korkusu bu korkunç görüntüler kaybolduktan sonra da devam ederdi. O her zaman

Küçük dairesini seviyordu, ama tahliye edilmesinin üzerinden dokuz ay geçmesine rağmen, sık sık küçük, hatta bunaltıcı geliyordu. Helen tüm bunların kafasında olduğunu biliyordu.

rahat evi her zaman onun sığınağı olmuştu, ama artık

Bu ateşli rüyalardan irkilerek uyandığında nefesinin sığığını ya da kalbinin öfkeyle atışını inkâr ediyordu. Helen henüz tam anlamıyla bir panik atak geçirmemişti ama bir panik atak geçireceğini hissediyordu.

Bu yüzden ne zaman endişe seviyesinin yükseldiğini hissetse kaçıyordu.

Bodruma indi ve bisikletine bindi. Sadece ona bindiğinde

karanlık hisleri geri çekilmeye başladı.

Artık bir mahkum değildi, ama bazen sadece *dışarı çıkmak*. İşte bu yüzden şafağı, günün yeni ve ele geçirilmeyi beklediği zamanı dört gözle bekliyordu. Contağı kapattı, kapının yükselmesini bekledi, sonra gazı geri çekerek kükredi ve ışığa doğru uzaklaştı.

3

07.09

Olabildiğince hızlı bir şekilde geriye doğru kaçtı ve asfaltta debelenmeye başladı. Bacakları sıyrılmış, tırnakları kırılmıştı ama saldırgan ona doğru ilerlerken Sonia yine de yoluna devam etti. Başı dönüyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu ve çenesinden kan damladığını hissedebiliyordu. Tek yapmak istediği uzanıp ağlamaktı ama içgüdüleri onu harekete geçirdi. Ondan uzaklaşmak zorundaydı.

Adam gözlerini açtığı anda o kadar şaşırmıştı ki yumruğun kendisine doğru uçtuğunu görememişti. Tehlikenin farkına çok geç varmıştı ve dakikalar sonra geriye doğru düştüğünü hissetti. Burnu kesinlikle kırılmıştı ve başının arkası da yapış yapıştı. yolla birleşmişti. Midesi bulanmak istedi, boğazında kusmuğun yükseldiğini hissediyordu ama onu geri çekmeye zorladı. kaçmak için mücadele etti.

Dönmeye, dört ayağının üzerine kalkmaya çalıştı ama adamın botu Göğsüne sertçe çarparak onu bir kez daha sırt üstü yatmaya zorladı. Yine de hareket etmeye devam etti, ama kafası birdenbire bu sakin köy yolunda ona neler yapabileceğine dair hayallerle doldu - gazetelerde okuduğu şeyler, işinde karşılaştığı şeyler. Zamanında pek çok kurbanla karşılaşmıştı ama kendisinin de onlardan biri *olabileceğini* hiç düşünmemişti.

Şimdi gülüyordu. Kadın da öyle. Sonia'nın içinde nefret alevlendi. Ona bunu yapmaya hakları *yoktu*. Onu arabasından çekmeye. Onu dövmek için. Ona bu şekilde zorbalık etmek. Sorumluluk sahibi işi olan yetişkin bir kadındı - geri veren bir iş. O da bir eşti, bir anneydi.

Arkasından gelen bir şeyle sırtı sertçe sarsıldı ve Sonia acı düşüncelerinden sıyrıldı. Döndüğünde fark etti ki kendi arabasıyla çarpışmış ve kaçış yolunu kesmişti. Dehşete kapılmış bir halde bakışlarını saldırgana çevirdi. birkaç adım . Son derece sakin, hatta rahatlamış görünüyordu. Sonia aniden dehşete kapıldı, adamın soğukkanlılığı sadece kötü şeylerin habercisi gibiydi.

"Sana para verebilirim..." derken buldu kendini birden. 'Nakitim var, kredi kartlarım var... İstersen arabayı al...'

Yüzünde zayıf, yalvaran bir gülümsemeyle Audi'yi işaret . Ama adam hiç tepki vermedi, dikkatle ona bakıyordu.

'Mücevherlerim var, elmas bir yüzük, bir kolye. Bunları alın, satabilirsiniz, lütfen ... *lütfe*n, bırakın gideyim ...'

Adam bir an için ona baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Korkarım bunu yapamam..."

Konuşurken ceketinin içinden bir şey çıkardı ve ona doğrulttu. Sonia dehşet içinde şu anda namlusu kesilmiş bir av tüfeğine baktığını fark etti. Konuşmaya çalıştı ama nefesi kesilmişti ve adam sözlerini bitirirken sadece çaresizce dinleyebildi:

"Burası yolun sonu, tatlım.

07.17

Rüzgâr vücudunu savurarak üzerinden geçti. Helen hız sınırını rahatça aşıyordu ama yine de durmadı. Yol temizdi ve makinasına, kendisine hâkimdi.

Hayatı o kadar karmaşık, işi o kadar zordu ki, günün erken saatlerindeki bu anlar kendine ayırdığı tek zamanlardı. Önceki patronu Dedektif Başkomiser Jonathan Gardam, Helen'in hapisten çıkmasından hemen sonra teşkilattan ayrılmıştı. Bu, onunla yüzleşmek istemeyen Helen için büyük bir rahatlama olmuştu, ancak sonrasında ortaya çıkacak komplikasyonları öngörememişti. Aradan dokuz ay geçmesine rağmen, yetkililer hala onun yerine birini atamamış, Helen'i kendi işinin yanı sıra bu işi de üstlenmek zorunda bırakmışlardı.

Daha önce bu durumu omuz silkerek geçiştirebilir, yükü omuzlamak için altındakilere yaslanabilirdi. Helen her zaman popüler ve etkili bir ekip lideri olmuştu ama hapse girdiğinden beri her şey değişmişti. Bir yıl önce Helen kendi ekibi tarafından soruşturulmuş ve tutuklanmıştı.

onu üçlü bir cinayetten tutuklattı. Belki de en iyi niyetle yapılmıştı ama Helen'i sarsmıştı. Ekibi

– ilham verdiği, cesaretlendirdiği ve bazı durumlarda terfi ettirdiği

– ona sırtını dönmüştü. Olaya karışanların çoğu hala

Southampton Central, ama şimdi gözleriyle buluşmak için mücadele ediyorlardı.

Charlie Brooks dikkate değer bir istisnaydı - arkadaşına olan inancı hiç sarsılmamıştı - ama Helen ekibin geri kalanıyla çalışmayı son derece zor buluyordu. Görevlerine bağlı, duyarlı, hatta sadıklardı - ama Helen için onlara güvenmek zordu, ihanete uğramışlık duygusu hâlâ çok güçlüydü. Belki de hayatına devam etmeliydi ama Southampton onun eviydi.

Bu yüzden kalmayı seçmişti. Bugünlerde bu kararının doğruluğunu giderek daha fazla sorguluyordu.

Aklını başında tutan bu anlardı. Sessiz köy yollarında gözyaşı dökkebildiğinde, sadece o ve unsurlar. Hız her zaman onun arkadaşı olmuştu, etrafındaki dünyayı değiştiriyor, önemini azaltıyor gibi görünüyordu. Bisiklete binmenin ona verdiği hissi seviyordu, sanki havada süzülüyormuş gibi -

ortaya çıktı. Siyah hatchback durmaya hiç niyeti olmadan kükreyerek ona doğru geliyordu. Helen'in tepki vermek için sadece bir saniyesi vardı ama vücudunu bırakıp gidonu sağa doğru çekerek çarpışmadan kıl payı kurtulmayı başardı. Araba hızla geçip gitti, jet akımı Helen'in dengesini daha da bozdu, bisikleti ise yolun kenarındaki eşiğe çarptı. Çarpışmaya sadece saniyeler kalmıştı ama frenlere tutunarak, beklentiden çok umutla sol ayağını aşağı doğru bastırdı. Motosiklet sarsıldı ve sallandı, asfaltta kayarken lastikler gıcırdadı, sonunda çimenli kıyının hemen yakınında durdu.

Helen uzaklaşmakta olan arabaya doğru öfkeli bir bakış fırlattı, sürücüsü bu kıl payı kurtuluşa hiç aldırış etmemiş görünüyordu. Bisikletini çevirerek

Helen, suç işleyen aracın peşinden kükreyerek onları adalete teslim etmeye hazırlandı. Ancak, bunu yaparken, bir şey onu Dur. Çevresel görüşünde, ilerideki yolda bir şekil gördü. İlk içgüdüğü bunun dikkatsiz bir sürücü tarafından ezilmiş bir porsuk ya da tilki olabileceği yönündeydi, ama doğru düzgün görebilmek için döndüğünde, Helen, yolun ortasında sırt üstü yatanın bir kadın olduğunu fark etti.

Helen hiç tereddüt etmeden bisikletini geri çevirdi ve hızla ona doğru koşmaya başladı. Saniyeler içinde zemini yalayıp yuttu, bisikletinden atladı ve yüzüstü yatan figüre doğru koştu. Kaskını çıkaran Helen, yüzüne bolca kan bulaşmış olan yaralı kadına bakmak için eğildi.

"Sorun yok. Ben bir polis memuruyum. Ve sana yardım etmek için buradayım," dedi Helen sessizce, bir eliyle kadının başını desteklerken diğer eliyle polis telsizini çıkardı.

Kadın cevap vermeye çalıştı ama ağzından büyük miktarda kan aktı. Artık boğuluyordu ve Helen onu kaldırmaya çalıştı.

Solunum yollarındaki baskıyı hafifletmek için. Bunu yaparken Helen'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Kadının yaralarını ilk kez tam olarak inceleyen Helen, göğsünde kocaman bir delik olduğunu gördü. Bu bir trafik kazası değildi.

Helen nazik tutuşunu sürdürerek telsizle yardım istedi ama şimdiden umutsuz olduğunu biliyordu. Kadının yaraları çok fazlaydı.

Şiddetli - Helen ona çok geç ulaşmıştı. Kadın hayata , ona bir şeyler fısıldamaya çalışıyordu. Başını kaldırdı.

Kanlı dudaklar nefes nefese, anlaşılmaz bir kelime söylüyor, sonra Aniden geriye düştü ve kendi üzerine yığıldı. Helen onu tutmaya devam etti ama dövüş bitmişti.

Kadın ölmüştü.

5

07.21

Kahvesi soğuktu ve kariyeri daha soğuktu. Emilia Garanita masasında kambur bir şekilde oturmuş, monitöre bakıyor ve üzerinde çalıştığı kasvetli makaleyi bitirmek için gerekli enerjiyi toplayamıyordu. Makale

Ancak *Southampton Evening News*'in ofisi hızla , toplanan gazeteciler çalışmaya başladıkça gürültü seviyesi de giderek yükseliyordu. Çoğu insan ortamı dostane buluyordu, hatta

heyecan verici, ama o heyecanlanmadı. Ona bir yıl önce buraya geri döneceğini söyleseydiniz, yüzünüze gülerdi.

Helen Grace'in hapse girmesine neden olan meşhur S&M cinayetleri davasındaki atlatma haberinin ardından, adını duyurmak için Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Onu ışıltılı bir gelecek bekliyordu... Ta ki yanlış ata oynamış olduğu ortaya çıktı. Emilia bazen içtenlikle, önlenemez dedektif müfettişle yollarının hiç kesişmemiş olmasını diliyordu.

Önce genel gazeteler için yaptığı işler azalmış, kısa bir süre sonra da magazin basını ondan bıkmıştı. Helen Grace'in hapishanedeki hayatının iç yüzünü öğrendiğinde, herkes onunla konuşuyor, Grace'in içini boşaltan makaleleri açgözlülükle basıyordu.

iyi bir isim. Haksızlığa uğrayan memurun tamamen masum olduğu ortaya çıktığında, insanlar Emilia'yı yeterince hızlı bırakamadılar.

Parası elverdiği sürece başkentte kalmaya devam etti, Ancak çok sayıda kardeşi hâlâ Southampton'da yaşadığı ve maddi olarak ona bağımlı oldukları için, eski editörüne eski işini geri alması için yalvarmak üzere eve dönmek zorunda kalmıştı.

"Makale nasıl gidiyor?

Emilia döndüğünde patronunun ofisinin kapısında durmuş ona baktığını gördü.

"Fazla uzun ," diye yanıtladı Emilia, kara kalbine gizlice küfrederek.

Elbette ona eski işini geri vermemişti, çünkü görev çoktan doldurulmuştu. Ama onun için başka bir şey bulmuştu. yüceltilmiş stajyerlik işi - böylece onun gözden düşmesine sevinecekti. Halefi tüm ilgi çekici suç hikayelerine sahip olurken, o Mahalle İzleme programları veya ev ile ilgili makaleler ile kendisi güvenlik demoları. Önündeki metin Southampton'da yakın zamanda meydana gelen bir grafiti olayıyla ilgiliydi. Emilia'nın nabızı atıyor.

bir şekilde saatine vuran editörü ofisine çekildi. Onun makalesinde zorlandığını biliyordu ve bunu bildiğini bilmesini istiyordu. Adam kapıyı kapatana kadar bekledi ve sonra kulaklıklarını tekrar taktı. Bu sadece onun cesaretini kırmak için değildi.

Meslektaşlarıyla sohbet etmekten hoşlanmazdı; bu onun kendini eğlendirme yöntemi idi.

Kısa süre önce yerel polis radyosunun frekansını bulmuş ve sıkıcı makalelerini bitirecek kelimeleri bulmaya çalışırken zamanını onu dinleyerek geçirmişti. Ortaya çıkan ilginç ipuçlarını takip etmemesi gerektiği için bu ona pek yardımcı olmuyordu ama yine de işe yarıyordu hakkında hiçbir şey bilmediği son dakika haberlerine gelişigüzel atıfta bulunarak halefini şaşırtmasına izin verdi.

Bu sabah telsiz trafiği yine sessizdi. Southampton Son zamanlarda haber komasına girmiş gibi görünen Emilia tam kendine üçüncü bir fincan kahve yapıp yapmamayı tartışıyordu ki duyduğu bir şey onu olduğu yerde durdurdu.

Tüm birimler Barton Lane'e ilerlesin. Ölüm cöl silahlı saldırı. Bilinmeyen fail hala serbest ...'

Emilia radyoyu kapatma zahmetine girmede - sadece kulaklıklarını yere attı ve koşmaya başladı.

6

07.44

"O evli.

Dedektif Charlie Brooks vahşice öldürülmüş cesede baktı. Helen'e katılmak için kasabanın öbür ucuna koşmuş ve hızlıca Olay yeri. Önemli kanıtlar polisin gelişigüzel çalışması yüzünden kaybolabilirdi ve Charlie dikkatle cesedin yanına doğru ilerledi, gözleri hemen dördüncü parmağındaki kalın altın kordona takıldı.

"Adı Sonia Smalling.

Helen şimdi ona katıldı ve Charlie'ye şeffaf bir kanıt çantası uzattı. İçinde bir cüzdan, bir telefon ve kurbanın iş kimliğinin takılı olduğu bir kordon vardı.

"Evli ve iki çocuk annesi, Totton'da yerel gözetim servisi için çalışıyor.

Aklına hemen kendi çocuğunun -yeni yürümeye başlayan yaramaz Jessica'nın- görüntüsü geldi, ama Charlie onu uzaklaştırdı. Daha önce Zavallı kadının cesedini görünce derinden sarsıldı ama elindeki işe odaklanmak zorunda kaldı.

"Buraya nasıl geldi?

"DVLA'ya göre siyah bir Audi A3'ü varmış. Şu anda ondan hiçbir iz yok ve olay yerinden uzaklaşırken neredeyse bir tanesiyle çarpışıyordum. Olay odasını alarma geçirdim, bakalım ne bulacaklar.

"Nerede yaşıyor?"

"Ashurst.

Charlie navigasyon matematiği , 'Yani bu onun işe gidiş yolu üzerinde olmalı,' diye cevap verdi.

"Muhtemelen.

"Peki ne oldu?

Helen döndü ve uzaklaştı, Charlie'ye ona eşlik etti. Charlie bir süre daha cesede baktıktan sonra onu takip etti. Helen, yoldan birkaç metre ötede yeşillikler arasında gizlenmiş bir motosikletin etrafında toplanmış olan adli tıp görevlilerini işaret etti.

"Dün gece Southampton şehir merkezinden çalınmış ve bir miktar hasar almış gibi görünüyor.

Ne düşünüyorsun? Bir kaza mı? Bir tür münakaşa mı?" "Belki.." diye cevap verdi Helen, ama sesi ikna olmamış gibiydi.

"Soygun o zaman?

"Eğer öyleyse, oldukça amatörce bir işti. Ona nakit para, telefon, kredi kartları bırakmışlar..."

"Araba hırsızlığı mı?

İki kadın birbirlerine baktı. En olası açıklama buydu ama Southampton'da böyle bir şey duyulmamıştı.

"Belki de kişisel bir saldırıydı," diye devam etti Charlie. 'Eğer gözetim servisi için çalışıyorsa...'

"Bu bir olasılık ama o hırsızlar ve okuldan kaçanlarla çalışıyor, silahlı katillerle değil.

Charlie, sanki Sonia Smalling'in kendisi cevapları verebilecekmiş gibi Helen'den uzaklaşıp cesede baktı ama ceset şimdi aceleyle kurulan çadır tarafından gözden gizlenmişti. Bu vahşi cinayetin nedenleri de aynı derecede karanlıktı - sakın bir köy yolunda böylesine vahşi bir cinayet mantığa ve uygulamaya meydan okuyordu. Aynı zamanda bazı Charlie ve ekibin geri kalanı için tedirgin edici sorular.

Katil silahı nereden bulmuştu? Sebebi neydi? Ve en önemlisi, şimdi neredeydi?

07.59

Işıkların değişmesini beklerken parmaklarını direksiyona vuruyordu. Southampton'a doğru iyi bir ilerleme kaydetmişlerdi ama sabahın en yoğun saatlerine girmişlerdi ve şimdi Charlotte Place'de ofis çalışanları ve nefis mumyaların oluşturduğu bir kuyruğa takılmışlardı döner kavşak. Eldiven giymişti ve parmaklarını el dikişli deriye vururken deri üzerinde hissinin tadını çıkarıyordu. ama yine de uzakta olmaya hevesliydi. Hiçbir zaman sabrıyla tanınmamıştı.

"Şu ucubelere bakın.

kocaman, gümüş rengi bir cip yanaşmıştı. Direksiyonda Slav görünümlü, onlu yaşlarından yeni çıkmış bir kadın vardı. Arkasında iki genç oğlan oturmuş, kulaklıklarıyla televizyon izliyordu.

Sıkı .

"Lanet zombiler...

Sanki onun onaylamadığını hissetmiş gibi, çocuklardan biri dönüp baktı doğrudan adama baktı. Adam da ona baktı ve çocuk onun düşmanca ifadesinden ürkerken hızla gözlerini kaçırdı. Kıkırdarak dikkatini kuyruktaki diğer insanlara çevirdi. Takım elbiseli erkekler, takım elbiseli kadınlar, stresli

Umursamayan anneler, dadılar - hepsi günlük işlerine takılıp kalmış, etraflarındakilerden tamamen habersiz. Onun görebildiklerini görebilselerdi ne düşünürlerdi? Ayaklarının dibinde yatan bir çift av tüfeği

Peki, ustalıklı kesilmiş, hazır ve harekete hazır? Çığlık atarlar mıydı? Kaçarlar mıydı? Yoksa bir selfie mi isterlerdi?

"Kuklalar..." diye onayladı arkadaşı, arabanın torpido gözünü karıştırırken, yarısı yenmiş bir Polos paketi ve yıpranmış bir A-Z çıkardı. Camı indirerek onları arabanın önüne fırlattı.

Yolda, komşu arabadaki emeklinin açıkça onaylamadığı bir şekilde.

Adam ondan uzaklaştı ve dikkati şimdi yolun kenarındaki bir şeye takıldı. Yakındaki bir elektrik direğine sabitlenmiş bir trafik kamerası, bu işlek yol boyunca gözlerini gezdiriyordu. Bu

Sanki kuyrukta sabırla bekleyen kişinin kim olduğunu tek başına fark etmiş gibi, tam da onu işaret ediyor gibiydi. Adam dikkatle ona baktı, Ne görebildiğini merak ediyordu. Onu mıydı? Onu görebiliyor muydu? Bu kameralar ne kadar *iyiydi*?

Spot ışıklarını arzulayan insanlardan biri değildi. Pek çok insanın, özellikle de kızların bunu yaptığını biliyordu ama bu hiçbir zaman onun işi olmamıştı. Geçmişte, sadece bir şey olduğunda insanların radarına girmişti.

yanlış gittiğinde, bir şeylerin peşinde olduğunda. Ama şimdi, ilk kez, ilgiyi memnuniyetle karşıladı.

Öne doğru eğilerek kameraya baktı, ardından kolunu yavaşça kaldırdı ve orta parmağını doğrudan objektife bakacak şekilde uzattı. Uzun zamandır gölgelerde yaşamış, duygusuz ve gözleri kör olmuş bir dünya tarafından görmezden gelinmişti ama artık her şey değişmek üzereydi.

Yakında herkes onun adını öğrenecekti.

8

08.01

"Henüz bir şey bulamadık mı?"

Komiser Yardımcısı Sanderson'ın sesi olay odasında çınlayarak DC Edwards'ın terminalinden başını kaldırmasına neden oldu.

"Henüz bir şey yok," diye cevap verdi
hüzünle. "Üniformalılar bir şey gördü mü?"

Bir sürü Audi noktası var ama şu ana bizim aracımıza ait bir şey yok. Failimizin şehre doğru gittiğinden emin miyiz? Arabayı bırakıp kaçmadı mı?"

"Ben de bana bunu söylemeni umuyordum," diye karşılık verdi
Sanderson ve Helen'in ofisine doğru ilerledi.

Helen'dan gelen telefon sabah 7.20'den hemen sonra gelmişti.
Sanderson hâlâ dairesindeydi ama rekor bir sürede Southampton Central'a varmıştı. Helen zaten olay yerindeydi ve Charlie de doğruca oraya gitmişti.

binadaki en kıdemli MİT görevlisiydi. Bu doğrultuda, aceleyle Büyük Olay Ekibi'nin yedinci kattaki ofislerine çıkmış ve bir olay odası oluşturmaya başlamıştı - bu büyüklükte bir suç için standart prosedür.

McAndrew gibi Edwards da çoktan gelmişti ve her dakika daha fazla polis memuru geliyordu. Herkes bunun büyük bir sayı olacağını hissedebiliyordu - eğer tetikçinin hâlâ kaçak olması dışında başka bir sebep yoksa. Adli tıp, tanık ifadeleri ve yerel kamera kayıtları Helen ve olay yerindeki diğer memurlara düşecekti.

Sanderson'ın görevi kaçağın izini sürmektir ve bu da kısa vadede kayıp Audi'yi bulmak anlamına geliyordu.

Hemen bir Otomatik Plaka Kontrolü başlatmıştı. Tanıma Araması. Bir trafik kamerası Audi'nin plakasını iyice görür sistemlerine ping atıyordu. Hafif bir gecikme olduğu ve araç hızlı hareket ediyorsa *tam* yerini tespit etmek zor olduğu için sistem kusursuz değildi, ancak onlara kabaca nerede olduğunu ve hangi yöne gittiğini söyleyebilir. Daha sonra yerdeki memurlar, helikopter ve Silahlı Müdahale Birimleri ile birlikte kaçağı yakalamak üzere görevlendirilebilir.

En azından teori buydu. Ama şu ana kadar herhangi bir işaret ya da görüntü almamışlardı. Sanderson genel bir alarm verip vermemeleri gerektiğini sorgulamıştı ama Helen bu fikri reddetmiş, tehdit seviyesi bu kadar yüksekken halkın bu işe karışmasını istemediğini söylemişti. Haklı bir noktaydı elbette ama bu fikrin ortaya atılışındaki şiddet Sanderson'ı tedirgin etmişti.

Gerçek şuydu ki, onunla araları pek iyi değildi. Helen hapisten çıktığından beri. Sanderson, Charlie'nin Helen'in yeğenini yakalamasında kilit bir rol oynamıştı. serbest bırakılmasını sağladı, ancak bu, patronunun soğukkanlı bir cinayet işleyebileceğine inandığı gerçeğini gizleyemezdi. Sado-mazo cinayetleriyle ilgili soruşturma sırasında şüphe Helen'in üzerine düşmüş ve Sanderson da patronuna komplo kurulduğunu fark edemeyerek bu şüphenin peşinden gitmişti. Farkında olmadan, bir suçlunun mahkum edilmesine yardım etmişti. Holloway Hapishanesi'nde üç ay boyunca cehennemini yaşadı. Davayı dürüstçe ve profesyonelce takip etmişti ama Sanderson bu sayede terfi etmiş ve Helen'in işini geçici olarak almıştı. Dahası, Helen'e karşı kolektif hafızadan silinmesi zor olan temel bir güven eksikliğine işaret ediyordu.

CID ekibi sıkı bir birimdir ve mantıken Helen'in kanıtları takip ettiği için kıdemsiz memurunu alkışlaması gerekse de, duygusal olarak işler bundan çok daha karmaşıktı. Sanderson'ın gözünde Helen artık Charlie'ye daha da yakındı, diğerlerini, en belirgin olarak da kendisini dışlıyordu. Sanderson paranoyak biri değildi ve Helen'in sürekli aşağılanması ve yeteneklerinin göz ardı edilmesini hayal etmediğinden emindi. Dondurulmuş, sadakatsizliği yüzünden cezalandırılıyordu.

Ekip tamamen görevleriyle meşgul görünüyordu, bu yüzden Sanderson şimdi Helen'in ofisine girdi. Birkaç aydır onun olan ofis artık Helen'ındı ve Sanderson'ın kısa süreli meşguliyetinin tüm izlerini taşıyordu

uzaklaştırılmıştı. Sanderson *onun* da çok geçmeden ekipten, hatta belki Hampshire'dan çıkarşüpheleniyordu.

Polis. Bu yüzden şimdi içinden bir zarf çıkardı.

ceketini aldı ve dikkatlice Helen'in tepsisine yerleştirdi. Buradaki takımı seviyordu, Southampton'ı seviyordu ve birkaç ay öncesine kadar resmi bir transfer talebinde bulunmayı asla düşünmezdi. Ancak koşullar değişmişti ve başarılı olmak istiyorsa çok sevdiği Southampton Central'dan ayrılmak zorunda olduğunu biliyordu. İsteddiği bu değildi ama yapacak bir şey yoktu. Böylece, yüreği burkularak döndü ve Helen'in ofisinden çıktı, kapıyı kapattı sessizce arkasından.

08.13

'Özel muamele istemiyorum. Sadece beş dakikaya ihtiyacım var-'

'Tam olarak şey bu. Ve bu olmayacak.' "Tedbirli olacağım. Olay yerinin birkaç fotoğrafını çektikten sonra -'

'Sen deli misin? kaç tane memur olduğunu gördün mü?

'Bırakın bu riski ben alayım.

'Ve kafama geri mi gelsin? Hayır, teşekkür .'

Emilia kaşlarını çatarak gülümsüyormuş yaptı. Polis kordonuna vardıklarında, polis memuru Alan Stark'ı

Katılım. Daha önceki soruşturmalarda çok yardımcı olmuş, her zaman para karşılığında bilgi takası yapmaya istekli olmuştu. Ancak bugün şaşırtıcı bir şekilde işbirliği yapmıyordu.

Emilia parlak bir şekilde devam etti: 'Buna geri dönebiliriz. 'Şimdilik temel meseleleri halledelim. Bir ölü olduğunu biliyorum, silahlı bir kurban -'

"Bunu nereden biliyorsun?" "Sahip olmadığı şey bir isim...

'Aileyi aramayı , değil mi? Başsağlığı dilemeyi?'

Emilia ona baktı. Adamın ses tonuna sinen küçümseme hoşuna gitmemişti - daha önce ona karşı hiç böyle davranmamıştı. Planladığı şeyin *tam olarak* bu olduğu gerçeği ne burada ne de oradaydı.

"Bak Alan, bu gerekli bir kötülük," diye devam etti. 'Bu yüzden yapmayalım

olması gerekenden daha fazla zorlaştırmak. Nakitim var ve - sadece bu seferlik - senin ücretini yükseltebilirim, böylece ikimiz de karlı çıkarız -'

"Paranı istemiyorum.

"Gerçekten mi? döndü, değil mi? Atlar sonunda sana iyi davrandılar mı...?"

"Kafasına vurdum.

Şimdi Emilia'nın nutku tutulmuştu. Alan Stark iflah olmaz bir kumarbazdı ve sürekli bahisçilere borçluydu. Emilia'nın parası geçmişte onu pek çok zor durumdan kurtarmıştı ve şimdi onun yardımlarını reddetmesi Emilia'yı hayrete düşürmüştü.

'Hadi ama Alan, bir süredir görüşmediğimizi biliyorum ama konuda böyle davranmana gerek yok. Ne istiyorsun - iki yüz mü, üç yüz mü? O isme ihtiyacım var.'

Emilia çantasını almak için elini çantasına uzattı ama Stark bileğinden tutarak onu durdurdu ve kendine doğru çekti.

"Neden beni dinlemiyorsun?" diye fısıldadı sertçe, sesi duygusallıktan titriyordu. "Artık bunu yapmıyorum. Bir söz verdim... karıma, kızıma... ve sözümünden dönmeyeceğim. ne sana ne de bir başkasına. O yüzden neden defolup gitmiyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun?"

Bununla birlikte, onu zorla . Emilia onun gözlerinden akan yaşları görebiliyordu ve birden ne kadar kötü bir durumda olduğunu fark etti. Durumu yanlış değerlendirmişti, bağımlılığını yenmek için ne kadar umutsuzca kararlıydı. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak kordonun aşağısına doğru ilerledi ve bir sürü insan arasında gözden kayboldu. gazeteciler, sürücüler ve giderek büyüyen kalabalığı oluşturan aval aval bakanlar. Gözlerini yola dikmiş, olay yerinin köşeyi dönünce görüş alanının dışında kalmasına sinirlenmiş ve ilerleme kaydedemediği için hayal kırıklığına uğramıştı. O

bu hikayeden büyük beklentileri vardı ama Stark'ın uzlaşmazlığı yüzünden eli boş dönüyordu. Belli ki kişisel koşulları değişmişti - tıpkı onunki gibi. Daha önce, suç haberciliğinin yükselen yıldızıyken, memurlar ondan rüşvet almaktan mutluluk duyuyorlardı. Şimdi ise

kimse ona yüz vermezdi.

En azından şimdilik, dışarıdan içeriye bakmaya devam etti.

10

08.20

Helen çadırın kapağını kapatarak dünyayı dışarıda bıraktı. Yol adli tıp memurlarıyla dolup taşıyordu, yol kenarlarını ve banketleri delil bulmak için didik didik arıyorlardı, arabaların üzerindeki patinaj izlerini inceliyorlardı. sabahki korkunç olayların hikyesini bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Çadırın içinde ise işler daha sakindi. Adli tıp görevlileri cesedin etrafındaki ilk taramalarını tamamlamış ve şimdi analiz için kanıtlarını paketliyor, patronlarını adılda yalnız bırakıyorlardı.

Helen, kendisine bir kanıt torbası içinde mühürlenmiş iki av tüfeği fişeği sunan Meredith Walker'a katıldı.

Helen tüfeği ondan alırken, "Bunlar Webley marka on iki kalibrelik bir av tüfeğine ait," dedi.

"Ne kadar ? Helen cevabı zaten bildiğinden korkarak sordu.

Hem de çok. Çiftçiler tarafından, atışlarda, silah kulüplerinde kullanılıyor. Güvenilir bir İngiliz markası ve çok pahalı değiller. Sadece Hampshire'da muhtemelen yirmi binden fazla kayıtlı silah vardır.

Helen zgn görünmemeye çalışarak, "Doğru," diye cevap verdi.

'Eğer bana silahı getirirsen, belki onu ama korkarım buradan takip etmenin bir yolu yok.

"Kartuşlarda hiç parmak izi buldunuz mu?

"şimdilik bir şey yok ama laboratuarda tekrar kontrol edeceğiz. "Yaralar hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

Meredith Helen'dan uzaklaşarak buruşmuş cesede baktı.

"Yakın mesafeden iki kez vuruldu. Fail ondan en fazla bir metre uzakta duruyordu.

Meredith cesedin önünde bir duruş aldı, kollarını kaldırdı ve sanki bir av tüfeği ateşliyormuş gibi kurbana doğrulttu.

"Doğrudan ona ateş etti, atışlar göğsüne bir, iki kez, hemen hemen aynı yere isabet etti. Şok onu öldürmediyse bile, iç kanama onu çok etkilemiş olmalı.

. Çabuk olurdu.'

Bunun Helen'i rahatlatması gerekiyordu ama olmadı. Teşekkür ederim. Meredith, çadırdan çıktı ve yolun aşağısına doğru yürüdü. Burada yapabileceği çok az şey vardı, üsse dönme zamanı gelmişti ama yine de tereddüt etti. Güneş Southampton'a vuruyordu ve normalde sonbahar yapraklarının sıcak ışıktaki parladığı güzel bir manzara olması gerekirdi. Ama bunun yerine bu sessiz nokta

...ne oldu? Sebepsiz bir saldırı mı? Acımasız bir soygun mu? Bir pusu mu? Uzak ortam, av tüfeği kullanımı... Helen'a eski suçları hatırlattı - bir eşkiyanın bir dağda pusuya yatıp

tenha bir yol. Ama yirmi birinci yüzyılda böyle bir şey mümkün müydü?

Dahası, eğer sebep soygun ise, saldırgan neden parasını ve

mücevherlerini geride bırakmıştı? Sonia Smalling belki de

Susturulmasını gerektirecek bir şey görmüş ya da duymuş muydu?

Tersine, eğer bu kişisel bir saldırıysa - bir tür intikam - neden arabasını çaldı? Kaçınılmaz olarak izi sürülecek bir araba mı?

Cevaplanmamış pek çok soru vardı ama bir tanesi şuydu

Helen'in aklında en önemli şey. Katil bu sabah Sonia Smalling'i öldürmek için kasten mi yola çıkmıştı yoksa onu sadece

Yapabilir miydi? Bu acımasız cinayet bir infaz gibiydi ve Helen'in sinirlerini germişti. Southampton son zamanlarda sessizdi ama

Helen, bir zamanlar sakin olan kır yolunda tek başına dururken, bu huzurun acımasızca bozulmak üzere olduğu hissine kapıldı.

08.46

Şehir merkezinde bir park yerine girdiklerinde radyo hâlâ çalıyordu. Audi'nin eski sahibi belli ki hit şarkılarını çok seviyordu - seçtiği istasyon yetmişli ve seksenli yılların 'klasiklerini' durmaksızın çalıyordu. Bob Geldof'un sesi arabayı doldururken 'I Don't Like Mondays' şarkısı camlardan yansiyordu. Şoför bunun tadını çıkarmak için bir an durakladı ve arkadaşının arabanın içinde zıplamasını izledi. Aniden kapatmadan önce yanındaki koltuğa oturdu.

"Bundan zevk alıyordum," diye inledi.

Başını güler yüzle sallayan şoför kapıyı açıp dışarı çıktı. Arabanın arkasına doğru yürürken yanından geçen insanlara baktı. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve soğuk bir gün olarak başlayan gün şimdi kesinlikle

Sıcak. Çoğu insan çoktan puf yeleklere ya da hırkalara bürünmüştü ve bu ikilinin göze çarpma riskinin olduğunu biliyordu uzun, ağır paltolarıyla, bu yüzden oylanmadı ve botu açtı. Arkadaşı da ona katıldı ama hiçbir şey söylemedi. O da ruh halindeki değişikliği hissetti.

Yakınlarda kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için sağına soluna bir göz attıktan sonra botun içindekileri gizleyen halıyı kaldırdı ve gelişigüzel yere attı. Şimdi içeriye uzandı ve bir bir avuç mermiyi cebine tıktırdı. O da aynı şeyi yaptı, ta ki içeride sadece büyük bir av bıçağı kalana kadar. Onu kaptı Hızla ayağa kalktı, silahı göğsüne bağladı, ardından ceketinin düğmelerini ilikleyerek silahı gözden gizledi.

"Video oyunlarından fırlamış gibi görünüyorsun," dedi, yerel aksanıyla konuşmaya çalışmasına rağmen

Amerikalı.

Omuz silkti ama iltifattan memnun oldu. O her zaman kendini bir savaşçı olarak görüyordu ve şimdi de öyle görünüyordu. Arabanın anahtarlarını bagaja attıkapiyı çarparak kapattı ve yüzünü ona döndü.

"Hazır mısın?

Başını yavaşça salladı.

"Önce yapmamız gereken bir şey var.." diye dalga geçerek ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkardı.

Emniyet kapağını açarak iki amfetamini adamın eline tutuşturdu ve adamın bunları dikkatsizce ağzına atmasını izledi. O da aynısını yaptı, sonra yarısı dolu şişeden bir üçüncüsünü çekti.

"Şans için bir tane daha.

Küçük beyaz hapi dikkatlice dilinin ucuna yerleştirdi. Sonra kollarını arkadaşına dolayarak onu kendine doğru çekti. Adam mecburen ağzını açtı ve kadın

dilini içeri soktu. Şimdi öpüşüyorlardı, uzun ve tutkulu, hapın yavaşça çözülmesine izin veriyorlardı. İlk ikisinin etkilerini şimdiden hissedebiliyorlardı ve birbirlerine sıkıca tutunmuş, öpüşmenin içinde kaybolmuşlardı.

coşku. Sonra yavaşça, isteksizce ondan . Yüzündeki bir saç telini almak için durakladı, parmağını burnunda gezdirdi, sonra arkasını döndü ve parmak eklemleriyle arabanın bagajına vurdu.

"Hadi bebeğim, yapacak işlerimiz var.

Enerji ve amaç dolu adımlarla ilerlemeye başlamıştı bile. O Bir an durup onu izledikten sonra hızla araçtan uzaklaştı ve sevgilisini takip ederek dükkânların bulunduğu geçide doğru ilerledi.

12

08.57

Ne beklediğinden emin değildi ama beklediği *bu* değildi.

Az önce eline tutuşturulan fotoğraflarda bir kadın vardı.

Paslanmaz çelik bir levhanın üzerinde çıplak yatan bir kadın. Her gün gördüğünüz resimlerden değildi ama Emilia'nın daha önce sık sık gördüğü türdendi.

Southampton'ın polis morgundaki bağlantılarını dikkatlice geliştirmiş.

Ancak bunlar başka bir şeydi. Kadının teni solgundu, gözleri kapalıydı ve göğsünün ortasındaki kocaman, kırmızı delik olmasaydı görüntü neredeyse huzurlu görünecekti. Bu

Sanki öldürölmek yerine ameliyat için içi açılmış gibi görünüyordu, darbenin şiddeti böyleydi.

"Av tüfeği mi? Emilia sorguladı.

David Spivack başıyla onayladı. Zayıf, kel bir adamdı ve cenaze levazımatçısı önlüğü giymişti. Kıdemli Patolog Jim Grieves'in asistanı olarak çalıştığından, morgun çeşitli kadvralarına tam erişimi vardı - aslında çoğunu dikmişti - ama patronunun ahlakından ya da sağduyusundan çok azına sahipti.

"Yakın ," diye açıkladı sonunda, omzunun üzerinden morgdaki yangın çıkışına doğru bir göz atarak. Yanında duran Metal merdivendeki gazeteci gözden kaybolmuş olsa da duyamayacağından emin olamıyordu.

"Tek atış mı, iki mi?

"İki. Neredeyse delik deşik oluyordu.'

Emilia kendi kendine gülümsedi. Spivack duygularını kelimelere döken bir adam değildi. Bunun kalpsizliğinden mi yoksa acelesinden mi kaynaklandığından emin değildi.

"Ölüm sonrası taciz veya cinsel saldırı var mı?

"Bunu söylemek için çok erken.

"Ceset giyinik miydi?

"Elbette. ve diğer değerli eşyalarını da üzerinde bırakmışlar. "Onu kim buldu?

DI Grace. Görünüşe göre katil doğrudan onun yanından geçmiş...'

Emilia'nın en iyi şekilde yararlanmayı umduğu bir başka dikkat çekici ayrıntı. "Peki kim olduğunu biliyor muyuz?

Spivack hızla ona ayrıntıları anlatırken Emilia onu durdurdu

Ara sıra onu doğru duyup duymadığını kontrol ediyordu. Sosyal sorumluluk sahibi bir işte çalışan evli bir anne, sakın bir köy yolunda öldürüldü - Southampton'ın iyi insanlarını sinirlendirecek bir şey varsa, o da bu

olur. Daha da iyisi, katil hala serbestti ...

"Bildiklerim bu kadar," diye sözlerini tamamladı Spivack. 'Ama meraklıysanız size en yakın akrabasının bilgilerini verebilirim.

Adamın gözleri çantasına takıldı ve Emilia hiç tereddüt etmeden fermuarını bir kez daha açtı. O kadar uzun süredir sıkıntılıydı ki, oyunun o kadar dışındaydı ki, ikinci bir şansı olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı. Ama Sonia Smalling, silahlı bir deli ve gevşek dudaklı bir cenaze levazımatçısı ona fırsat vermişti.

Emilia Spivack'ın eline bir yüz pound daha sıkıştırırken, her yerdeki zayıf erkekler için sessiz bir dua etti.

13

09.11

Yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Charlie az önce Peter Smalling'e haberi vermişti ve şimdi rahat oturma odasında durmuş sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Elleri titriyordu.

Nefes almakta zorlanıyor gibi görünen Charlie, Aile İrtibat Görevlisine yardım etmesini işaret ederek onu kolundan tuttu ve Sonia'nın sersemlemiş kocasını en yakındaki kanepeye yatırdı.

Geldiklerinden beri tek kelime etmemişti. İzin kartlarını görür görmez, ne söylemeye geldiklerini biliyor gibiydi.

Charlie bunu daha önce birçok kez yapmıştı ve doğrudan konuya girerek onu temel detaylar konusunda bilgilendirmiş, daha fazla detayı atlamıştı. hoş olmayan unsurlar. Peter onu dinledi, başını salladı ve oturma odasına yürüdü. Charlie onu takip etmiş ve oturma odasında ayakta dururken bulmuştu.

Odanın ortasında, bir sonraki adımda ne yapacağını şaşırmış bir haldeydi. FLO ondan bir yanıt almaya çalışmış, çocuklarının nerede olduğunu ve irtibata geçmesini istediği biri olup olmadığını sormuştu ama adam ona anlamsız konuşuyormuş gibi bakıyordu. Nefes nefese kalmanın eşiğinde gibiydi, bu yüzden onu kanepeye yatıran Charlie, FLO'yu bir fincan çay yapması için gönderdi. Peter Smalling'in şu anda ihtiyacı olan şey nefes almak için bir boşluktu.

On dakika sonra, bir fincan çayı yarı yarıya içmiş haldeyken sesini toparlamış görünüyordu. Utangaç bir adam olduğu belliydi.

Günün büyük bir kısmını evindeki ofisinde geçirdi ama Charlie onu konuşturmak zorunda kaldı ve nazikçe şoktan çıkmasını sağladı.

'Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Benimle konuştuğunuz için minnettarım.

Muhtemelen yapmak isteyeceğin son şey ama sana bazı sorular sormam gerekiyor Peter. Sorun olur mu?'

"Evet," diye fısıldadı sonunda, gözlerini çayına dikerek.

'Sonia bu sabah nasıldı? Herhangi bir şey için endişelendi mi, dikkati dağıldı mı?

'Hayır, hayır... Bu sabah işe erken gitmek istedi, köpekleri gezdirecek vakti olmadı, ama bunun dışında...'

"Oğullarınız burada mıydı?

"Evet, ve zamanki gibi onları kaldırdı. Bugünlerde bunu yapmak biraz zaman alıyor...'

"Peki sonra?

"Duş aldı, biraz kahvaltı etti ve gitti. "Peki ya sen?

'Ben... Çocukları okula bıraktım, sonra köpekleri dışarı çıkardım...'

Tam bu sırada, telaşlı FLO'nun peşine takılan iki haşarı kırmızı seter oturma odasına daldı.

"Üzgünüm, onları mutfakta tutmaya çalışıyordum ama..." "

değil," dedi Charlie ona. "Burada iyiler.

Köpekler Peter'a doğru zıplıyor ve onu sevgiye boğuyorlardı. Onları sevdi, uzun kulaklarını okşadı ve Charlie onun gözlerinde oluşan yaşları görünce duygulandı. Köpeklerinin karmaşık olmayan bağlılığı ve sevgisi yaşadığı şoku yarıp geçerek Yıkımının gerçek boyutunu.

"Peki Sonia'nın bu sabah kullandığı yol, normal işe gidiş geliş yolu mu? Charlie, onu tamamen kaybetmeden önce devam etmesi gerektiğini bilerek konuştu.

Peter gözlerini silerek, "Evet," diye cevap verdi. "Bunun en hızlı yol olduğuna yemin etti.

"Peki neden erken gelmeye bu kadar hevesliydi?

"Bugün Community Payback'e başlayan yeni bir grup çocuk vardı.

"Bunlar genç suçlular, değil mi?

'Evet, Sonia bir gözetim memuru. Kötü kararlar vermiş çalışıyor, onların yeniden yola girmelerine yardımcı oluyor.

'Peki iş yerinde hiç sorun yaşadı mı? Tehdit aldı mı? Şiddet kurbanı oldu mu...?

Peter ona baktı, soru karşısında şaşırılmış gibiydi. "Sence biri bunu... *kasıtlı* olarak mı yaptı?" dedi.

Bu düşünce daha önce aklına gelmemişti.

Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Son zamanlarda sizinle işi hakkında konuşmuş muydu, sizinle herhangi bir endişesini paylaştı mı?

"Hayır, öyle bir şey yok. Çocuklar güvenilmezdir, bazen Küfürlü ama... onlar sadece çocuk. Onlarla konuştuğunuzda, onlara biraz ilgi gösterdiğinizde, üzerinde çalışacakları bir şey verdiğinizde... İnsanların şöyle düşündüğünü biliyorum

"Onlar çürük elmalar, ama değiller.

'Geçmişte o zaman? Aylar, hatta yıllar öncesine mi?'

Peter bir kez daha başını salladı. 'Bazı çocuklar daha iyiydi ama Sonia'ya saygı duyuyorlardı. Kurbanlarından özür dilemeleri gerektiğinde onlara eşlik eder, yeni beceriler öğrenmelerine yardımcı olurdu.

Kamu hizmeti yaparken. Onu *sevdiler*... O da onları sevdi.

' ya aile içi durumu? Aile sorunları var mı?

Komşularla sorun mu var?'

"Hayır, hayır..." diye mırıldandı Peter, her zamankinden daha şaşkın görünüyordu. "Evliliğiniz mutlu bir evlilik miydi?

"Tabii ki.

"Sorun yok mu, stres yok mu?

'Hayır, beni seviyordu, çocukları seviyordu. Polonya'daki ailesini, özellikle de annesini özlüyordu -'

"Yani eşiniz aslen buralı değil mi?

'Hayır, ne olmuş? Bütün bunları bana neden soruyorsun? Bir kaza olmalı. Yanlış kimlik ya da yol öfkesi. Bu tür şeyleri gazetelerde hep duyarsınız.

Ve şimdi çökmüş, yüzünü ellerinin arasına saklamıştı. Bir köy yolunda ölü bulunan karısının görüntüsü bilincine zorla girmişti ve bunun dehşeti onu bunaltıyordu. Köpekler şimdi onun ruh halini anlıyor, gergin bir şekilde daireler çiziyorlardı,

dikkatini çekmek istiyordu ama bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Peter sessizce ağlıyordu, vücudunun üst kısmı kasılıyordu. Hiçbir şey yoktu. Charlie'nin yapabileceği tek şey, güzel ve düzenli hayatının çöküşünü izlemektir.

Kalıntılar. Onu teselli etmek istiyordu ama ne yapabilirdi ki? Karısı ölmüştü, oğulları annelerini kaybetmişti ve bu vahşi suçun neden ve niçinleri her zamanki gibi belirsizliğini koruyordu.

09.12

'Doğru düzgün göremiyorum. Daha iyi bir şeyimiz var mı?'

Helen Southampton Central'daki olay odasına geri dönmüştü. Ekranda bir trafik kamerasından alınmış siyah-beyaz bir görüntü vardı ama bulanık ve net değildi.

DC McAndrew dikkatle, 'Teknik ekip üzerinde çalışıyor ama şimdilik yapabileceğimizin en iyisi bu,' diye cevap verdi.

Helen dikkatini tekrar görüntüye verdi. Şehrin kuzeyindeki Charlotte Place kavşağındaki bir kamera tarafından çekilmişti. Daha geniş çekimler kayıp Audi'nin kuzeye, Bevois Mount ve Portswood'a doğru hareket etmeden önce ışıklarda beklediğini açıkça gösteriyordu. Bu gelişmiş yakın çekimde sürücünün kameraya doğru el hareketi yaptığı görülüyor. Ancak kesin olarak söylenebilecek tek şey buydu, çünkü görüntünün deşifre edilmesi zordu, arabanın ön camındaki parlama yüz hatlarını ayırt etmeyi zorlaştırıyordu.

"Erkek olduğundan emin miyiz? Edwards sesini yükseltti.

"Öyle görünüyor," diye hızla cevap verdi Helen. 'Yapısı, uzanma mesafesinin uzunluğu ve işte, ileri doğru hareket ederken boynundaki o iz -'

"Adem elması," diye ekledi DC Reid.

Aynen öyle. Şuradaki karanlık bölgeyi yakınlaştırabilir miyiz?'

Helen, sürücünün boynunun dibindeki küçük siyah bir noktayı gösterdi. McAndrew buna mecbur kaldı ama görüntü hâlâ belirsizdi.

"Nedir bu? Bir dövme mi? Helen sordu.

"Ya da bir yara izi?

"Yara izi için çok karanlık.

'Bir yaralanma o zaman? Kanaması mı var? Sanderson tartışmaya biraz katkıda bulunabilmekten memnun bir şekilde öneride bulundu.

Helen, 'Sonia Smalling'katilinin saldırıda yaralandığına dair hiçbir kanıt yok,' diye cevap verdi. Tahminime göre bir çeşit dövme. Sonia Smalling'in gözaltında tutulduğu tüm gözetim memurlarının bir listesini çıkarmaya başlayalım.

Smalling erkeklere odaklanarak çalıştı. "Sabıka fotoğraflarına bakın, boyunlarında dövme olan var mı?"

Helen bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu ama şu anda boşa kürek çekiyorlardı ve herhangi bir ipucunun peşine düşmeleri gerekecekti.

McAndrew görüntüyü uzaklaştırdı ve Helen brifingine devam etmek üzereydi ki DC Reid aniden araya girdi:

"O da ne?"

"Ne neymiş?"

"*Bu*," diye ısrar etti Reid, görüntüye doğru yürüyerek sürücünün solundaki bir gölgeyi işaret etti.

Helen ve ekip etrafta toplandı. Reid haklıydı, yolcu koltuğunun yanındaki gösterge panelinde küçük, karanlık bir şekil vardı.

"."

McAndrew buna mecbur kaldı ve görüntü biraz daha netleşti. Deri olamayacak kadar karanlıktı, yansıma yapmıyordu, ama şekli sanki ... Parmaklar. Beş eldivenli parmak yolcu tarafındaki gösterge paneline dayanıyor. "Üniformalılara *iki* kişiyi aradığımızı söylemeniz iyi olur. Helen kararlı bir şekilde Sanderson'a dönerek, "Şüphelileri yakalayın," dedi. "Ve onlara son derece dikkatli davranmalarını hatırlat.

Sanderson onun emirlerini yerine getirmek için acele ederken, McAndrew

Sonia Smalling'in işiyle ilgili ipuçlarını araştırmak için askerleri topladı. Biraz ilerleme kaydetmişlerdi.

Şehrin kuzeyinde üniformalı devriye polisleri ve Portswood, St Denys, Bevois Mount ve ötesinde silahlı birimler devriye geziyordu - ancak failler hala serbestti. Asıl soru, bundan sonra ne yapacaklarıydı?

Kaçarlar mıydı? Yoksa saklanırlar mıydı?

Alan Sansom otuz yılı aşkın bir süredir Portswood'da çalışıyordu. Babasının aile eczanesini işletmesine özenle yardım etmişti. Sonunda kendisine fazla gelmeye başladığında dükkanın yönetimini devraldı. Genç bir adamken, işlerini büyütme, daha fazla şube açma, belki de güneyin Lloyds'u olma hayalleri vardı. İşler bu şekilde yürümemişti, ama o homurdanıyordu ama yine de kapının üzerinde ailesinin adını görmek ona küçük bir heyecan veriyordu.

Her gün, her yıl Portswood'dan alışveriş yapanlar beyaz önlüğüyle eczacı tezgahının arkasında duran Alan'la karşılaşıyordu ve bu süre zarfında Alan her şeyi görmüştü. Portswood yavaş yavaş soylulaşıyordu ama yine de öğrenciler, göçmenler ve benzerleri için büyük bir cazibe merkeziydi. Yerel olarak ucuz, kiralık konaklama yerleri hazır, gençler derme çatma evlerde yan yana yaşıyorlardı. Buranın kaba unsurları Elbette birçoğu bir şekilde Alan'ın dükkânına girmişti. Uyuşturucu için yalvaran keşler, bakıma muhtaçlar.

Tanrı'ya karşı gelen toplum tipleri, ceplerini şekerle dolduran okul çocukları, liste sonsuzdu. Alan'ın mesleği iyilik yapmaktı ama bazı günler insanlıktan gerçekten umudunu kesiyordu.

Bu sabah gözleri girişte takılan bir çifte takılmıştı. Bir süredir dükkândaydılar ama bir şey satın almak için aceleleri yok gibiydi. Kadının sırtı ona dönüktü ve güneş gözlüğü standının yanında oyalanıyor, farklı çiftleri denerken gözlüğü çeviriyor ve kıkırdıyordu. Kadın sadece zaman öldürüyor gibi ... ama adamdan o kadar emin değildi. Adam

ve Alan onun neyin peşinde olduğunu tam olarak ,
Bu da onu tedirgin ediyordu. Bu tür şeyler için iyi bir radarı vardı ve içgüdüleri ona bu çiftle ilgili bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu. Güzel bir gündü ama her ikisi de ağır, dizlerine kadar uzanan paltolar giyyordu - dünyanın dört bir yanındaki hırsızların ortak taktiği.

Normalde harekete geçmeden önce onları biraz daha gözlemleyebilirdi ama kötü bir gece uykusundan sonra bugün yorgun ve sinirliydi. Tezgâhın kapağını kaldırarak hızlı adımlarla mağazaya doğru yürüdü. Burası büyük bir yerdi, genelde popülerdi ve iyi müşterisi vardı, ama sabah telaşı için çok erkendi ve Alan

çiftle hızlı ve ihtiyatlı bir şekilde ilgilenmeyi umuyordu. Burası onun dükkânıydı ve aptal yerine konmak istemiyordu.

'Tamam, siz ikiniz, sizden bir şeyler satın almanızı ya da çekip gitmenizi istemek zorundayım. Burası bir eğlence merkezi değil.

Bu cümleyi daha önce de kullanmıştı ve genellikle doğru etkiyi yaratıyordu.

Ancak bu sefer işe gibi görünüyordu. Aslında sadece adamı gülümsetmiş gibiydi. Sansom onu ilk kez doğru dürüst tanımıştı. İri yarı bir adamdı, ve boynunda bir dövme vardı.

Yoluna git. Burası bir sığınak ya da hayır kurumu değil ve benim yapacak daha iyi işlerim var -'

"Sakin ol dostum," diye cevap verdi adam, ceketinden bir pompalı tüfek çıkardı ve sersemlemiş eczacıya doğrulttu. 'Sen bugün erken kapatıyoruz.'

Alan kıpırdamadan durdu, tepki veremeyecek kadar şok olmuştu. Ama genç kadın çoktan harekete geçmişti dehşet içinde kadının uzanıp dükkân girişinin hemen üzerindeki güvenlik kilidinin anahtarını çevirdiğini gördü. Derin, metalik bir iniltiyle güvenlik kepenkleri inmeye başladı, Sonunda yere çarptıklarında sarsılarak durdular.

16

09.35

Gözleri ekrana yapışmıştı. Köpekler huzursuzlanıyor, hareketsizlikten dolayı kafaları karışıyor ama o onları görmezden geliyordu. Önündeki ekrandaki görüntü her ne kadar mide bulandırıcı olsa da dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bir basın helikopteri 'polis olayı' bölgesinin üzerine çıkmayı başarmıştı ve olay yerinden canlı görüntüler yayınlıyordu. Peter Smalling beyaz çadırı, adli tıp ekibini, üniformalı polisleri alanı koruyan memurlar, amaç ve kendini beğenmişlikle doluydu. Çok geç, diye düşündü kendi kendine acı acı.

Saat dokuz buçuğu geçiyordu. Hayat birkaç saat içinde ne kadar değişebiliyor. Bu sabah çok mutluydu, o ve köpekler ormanda koşturuyordu. Fikirlerle doluydu.

Şemalar, bir sonraki hafta sonu çocukları nasıl kız kardeşine götürebileceğini düşünüyordu, böylece Sonia ile birlikte yıldönümü. Bunu kafasında tasarlamıştı, aklında birkaç güzel pansiyon vardı - bir kilometre taşını daha kutlamamaları ona tamamen imkansız görünüyordu.

Polis memurları gittiğinden beri haberleri izliyordu. Kendisine ısrar etmelerine rağmen kimseyi aramamıştı. İnsanların şoktayken odaklanmakta zorlandığını, araba kullanmanın tehlikeli olduğunu söylemişler ve nazikçe kız kardeşinin bugün çocukları alabileceğini önermişlerdi. Ama bunun olmasına izin vermesine imkân yoktu. Onlara bu haberi vermek onun sorumluluğundaydı ama ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ne söyleyebilirdi *ki*?

Haber spikeri bunun bir soygun olduğunu söylüyordu. Memur - DS Brooks - bunu doğrulamaktan kasten kaçınmıştı. Başka bir şey olduğundan şüpheleniyordu - daha hedefli bir şey -

Ama ne olduğunu söylemedi. Kadının ihtiyatı onu tedirgin etmişti, Daha karanlık nedenlere işaret ediyordu. Arabasını almışlardı - belki de şu anda bile Southampton'da gezintiye çıkmışlardı - bu bir soygun olmalıydı, değil mi? Yine de çantasını, mücevherlerini bırakmışlardı.

Bir damla gözyaşı eline düştü ve Peter yine ağladığını fark etti. Sonia hiçbir zaman gösterişli mücevherlerden hoşlanmamıştı ama evlilik yüzüğüne çok değer veriyordu. Küçük bir kuyumcu bulmuşlardı. Portsmouth'u beğendiler ve yüzüklerini orada yaptırdılar. Beyaz altından eşleşen yüzükler, daha iyi görünmeleri için hafifçe kare şeklinde ayırt edici, iç tarafına ortak baş harfleri kazınmış, böylece ayrı olsalar bile her zaman birbirlerine yakın olabileceklerdi.

Yüzükler için çok özeldi, birbirlerine verdikleri sözsüz taahhüdün sembolleriydi. Birlikte yaşlanmayı ve şişmanlamayı planlamışlardı ama adamın hayattan çok sevdiği kadın şimdi bir polis morgunda ölü yatıyordu. Ve o kadar sevdiği yüzük yüz­süz bir cenaze levazımatçısı tarafından parmağından çekilip alınıyordu.

Bu görüntü onu kalbinden vurdu ve Peter başını eğip ağlamaya başladı.

09.40

"Gördüğümüz bir şey var mı? Hangi yöne gittiklerine dair bir fikrimiz var mı?"

Helen, Sonia Smalling'in Audi'sinin yanında duruyordu, yanında Charlie ve Sanderson vardı. Kartal gözlü bir polis memuru terk edilmiş Portswood'un merkezindeki bir engelli park yerine park etmiş ve hemen ihbarda bulunmuştur.

"Şimdiye kadar bir şey yok," diye cevap verdi polis memuru. 'Sainsbury's'e, birkaç gazete bayiine ve off licence'e sorduk ama kimse görmemiş. herhangi bir şey ...'

teşekkür eden Helen, onun amiri olan Çavuş'a döndü. MacDonald, mavi üniformalı bir deniz tarafından kuşatılmış bir şekilde yakınlarda duruyordu. 'Memurlarınızın her dükkânı, işyerini ve konutu ziyaret etmesini istiyorum.

Terk edilmiş arabanın yarım mil yakınında. İki şüpheliyi arıyoruz. gelmiş olacaklar ve muhtemelen agresif davranacaklar. Memurlarınıza dikkatli olmalarını söyleyin. Biri ya da ikisi silahlı olabilir.'

Çavuş arama ekibini organize etmeye koyulurken Helen Charlie'ye döndü.

"Buralarda hiç denetimli serbestlik bürosu var mı?" "Hayır, hepsi Totton'da.

"Smalling'in gözetim memurlarından herhangi biri - geçmişte ya da şu anda - bu mı?"

"Hayır, şehrin güneyinden gelenlerle çalışıyor. "Peki neden *buraya* geldiler?"

Helen bir kez daha arabaya bakarken Charlie omuz silkti. Arabanın Aracın terk edildiği park yeri

engelli müşterilerin yakındaki yayalaştırılmış bölgeye kolay erişimini sağlıyordu ve Helen'in bakışları şimdi o yöne doğru kayıyordu. Henüz erken bir saatti.

gündü ama şimdiden dükkanlar doluydu, ana cadde emekliler, anneler ve genç profesyonellerle dolup taşıyordu.

"Sen ve ben bölgeyi alacağız," dedi Charlie'ye. 'Kalabalığın içinde kaybolmak için iyi bir yer, ayrıca biraz erzak almaları gerekirse bir sürü dükkan var -'

"Ve bir sürü de potansiyel rehine.

'Aynen öyle. Bu arada,' diye devam etti Helen, Sanderson'a dönerek, 'CCTV'yi takip etmene ihtiyacım olacak. Birilerinin ayağına basmamaya çalış.

ama buradaki bazı işyerlerinde kamera olmalı. Şüphelilerimizin iyi bir görüntüsünü istiyorum.

"Size daha fazla yardımcı olamaz mıyım-"

"Şimdi, lütfen.

Sanderson isteksizce geri çekildi. Helen, Sanderson'ın mutluydu, ama duygularını düşünecek zamanı yoktu - en azından riskler çok yüksekti. Charlie'ye kendisini takip etmesini işaret eden Helen, aceleyle yolun karşısına geçerek alışveriş bölgesine doğru ilerledi.

Kaçaklar Southampton'ı tamamen terk etmek yerine, yoğun bir alışveriş bölgesine kaçmışlardı.

kalabalık, yerleşim bölgesi ve nedenini bilmek istiyordu.

09.41

Ter şakaklarından aşağı süzülüyordu, kalbi öfkeli bir ritimle atıyordu ama Alan Sansom kendine sakin olmasını söyledi. Bunun için eğitim almıştı ve tatbikatı biliyordu - bir soygun durumunda size söyleneni yaparsınız ve polisi aramadan önce failer gidene kadar beklersiniz. Ancak eğitim başka bir şeydi. gerçek başka bir şey. Daha önce hiç *gerçek* bir tehditle karşılaşmamıştı. daha önce silah.

Diz çökmüş, elleri arkadan sıkıca bağlanmıştı. Dev gibi bir adam onu silah zoruyla arka ofise götürmüş ve kasayı açmaya zorlamıştı. Kutu usulüne uygun olarak boşaltılmıştı ve adam şimdi burada zarar görmeyecek şekilde depolanmış olan ilaçları karıştırıyordu. Alan'a yüzünü duvara dönmesi emredilmişti,

Burnundan sadece iki santim uzaktaydı ama göz ucuyla iş başındaki adamı görebiliyordu. Tahmin edilebileceği gibi, daha değerli ürünler lehine tüm standart ürünleri - ibuprofen, dekonjestanlar, enerji tozları - görmezden geliyordu. Metadon, amfetaminler, maksimum güçte kodein tabletleri - bunlara odaklanmış , paketleri bir kanvasın içine itiyordu Holdall.

Kadın kapının yanında durmuş, arkasını adama dönmüş, bir yandan da dükkânın ötesini gözlüyordu. İkisi arasında, o almak için daha istekli görünüyordu devam ederken, adam açıkça eğleniyordu. Şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibiydi, uyuşturucu kutularını alıp öpüyor, sonra da çantasına atıyordu.

"et bebeğim," tısladı suç ortağına, "bütün gün bekleyemeyiz.

Alan burada güçsüz olduğunu biliyordu ama yine de bu durum kanını kaynatıyordu. Burası onun dükkânı, onun işiydi. Ne hakla buraya gelip, onu bağlayıp, ona emirler yağdırıyorlardı? O saygıdeğer bir iş adamı, topluma katkıda bulunan biri ve onlar neydi? Bir çift haydut.

Alan birdenbire bu çifti yakalamak, zamanı geldiğinde onlardan hesap sormak arzusuyla doldu. Adamın neye benzediğine dair iyi bir fikri vardı, ama adamın yüzüne doğru dürüst bakmamıştı.

Kadın. Standından, şeker pembesi bir beyzbol şapkasıyla dengelenmiş bir çift sahte havacı güneş gözlüğüne el koymuştu. Kimliğinizi gizlemek için oldukça renkli bir yoldu ama işe yarıyordu. Kadını teşhis etmesi istense, elbette uzun sarı saçları dışında göze çarpan tek bir ayrıntı bile veremezdi.

Kadın hâlâ ona arkasını dönmüştü, yüzden kolunu riske atmaya karar verdi. Dükkânında olduğu gibi burada bir kukla gibi oturmaktan daha iyiydi. yağmaladı. Yine de bakarken yakalanmak istemiyordu, bu yüzden çok yavaşça, santim santim başını döndürmeye başladı. Sadece çeyrek dönüşle, görüş alanına girebilirdi. Kadın dükkânı taramakla meşgulken onun özelliklerini not edebilir, sonra bakışlarını duvara geri döndürebilirdi. Bu korkunç çile bitene kadar.

Kadın şimdi çok sessizleşmişti, bu yüzden Alan kısa bir süre durakladı, fark edilmekten korkuyordu. Ancak kendisine herhangi bir kötü muamele yapılmadığı için yoluna devam etti.

Ve şimdi onu gördü. Ama onu şaşırtan şey, kadının gözlerini dükkândan ayırmamasıydı. Doğrudan ona bakıyordu.

Gülümseyerek havacı gözlüklerinin kenarından baktı ve şöyle dedi: "*Bana* mı bakıyorsun, tatlım?"

"Yüce

Martin Gardener, Emilia'nın önüne koyduğu otopsi öncesi fotoğraflara bakarken neredeyse kahvesini masasına tükürecekti.

"Bunları nasıl aldın?" diye sordu.

"Becerikli bir gazetecinin de kendine göre yöntemleri vardır..." diye yanıtladı Emilia, kendini beğenmiş görünmemeye çalışarak.

"Onları basamayız.

'Tabii ki hayır, ama yine de görmek istersiniz diye düşündüm. Sonia Smalling evliydi, iki çocuğu vardı, değerli bir işi vardı... ve biri kocaman bir delik açtı. Tam olarak iki, ama bir gibi görünüyor çünkü -'

'Tamam, tamam...'

Bahçivan hıyarın tekiydi ama evli ve çocukluydu ve önündeki görüntülerden etkilendiği açıktı. Emilia'nın güvendiği şey de buydu.

"Dul adamdan bir şey var mı?

"Telefonuna cevap vermiyor ve evin önünde ve arkasında üniformalı polisler var.

Bahçivan, Emilia'nın hoşuna gitmeyecek kadar alaycı bir tavırla, "Polisleri parmağında oynatıyorsun sanıyordum," dedi.

"Ama çocuklarını St George's Hazırlık Okulu'ndan almak zorunda kalacak.

Emilia bu şakayı duymazdan geldi. "Bu yüzden onunla orada bir şeyler konuşmayı umuyorum.

"Fotoğraf çektiğinden emin ol. "Beni ne sanıyorsun?

Bahçivan buna cevap vermeyi reddetti, yüzden Emilia devam etti:

"Kopya için bir şekil çizdim ama ilk üç sayfaya ihtiyacım olacak. Ön tarafta, barışçıl bir şekilde

Taşra yolu, yalnız bir kadın, acımasızca vurulma, sakın bir sonbahar gününde ölüm. İç sayfalarda ona ve ailesine odaklanacağız. Yardım ettiği bazı insanlardan, iş arkadaşlarından, dostlarından referanslar alın ve sonra geride bıraktığı insanlar, annesiz büyüyen çocuklar hakkında bir paragraf yazın. Kocasını temiz görünüyor -

Hiç park cezası bile yemedim. Park cezası alacağımızı sanmıyorum. Bu açıdan bakıldığında, ikiye bölünmüş aile ve köyündeki şok duygusu üzerinde duracağız.

"Biz" mi?

Evet, "biz", diye hızlıca cevap verdi Emilia, bu ima karşısında sarsılmıştı. "Olay yerine ilk ben gittim, bu benim hikâyem.

"Ama bu *benim* gazetem.

"Hadi ama Martin," diye yalvardı, ses tonunu yumuşatarak. 'Daha önce biraz aptal olduğumu biliyorum, ama yapmam istenen şeylerden daha iyiyim. Ben ona anlatana kadar Jonathan'ın bu hikâyeden haberi bile yoktu.

Bu konuda. İsmimin baş sayfada yer almasına hakkım olduğunu düşünüyorum. gerekiyorsa, olsun, ama -'

"Hiçbir şey paylaşmıyorsun," diye karşılık verdi Gardener. "İsmin haberin başlığında yer almayacak.

"Ama -

'Siz bizim Kıdemli Suç Muhabirimiz değilsiniz. Bu pozisyon Jonathan Simmons'a ait. Bu yüzden bu hikayeyi o yazacak.

"Bu hiç adil değil," diye inledi Emilia, sesinin beş yaşında bir çocuk gibi çıktığının tamamen farkındaydı.

'Bu gazeteye sadakatsizliğiniz göz önüne alındığında, bu tamamen adil. Daha da ötesi, olacak olan bu.

Bahçıvan masasının etrafında dolanarak fotoğrafları Emilia'nın eline geri tutuşturdu ve onun kişisel alanını işgal etti.

'Kendini çok zeki sanıyor olabilirsin Emilia, ama şunu bil. Tekrar gözüme girmeden önce bana bu hikayelerden bir sürü getirmek zorunda kalacaksın...'

Vurucu cümlesini söylemeden önce durakladı:

'Kelime oyunu yapmak istemedim'.

09.44

Helen alışveriş yapan kalabalığın arasından geçerek yayalara ayrılmış yürüyüş yolunu taradı. Charlie hemen arkasındaydı ama yoluna çıkan sayısız engel yüzünden ona yetişmekte zorlanıyordu.

Emekliler sohbet etmek için duruyor, küçük çocuklar oraya buraya koşuşturuyor ve genç kız öğrenciler hemen hemen ona doğru yürüyorlardı, Bunu yaparken telefonlarından başlarını bile kaldırmıyorlardı. Tüm bunların ortasında Helen dik duruyor, yanından geçen yüzleri görebilmek için başını eğiyordu.

Her şey sakin, hatta rahat görünüyordu. Ne bekliyordu ki? Bir silahlı çatışma mı? Bir yıkım izi mi? Doğruyu söylemek gerekirse, henüz ne bile emin değillerdi. İki adam mı? Bir erkek ve bir kadın mı? Fiziksel bir tanımları yoktu, faillerinin ne giydiği hakkında bile net bir fikirleri yoktu.

"Bir şey görüyor musun?"

Charlie hemen arkasından, 'Hiçbir şey,' cevap verdi. "Sen mi?"

Helen başını iki yana salladı. Önündeki manzara o kadar normal, o kadar gündelikti ki Helen katillerin buraya saklanmak için mi geldiklerini merak etmeye başladı. Belki de buralarda yaşayan arkadaşları vardı ya da

bir yer kiralamışlardı, bir sürgü deliğine ihtiyaç duyacaklarını bile bile?

Belki de Helen'in daha önceki içgüdüleri yanlıştı, belki de bu sabahki cinayet planlanmamıştı - bir anlık öfke ya da korkunç bir sapma - ve şimdi şüpheliler sadece ortadan kaybolmak, bir sonraki adımda ne yapacaklarını düşünürken kafalarını toplamak istiyorlardı.

Ama şimdi Helen etrafı incelerken onu fark etti. Burası, tüm dükkânların iyi iş yaptığı popüler bir bölgeydi. Bu yüzden, en merkezi konumdaki satış noktalarından birinin

kapalıydı. Çevresindeki dükkânlar sıcak ve , iş için çok açıklardı, ancak Sansom's'ın kirli kepenkleri eczane sıkıca kapatılmıştı. Garip, yersiz görünüyordu. yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ağızındaki ilk diş. Birkaç şaşkın müşteri dışarıda durmuş sohbet ediyordu, planlarının suya düşmesine şaşırdıkları belliydi. bozuldu.

Helen rotasını aniden değiştirerek doğrudan dükkâna yöneldi. Artık içgüdüleri ona rehberlik ediyordu, bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyordu. Yanıldığını umuyordu. bir açıklama çalışıyordu. Ancak dükkânın önüne yaklaştığında umutları aniden söndü. Büyük bir patlama sesi duyuldu, Panjurlar tarafından boğuklaştırılmış, ama yine de açıkça duyulabilir. Sonra bir tane daha, sert ve vurmali. Müşteriler çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, telaşlanmışlardı. ve bu garip sesle kafası karışmıştı, ama Helen geçip ters yöne doğru koşmaya başladı.

Ne olduğunu çok iyi biliyordu.

09.46

Melissa Hill ekranın arkasına çömelmiş, bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Olaylar başladığından beri burada saklanıyordu. Kahvaltıdan hemen sonra eczaneye uğramıştı, çünkü hem formül süt hem *de* bebek bezi kalmamıştı. Bebek bölümü dükkânın arka tarafında, L şeklinde bir köşedeydi ve ilk başta girişte bir çatışma. Sonra bağrıışmalar duymuş ve dehşet içinde dükkan sahibinin silah zoruyla dükkanın arkasına doğru götürüldüğüne tanık olmuştur.

Ondan sonra ortalık bir süre sessizleşti. Melissa'nın orada neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - gerçekten bilmek de istemiyordu - ama bu dükkândan çıkmak istiyordu. Ne var ki güvenlik kepenkleri kapalıydı ve dükkânı soymaya çalışanların anahtarı vardı. iki durumda da, fark edilmeden ön tarafa ulaşma şansı çok azmış gibi görünüyordu.

Dükkânın içine göz kulak ol.

Orada hiçbir şey yapmadan oturmak yavaş bir işkenceydi ama Melissa'nın başka seçeneği yoktu. Bu yüzden kendini gözlerden uzak tutmuş, Isla'yı uyutmak için askısında hafifçe aşağı yukarı sallamıştı. Arka tarafta işler nispeten sakin görünüyordu ve Melissa bir an için durumun biraz yatışıp yatışmadığını merak etti. Sonra birden bir ses duydu

yükselen sesler ve saniyeler sonra kulakları sağır eden bir patlama, ardından bir diğeri ve ardından korkunç bir sessizlik.

Birkaç dakika sonra, iki figür arka ofisten kaçtı, DVD'lerden oluşan bir atlıkarıncayı altüst etti. Ağır bir gümbürtüyle yere düştü ve Melissa vitrine daha da yaklaşıırken Isla kıpırdanmaya başladı.

"Hayır, , hayır..." diye fısıldadı Melissa, bebeğini aşağı yukarı sallayarak.

Ama düşen atlıkarıncanın yankısı odayı doldurmuş gibiydi ve Isla rahatsız edildiği için üzgün ve kızgın bir şekilde yüzünü buruşturdu. Melissa bir kukla bulmak için çırpınıyordu. Bir yerlerde bir tane olduğunu biliyordu ve onu bulmak için ceplerini karıştırdı. Isla'yı sessiz tutabilirse, belki onu fark etmezlerdi, belki de sadece giderlerdi ...

Isla şimdi küçük inleme sesleri çıkarıyordu, bu yüzden Melissa giderek daha çılgınca aradı. Zavallı kukla ceketinin içinde değildi.

Bu yüzden kot pantolonunu denedi, sonra da sırt çantasının yan cebine koyduğunu hatırladı. Elini geriye doğru iterek ağın içine soktu ve parmakları sakızlı, plastik emziğe yerleştiğinde rahat bir nefes aldı. Kopararak bebeğinin ağzına götürdü.

Ama bir saniye geç kalmıştı ve Isla acı dolu bir çığlık attı.

09.48

Emilia hışımla masasına döndü ve hayatına lanet okudu. Zaman zaman pervasız ve bencil olduğunu biliyordu ama *bunu* gerçekten hak ediyor muydu?

Bölgesel bir gazetede vasat bir editörün boyunduruğu altında terlemek mi? Serçe parmağında onun tüm vücudunda olduğundan daha fazla gazetecilik içgüdüğü vardı. Birkaç önemli habere imza atmıştı. Peki o ne yapmıştı? Reklam gelirlerini arttırmak mı? O bir Başarısız bir muhabirin editör kılığına girmesi midesini bulandırıyor. Belki de gazeteciliği tamamen bırakmanın zamanı gelmişti - Geleneksel olarak mezunlara verilen bir rolde kendini küçük düşürecekse lanetliydi.

ne zeka ne de bilgelik.

Masasına geri dönerken haber odasının geri kalanı onun hem ilerleyişinin hem de ruh halinin farkındaydı. Kafasını kaldırıp baktığında Jonathan Simmons'ın gözüne ilişti ama o akıllıca bir hareketle bakışlarını monitörüne çevirdi. Sözde onun bölüm müdürüydü ama ilk işinden sonra kendini gösterme girişiminde bulundu - ki bu sert ve müstehcen bir şekilde olmuştu,

reddedildi - yumuşak, yumuşak bir yaklaşıma karar vermişti. Gerçekte, artık Emilia'dan kaçıyor, onun tarafından kendisine verilen hikaye kırıntılarıyla besleniyordu.

polis ve diğer ajanslar, onu kendini memnun etmek için bıraktı. Emilia, adamın stratejisinin onu aç olduğundan şüpheleniyordu ve bu işe yarıyordu.

Sabrı tükenmek üzereydi ve her şeyi içeri sokmasına ramak kalmıştı.

Bir gümbürtüyle sandalyesine çökerek dizüstü bilgisayarını açtı. Bunu hemen orada yapmak istiyordu - kısa ve öz bir yazı kaleme almak İstifa mektubu. Bunu birçok kez hayal etmişti ve onu durduran tek şey ailesinin düşüncesi idi. Geçmiş zamanlarda

iyi bir hayatları vardı, özellikle de ulusallardan iyi ücretler alırken, ama şimdi bir stajyerin

Ücret, hayat çok daha zordu. Birkaç küçük kardeşi vardı ve babaları hapse girdiğinden beri hepsi ona güvenmeye başlamıştı. Emilia için bu ödemeye değer bir bedeldi - o

değersiz piçten nefret ediyordu - ama sorumluluk zaman zaman onu eziyordu. Erkek ve kız kardeşlerini seviyordu ama onlar beceriksizdi, bir işte çalışmaktan ya da evin geçimine katkıda bulunmaktan aciz görünüyorlardı.

Dizüstü bilgisayarını kapattı.

bugün bir istifa mektubu yazıyor. Çöp kutusunu hışımla tekmeleyerek sandalyesine yığıldı, yenilmişti. Makalesini bugün bitirmek zorundaydı ama bir şekilde bununla yüzleşemiyordu. Belki de biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Sigara? Ya da bir kahve daha? Bu seçenekler bile canını sıkıyordu, bu yüzden kulaklıklarını eline aldı.

kendi kendilerine konuşuyorlardı. Onları kulaklarına tıkayarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı, kendini onların gönderilerinin kesik kesik dramasında kaybetmek istiyordu.

Sansom's eczanesinde ateş açıldı. Tüm Silahlı Müdahale Birimleri Folly Lane alışveriş bölgesine ilerlesin. İki el ateş edildi. rapor edildi ...'

Emilia dimdik oturdu. Yolun karşısında Jonathan Simmons yazısını yazıyordu ama birden umursamaz oldu. Dizüstü bilgisayarını eline alıp polis yayını kapattı, sonra da sessizce masasından uzaklaştı.

09.49

Helen var gücüyle panjurları çekiştirdi ama yine de kımıldamayı reddetti. Ev sahibinin güvenlik konusunda titiz olduğu açıktı - bu muhtemelen geçmişte ona güvence sağlamıştı, ama şimdi ona neye mal olacaktı? Helen tekrar çekiştirdi ama inatçı savunmalar teslim olmayı reddetti.

Helen arkasında ayak sesleri duydu ve Charlie'yle birlikte nefes nefese ve aşırı heyecanlı iki üniformalı memurla karşılaştı.

"Bu şeyi açmamıza yardım edin.

Memurlar onun dediğini yaptılar ve şimdi panjurlar iniliyor ama sanki sonuna kadar savaşmaya kararlıymış gibi direnmeye devam ediyorlardı. Helen küfrederek çabalarını iki katına çıkardı ve yavaşça birkaç santim yukarı doğru kaymaya başladılar. Bu yeterli değildi ve Helen onları daha fazla denemeye teşvik etti. Birkaç santim daha ve onlardan biri kayabilir Altında.

Ağırlaştıkça, içeriden gelen sesleri dikkatle dinledi. Ama hiçbir şey duymadı. Bu iyiye mi kötüye mi işaretti? Çok mu geç kalmışlardı?

Tetikçiler gitmiş miydi? Yoksa yatıyorlar mıydı?

Bekle, onlar için bir pusu mu hazırlıyorsun? Helen yolun karşısında duran seyyar bir Silahlı Müdahale Birimi gördü ve onları yanına çağırdı.

Kendi güvenliğini pek önemsemiyordu ama o bile iki silahlı saldırganın karşısına telsizi ve copundan başka bir şeyle çıkmaktan çekindi. En iyisi bu işi profesyonellere bırakmaktı.

Helen, bu olaydan sonra kendisine ihtiyaç duyulacağı hissine kapılmıştı.

Dört silahlı subay koşarak geldi, tüfekleri ellerindeydi. eller. İçeri girmeye hazırđılar ama kepenkler hâlâ kalkmayı reddediyordu.

Yeterince, içindekileri gözden uzak tutmaya kararlı. Her Helen kenara çekildi ve iri yarı subaylara yardım etmelerini emretti. 'Sana bırakıyorum,' diye bağırdı. "Bu kapının hemen açılmasını istiyorum.

24

09.50

"Lütfen bize zarar verme. Lütfen bize zarar vermeyin..."

Katiller tepesinde belirirken Melissa kendini durduramıyor, hayatı ve bebeğinin hayatı için yalvarıyordu. Isla ağlamaya başlar başlamaz Melissa paniğe kapılmış, kuklayı bırakmış ve elini bebeğinin minik ağzının üzerine kapatmıştı. Bu durum kızını daha da telaşlandırmıştı ve bundan sonra onu susturmak imkânsızdı. Melissa'nın çığlık attı, çığlık attı, giderek daha da ve sonunda Melissa onu durdurmaya çalışmaktan vazgeçmiş, onun yerine kendisi gözyaşlarına boğulmuştu.

Sadece ayak seslerini duyduğunda durmuştu, korku onu hıçkırıklarını yutmaya zorlamıştı. Adam ve kadın yavaşça, gelişigüzel önünde durmak için ekranın etrafında yürüdü. "Burada ne varmış?"

Bir metre boyunda, delici mavi gözlü ve alaycı bir ifadeye olan adam, akıttığı kana rağmen eğleniyor gibi görünüyordu. dökülmüştü. Güç sarhoşu gibiydi, bu deneyimi sonuna kadar yaşamaya kararlıydı. Belirgin bir şekilde daha kısa ve zayıf olan kadın onun omzuna asıldı.

"Kaçak yolcu," diye devam etti adam gülümseyerek. "Bebeği uyandırdık mı?"

Melissa gözyaşları yanaklarını boyayarak ona baktı. Cevap veremeyecek kadar şok olmuş, dehşete kapılmıştı.

"Bang!"

Adam onlara doğru kükreyerek Isla'nın daha fazla çığlık atmasına neden oldu.

Melissa, "Şşş, bebeğim, her şey yoluna girecek," diye fısıldadı, Isla'nın yüzünü boynuna gömerek, bu adamın kendisiyle alay etmesine öfkelenerek

Çocuk. Ne tür bir hayvandı bu?

"Çantasını getir," diye emretti adam.

Kadın buna mecbur kalarak Melissa'nın sırt çantasını elinden aldı ve çantasını bulana kadar içindekileri karıştırdı. İçindekilerin azlığına bakıp yüzünü buruşturarak çantaya attı

Yine de.

"Pekala, işimiz bitti," diye devam etti adam, güvenlik kepenklerine doğru bir bakış fırlatarak.

Sonra Melissa dışarıdan gelen seslerin farkına vardı. İlk ateş patlamasından beri dükkân ölüm sessizliğine bürünmüştü ama şimdi sesler geliyordu. Ve onlarla birlikte güvenlik kepenklerinin gerilme sesi de. Kurtarma ekibi gelmişti.

Melissa panjurlardan başını çevirdiğinde adamın doğrudan kendisine baktığını fark etti. Onu içine çekerken yüzüne ince bir gülümseme yayıldı. Onun korkusundan besleniyor, rahatsızlığından zevk alıyor gibiydi.

"Şimdi..." dedi durgun bir sesle. "Hanginiz önce gitmek ister?"

Melissa ona baktı. Elbette kaçıyor olmalıydı? Neden oyalanıyordu ki?

'Lütfen bunu yapmayın. Bunu yapmak zorunda değilsin...'

Ama adam onu duymamış gibiydi, tüfeğini kaldırarak

Melissa'nın göz hizasında. Sinen Melissa, bebeğini ateşten korumaya kararlı bir şekilde ellerini göğsünde birleştirdi. Ancak silahın namlusu aşağıya doğru sallanarak doğrudan Isla'ya yöneldi.

'Hayır, hayır... O sadece bir bebek... Onlara hiçbir şey söyleyemez...'

Namlular Melissa'nın yüzüne doğru geri döndü. Bir anlık rahatlamanın ardından adam namluları bir kez daha bebeğe doğru çevirdi.

"Bana ne istersen yap, ama onu bırak.

Melissa artık çaresizdi, kurtarma ekibinin içeri girip onu kurtarması için dua ediyordu ama yine de gelmediler.

"Belki yaparım, belki yapmam," dedi adam, namluları tekrar

Melissa'nın göz hizasına kaldırarak ve ona doğru bir adım atarak.

Melissa inliyordu, tüm vücudu titriyordu. Yaşamak için çırpınıyordu ama köşeye sıkışmıştı. Bebeğini koruyarak gözlerini kapattı ve olacaklar için kendini hazırladı.

09.58

"Geri çekil. Lütfen geri çekilir misin!"

Sanderson'ın sesi bağırırmaktan kısılmıştı ama aval aval bakan insanları eczaneden uzak tutmak için çabalarını .

Silahlı Müdahale Birimi hala binaya girememişti ve durum canlıydı, ancak yine de yoldan geçen müşteriler olaya dahil olmaktan kendilerini alamadılar. Bazıları gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri olmamasına rağmen telefonlarını çıkarmış, çekim yapmaya hazır bekliyordu.

Dışarıda ortalık hâlâ karışıktı, polisler Helen ve Charlie'nin ön saflarda yer almasıyla birlikte, takviye birlikleri toplamak Sanderson'a düşmüştü. elinden geleni yaptı. Bazılarını silahlı memurlara destek olmaları için göndermiş, geri kalanını da insan kordonu olarak konuşlandırmış ve halkı güvenli bir mesafede tutmak için eczanenin dışındaki alanı çembere almıştı.

Sayıları azdı ve sıra uzuyordu ama Sanderson bir avuç üniformalı memurun daha kendisine doğru koştuğunu görünce rahatladı.

'Burada toplanın ve bu insanları *geri* götürün,' diye emretti.

Buna mecbur kaldılar ve şimdi, nihayet, giderek büyüyen kalabalığı tehlikeden uzaklaştırarak biraz çekiş gücü elde etmeye başladılar.

"İşte, dikkat et!"

"Sakin ol!"

"Ne yapıyorsun? Burası özgür bir ülke..."

Alışlagelmiş şikayetler, alışlagelmiş hakaretler eşliğinde. Bu Bu insanların bunu anlamaması Sanderson'ı çileden çıkardı - onları *korumaya* çalışıyordu - ama tek derdleri bir şeyler kaçırmaktı.

Hayatlarında gerçekten de haberlere çıkmak için kendilerini tehlikeye atacak kadar az şey mi vardı? Bu, Sanderson'ın nefret ettiği modern yaşamın bir özelliği idi - artık herkes kendini bir görgü tanığı, bir gazeteci sanıyordu. Bugünlerde insanlar bir suçu durdurmak için müdahale etmeleri gerektiğinde ya da bu yolundan çekilmek yerine, sanki her şey kendi çıkarları için düzenlenmiş bir eğlenceymiş gibi kaydetmek istediler.

Memurlardan biri bir polis bandı bulmuştu ve onu sıraya doğru . Sanderson minnetle aldı ve uzattı. Birkaç dakika sonra iş bitmişti - olay yeri

etkili bir şekilde kapatıldı. Tam zamanında, çünkü bir kıvılcım yağmuru ve metal gıcırıtısıyla güvenlik kepenkleri sonunda mücadeleyi bıraktı.

Ekip, özel ekipman kullanarak yollarını kesmeye karar vermişti ve Sanderson döndüğünde Silahlı Müdahale memurlarının giriş için kendilerini hazırladıklarını gördü.

"Orada neler oluyor?"

Sanderson arkasını döndüğünde yaşlı bir alışverişçinin onu kolundan tuttuğunu gördü.

"Taşıdıkları *silahlar* bunlar mı?"

"Şu anda size hiçbir şey söyleyemem."

"Yaralanan oldu mu?"

"Ne oluyor?" "Bay

Sansom mu?"

Sorular Sanderson'ın üzerine yağıyordu. geldiğinde soruları geçiştirdi, onlara hiçbir şey söylemedi, çünkü hiçbir şey *bilmiyordu*. Helen aniden telsizle tüm CID memurlarının eczaneye geri dönmesini emrettiğinde, kaçakların bazı CCTV'lerini bulmaya çalışıyor ve başaramıyordu.

Sanderson'a hemen kalabalık kontrol görevi verilmişti, aslında bir DC'nin yapması gereken bir işti ve o zamandan beri. Ateş edildiğinin farkındaydı ama kaç tane ve nasıl bir etkiyle ateş edildiğinden emin değildi.

Her soru, acizlik ve cehalet duygusunun altını çiziyor, ona sıralamada ne kadar gerilere düştüğünü hatırlatıyordu. Bir zamanlar Helen'in güvenine sahipti, ama aceleciliği yüzünden

tüm iyi işlerini ve yaptığı hiçbir şeyi yok etmişti -
hiçbir şey - durumu daha iyi hale getirmiş gibi görünmüyordu.
Sonsuza dek sürgünde kalacaktı.

10.00

Müfettiş Sean O'Neill açılan delikten eğildi ve en yakındaki vitrine . Arkasına çömelip durdu, Vitrinin etrafından dolaşıp yavaşça ilerlemeden önce sessizce ona kadar saydı. Sonuna ulaştığında, bakmak için bir ayna uzattı. Köşeyi döndükten sonra hiçbir hareket olmadığına kanaat getirerek etrafına bakındı.

Her şey hareketsizdi, atmosfer sessiz ve ağırdı. Dönerek ikinci komutanına kendisini takip etmesini işaret etti. Çavuş Ed McGarvey içeri daldı ve hızlıca onun yanına gitti. Kırmızı Takım'ın diğer iki üyesine kendisine katılmaları için işaret vermeden önce. O'Neill onların hızlı ama dikkatli bir şekilde kendisine doğru ilerleyişlerini memnuniyetle izledi. sağlandı. Bir yılı aşkın bir süredir bir birim olarak birlikte çalışıyorlardı ve bu süre zarfında aksiyondan paylarına düşeni almışlardı. Neyse ki hiçbir silahını ateşlemek zorunda kalmamıştı. ama pek çok gergin durumla karşılaşmışlardı. Palalı bir adamı etkisiz hale getirmek, bir sevkıyata el koymak ateşli silahlar, bir noktada bütün bir çeteyi getirmek. Bu deneyimler onları birbirine bağlamış, kurnaz ve etkili bir birim haline getirmişti.

O'Neill dükkâna geri döndü ve bir sonraki hamlesini düşündü. Normalde, silahlı polis memurlarının varlığını anons eder ve orada bulunan herkesten ellerini havaya kaldırarak öne çıkmalarını isterdi. Ama pusu tehdidi burada çok büyüktü, tetikçilerin insan hayatını küçümsediğinin kanıtı bunu yapmak için çok açıktı. Konumlarını ele vererek kazanacakları çok az şey vardı.

Dükkânın arka tarafını bir kez daha inceledikten sonra meslektaşlarına dağılmalarını işaret etti. Her zamanki gibi işaret edecekti, ama onlar onun iki yanında savunma pozisyonu alacak ve gerekirse ateşe karşılık verecekti. Bunun için yıllarca eğitim almışlardı ve O'Neill biliyordu ki Birden tüfek sesi duyulursa paniğe kapılmasınlar diye.

Silahının emniyet mandalını açarak ileri doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Şimdi bir başka gösterinin yanındaydı ve çömelerek gösterinin ucuna doğru döndü. Silahını kaldırdı ve hazırды... ama orada kimse yoktu. Şimdi hareket etti. Daha hızlı ilerledi, bu sırada ekibi tarafından gölgeleniyordu. Dükkânın arka tarafında kontrol etmek istediği bir depo vardı ama oraya ulaşmak için son vitrinleri geçmesi gerekiyordu. iyi bir koruma da sağlayabilir.

Dikkatle ilerledi, sonra aniden durdu. Hiçbir şey görmemişti ama dükkânın arka , solda bir hareket *sezmişti*. Biri silah mı kaldırıyor? Hazırlanıyordu.

kendilerini vurmak için? Gözlerini bir o yana bir bu yana çevirerek, tetikçilerin nerede ve ne zaman ortaya çıkabileceğini hesaplayarak ilerledi.

Silahı göz hizasına kadar kaldırılmıştı, nişangâha doğru bakıyordu, tetiği çekmeye hazırды, gerekirse onları düşürebileceğinden emindi. Kariyerinde şimdiye kadar şanslıydı.

Tek bir kelime bile konuşulmadan, dörtlü senkronize bir şekilde ilerleyerek son vitrine yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Şimdi küçük bir İleriden bir ses geldi - belki de bir şey itilmiş ya da yerinden oynamıştı - ve Müfettiş O'Neill tereddüt etmedi. Şimşek hızıyla ilerledi ve ekranın sonuna geldi.

'Silahlı poli-'

Tiz bir çığlıkla sesi kesildi. Karşısında titreyen bir kadın vardı, parmağını bebeğin ağzına sokmuş, yerde ileri geri sallanıyordu.

"Ateş etmeyin," diye bağırdı. 'Lütfen ateş etmeyin...'

Etrafın temiz olduğunu teyit etmek için dikkatle dükkânın arka tarafına bakan O'Neill ilerleyerek kadını aldı. Hâlâ bebeğini kucağında tutan kadın O'Neill'in kollarına yığıldı.

'İyi misiniz? Siz ya da bebeğiniz yaralandı mı?

Kadın bir şey söylemedi.

"Bana tetikçilerin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye devam etti.

Ama kadın ona daha da sokuldu ve konuştuğunda da bu sadece fısıldamak içindi:

'Lütfen ateş etmeyin...'

10.07

"Dikkat ! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Emilia yanındaki hantal serseriye döndü ve ona en sert bakışlarını atarak basın kartını gösterdi. Adam isteksizce geri çekildi ve kadının kordonun önüne doğru ilerlemesine izin vermek için bir santim yana kaydı.

Olabildiğince hızlı bir şekilde Portswood'a gitmiş ve eczanenin önünde büyük bir kalabalığın toplandığını görünce üzülmüştü. Başını eğip dirseklerini dışarı çıkararak bebek arabalarının ve emeklilerin arasından zorbalıkla geçmeyi başarmıştı ama

Cepheye ulaştıklarında bunun anlamsız bir çaba olduğunu fark ettiler.

Kordon eczaneden oldukça uzaktaydı, stratejik olarak üniformalı polisler dükkânın önünü görüntüden koruyor.

Ne kadar zorlarsa zorlasın, bu pozisyonundan görebileceği hiçbir şey yoktu.

Fotoğraf makinesini göğsüne bastırarak kordondan uzaklaştı. Şimdi, saniyeler önce kenara aynı insanları, tahmin edilebilir sonuçlarla iterek geçiyordu. O artık

Yol boyunca şikâyetler ve küfürler de ona eşlik etti, ama o onların kinini görmezden geldi. Haber odasını terk etti, makalesini bıraktı

bitmemişti ve Gardener'ı yatıştırmak istiyorsa üçüncü elden tanıklıktan daha fazlasıyla dönmesi gerektiğini biliyordu.

Kalabalıktan sıyrılarak olay yerine baktı. Dükkânın yanındaki polisler kollarını ve 'ekranlarını' daha da yakınlaştırarak sıkılaşıyordu.

Arkalarındaki hareketi seçebiliyordu ama ne olduğunu ve kimin dahil olduğunu söyleyemiyordu. Yine de, bunun bir şey olduğunu hissetti

Memurların tepkileri göz önüne alındığında bu durum oldukça önemliydi, bu yüzden olayları daha iyi görebilmek için etrafı kolaçan etti. Ama hiçbir bariz çözümler, memur sırası ve park halindeki polis araçları doğal bir bariyer oluşturmaktadır.

Şimdi Emilia harekete geçmişti, en yakındaki aracın, yüksek kenarlı bir polis minibüsünün sahipsiz olduğunu fark etmişti ve daha iyisi, kilitlenmemiş. Muhtemelen faileri yakalamak için acele eden şoför arabayı kilitlemeyi unutmuştu. Emilia ona doğru yürüdü ve sürücü kapısını çekerek açtı. Taksiye atladı, bir elini sonra iki ayağını da sürücü koltuğuna koyarak kendini yukarı doğru itti. Yükselirken iki elini tavanın üstüne koydu, ardından ayağını gösterge paneline kaldırdı ve sertçe itti.

Birkaç dakika içinde çatıdaydı. Bu tarafa bakma şansları olursa aşağıdakiler tarafından açıkça görülebilecekti, bu yüzden karnının üzerine düştü ve öne doğru kıvrıldı. Çatının kenarına ulaştığında şöyle bir baktı ve üzerinde bir dükkanın girişinin engelsiz görüntüsü. Helen Grace oradaydı, metal kepenklerde açılmış bir deliğin yanında duruyordu ama silahlı polisler ortaya çıkmaya başlayınca hemen geri çekildi. Çantasından fotoğraf makinesini çıkaran Emilia, objektifin kapağını hafifçe araladı ve çekim için hazırlandı. Suçluların dışarı çıkarılmasını bekliyordu. kelepçeler, ama onu şaşırtan bir şekilde, silahlı memurlardan birinin desteğiyle genç bir kadın ortaya çıktı.

Tık, tık, tık.

Emilia ateş etti ve bunu yaparken kadının göğsüne bağlı bir bebek olduğunu görünce çok sevindi. Kadın Hiçbir şey söylemiyor, sadece bebeğini kucaklıyordu ama görüntü her şeyi anlatıyordu ve Emilia memnuniyetle fotoğrafı çekti. Kadın kül rengindeydi, yüzü ürkütücü derecede beyazdı ve çok ama çok korkmuş görünüyordu.

10.15

Mide bulandırıcı bir
manzaraydı.

Silahlı Müdahale Birimi binanın güvenli olduğunu ilan etmişti - kaçaklar çoktan gitmişti - bu yüzden Helen hızla içeri girdi eczane. Doğruca arka ofise gitmesi söylenmişti ve kendisini üzücü bir keşfin beklediğinin farkında olarak gecikmeden oraya gitti. Yıllar süren hizmet onu sertleştirmişti ama yine de Küçük odaya girdiğinde eli ağzına gitti. Orta yaşlı bir adam dizlerinin üzerine çökmüştü, çenesi ve yüzünün yarısı uçmuştu, kanı ve beyni etrafındaki zemini süslüyordu onu. Helen gözlerini boş kasaya kaldırmadan önce korkunç detayları - darbe yanığı, tıkanmış saçlar, pantolonunun kumaşına sızan kan - inceledi. Esirleri açıkça işbirliği yaparken saldırganlar bunu neden yapmışlardı?

"Arka çıktılar.

Helen döndüğünde Charlie'nin kapıda durduğunu gördü.

"Avluda birkaç koliyi bir araya getirdiler,
Arka duvardan atladı,' diye açıkladı küçük kız. 'Sanderson şu anda üniformasıyla orada ama...'

Helen başını salladı ve gözlerini önündeki sahneye çevirdi. "Elleri boş gitmediler," dedi sonunda. 'Onlar kasayı boşalttı ve iyi çoğunu aldı.'

"Peki ne bunlar? Heyecan arayanlar mı? Keşler mi?' Charlie yere atılmış amfetamin paketlerine bakarak sordu sahibinin cesedinin etrafında.

'Kesinlikle roket yakıtına karşı bir zevkleri var. Ama onları harekete geçiren bu değil. Şu ana kadar olan her şey

Planlanmış. Sonia Smalling'i pusuya düşürüp bekliyorlar. Buraya geliyorlar, kendilerini içeri kilitliyorlar ve sakince işlerine devam ediyorlar. Kendileriyle işbirliği yapıyor gibi görünmesine rağmen bir adamı soğukkanlılıkla öldürüyorlar -'

'Daha önce öldürdüklerini mi düşünüyorsun? Bu tür bir konuda tecrübeleri olduğunu mu?

Helen, 'Bugünlerde dünya kendi başına hareket edenlerle dolu,' diye karşı çıktı. 'Ünlü olmak isteyen insanlar, bir davaya inanan insanlar. Normalde şu anda terörle mücadele birimini arıyor olurdum, ancak soygun unsuru buna karşı çıkıyor -'

"İnsanları soymanın daha kolay yolları olmalı, değil mi? Charlie araya girdi. "Burada müebbet hapis cezalarına bakıyorlar.

'Yani belki de kişisel *bir şeydi*. Kurbanın adı Alan Sansom,' diye devam etti Helen, bir kez daha cesede bakarak. Onu Sonia Smalling'e bağlayan ne? Sonia Smalling keşlerle ve Hırsızlar her gün, her gün. Bağlantı bu mu? Sansom herhangi bir noktada soyuldu mu, herhangi bir personeli işten çıkardı mı, herhangi birinin Ona karşı kin mi besliyorsun? Burası Smalling'in cinayet mahallinden çok uzakta, bu yüzden gitmek için tuhaf bir yer.

'Ya yolda gördülerse? Ya kaçıyorlarsa ilk cinayeti işledi ve uyuşturucu ve para stoklamak için bir fırsat gördü. Biraz eğlenme şansı...'

'Eğer durum buysa, bununla yüzleşmemiz gerekecek, ancak şimdilik *bağlantıları* araştırmamızı istiyorum. Bu arada, daha iyi bir Katillerin tarifi. Buradaki CCTV bozulmuş - kablo beslemesi kesilmiş - bu yüzden hayatta kalan kişinin bizi aydınlatmasını ummak zorundayız.

Charlie başını sallayarak uzaklaştı ama Helen önündeki vahşice öldürülmüş cesede bakarak bir oyalandı. Ummuştu ki - Bu sabahki cinayetin tek seferlik olması için dua etmişti. Ama işte şimdi daha karanlık bir şeyle karşı karşıya olduğunun kanıtıydı, daha büyük bir şey. Kendini buna hazır hissetmiyordu, buna gücü yoktu ama bir kez daha bir kâbusun içine çekiliyordu. Bu katiller soğukkanlı, klinik ve tamamen merhametsizdi.

Henüz farkında olmasa da, Melissa Hill az önce çok şanslı bir kaçış yaşadı.

10.18

Ben onun kız kardeşiyim! Tanrı aşkına, bırakın geçeyim...'

Yolunu kesen polis memuru on sekiz, en fazla on dokuz yaşındaydı ve far ışığına yakalanmış bir tavşana benziyordu.

"Yapmamam gerekiyor -

Emilia ısrarla, ambulansın arkasında oturan ve hâlâ bebeğini kucaklayan genç anneyi işaret ederek, "Tanrı aşkına ona bir bak," dedi. "Bana ihtiyacı var.

Polis memuru önce polis battaniyesine sarınmış kadına, sonra da Emilia'ya baktı.

"Tamam, bana adını, rütbeni ve numaranı ver. Emniyet Müdürüne şikayette bulunacağım. Buraya kadar koştum, endişeden aklım başımdan gitti, sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Pekâlâ, pekâlâ. Memur pes etti ve onu kordondan geçirdi. 'Ama soran olursa, ben yapmadım...'

Emilia onu zar zor duydu. Çoktan ambulansa doğru yürümeye başlamıştı, daha deneyimli biri onu fark etmeden önce oraya varmak istiyordu. Ambulansa tırmanarak bankın üzerine oturdu - ancak o zaman kadın başını kaldırıp baktı.

"? Emilia endişe dolu bir sesle sordu.

"Tamam... biz iyiyiz..." diye yanıtladı Melissa, biraz şaşkın görünüyordu.

'Bunu duyduğuma çok sevindim. Korkunç bir çile yaşadınız.'

Kadın başını salladı ama bir şey söylemedi, dikkatini sonunda sakinleşen bebeğine verdi.

"Orada kaç kişi vardı?

Melissa tereddütle, "İki," diye cevap verdi, soruyu yanlış anlamış gibi görünüyordu.

"İki adam mı? Bir erkek ve bir kadın?' 'Siz kimsiniz?

Emilia çantasından bir kart çıkardı - eski kartlarından biriydi, üzerinde *Baş Suç Muhabiri* kabartması vardı - ve ona uzattı Melissa.

'Ben *News*'te çalışan bir gazeteciyim. Cehennemi yaşadınız, ama korkunç bir trajedinin tek tanığısınız,' dedi Emilia hızlıca, şu anda basıp geçtiğinin tamamen farkındaydı. 'Okuyucularımız deneyimlerinizi duymaya çok hevesli olacaklar. İstemiyorsanız çocuğunuzun adını anmamıza gerek yok, ama küçük kızınızın hayatını nasıl kurtardığınızı, ne kadar cesur olduğunuzu duymak isteyeceklerdir -'

"Bakın, kimseyle konuşmaya hazır değilim

-" "Beş dakika, hepsi bu kadar.

'Henüz polisle bile doğru düzgün konuşmadım, basınla konuşamam.

'Bunu anlıyorum ve kesinlikle daha sonra devam edebiliriz. İkinizin hızlıca bir fotoğrafını çekmeme ve sonra -'

"DIŞARI!

Emilia döndüğünde öfkeli Charlie Brooks'un kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Charlie. Seni tekrar görmek ne güzel-'

"Buraya nasıl girdin bilmiyorum ama gidiyorsun. Charlie Emilia'nın kolundan tuttu ve onu ambulandan dışarı çekti.

'Sakin ol...'

"Bunun için üzgünüm," dedi Charlie, şimdi Melissa'ya hitap ederek. "Bir daha izinsiz giriş olmayacak.

Emilia ona nereye gideceğini söylemek istedi ama bunun yerine, öfkeli Charlie ona dönerken tatlı bir şekilde gülümsedi.

'Dedektif Grace'in faillerin yanından geçip gitmesine izin verdiği doğru mu? Sonia Smalling cinayetinden sonra?'

"Gözümün önünden çekil.

"Yapmak istediğiniz bir yorum var mı? Anladığım kadarıyla iki fail varmış -'

Şimdi Emilia kendini polis kordonuna doğru itildiğini hissediyordu, Charlie onu kabaca yakasından tutmuştu.

"Seni bir daha bir tanığın yanında görürsem tutuklatırım," diye tıslayan Charlie, Emilia'yı aniden serbest bıraktı.

Gazeteci biraz tökezledi, sonra dengesini ve soğukkanlılığını yeniden kazandı. Ceketini düzelterek cevap verdi: 'Yabancılık çekme Charlie. Bizi ayıran şeylerden çok birleştiren şeyler var.

Charlie cevap vermek üzereydi -güç kullanarak- ama Emilia çoktan dönüp gitmişti. Kazansa da kaybetse de son sözü söylemeyi severdi.

10.28

Bazı insanların yaptıkları inanılmaz.

Matthew Pritchard ağır bir içki gecesinin ardından geç kalkmıştı. Southampton Üniversitesi'nde üçüncü sınıf psikoloji öğrencisiydi ve dün gece bölümün yeni gelenler partisi vardı. Genelde bu, daha yaşlı öğrenciler için zengin bir seçim sağlardı. Evlerinden ilk kez uzakta olan genç kadınların gözünde sofistike ve bilgili biriydi. Arkadaşlarının çoğu şirketle birlikte geri dönmüştü ama - anlayamadığı nedenlerden dolayı - o

Hayır. Sonuç olarak viskiye gömülmüştü.

ve susuz, uyuşuk ve genel olarak sinirli hissederek uyanmıştı. Üç fincan rezene çayı ve uzun bir duş ona iyi gelmişti.

ama yine de kendini bitkin hissediyordu. İşte bu yüzden şimdi birinci kattaki penceresinin önüne tünemiş, dünyanın geçip gidişini izliyordu.

Bu hoşuna giden bir şeydi. Aşağıdaki caddeden her türden insan geçiyordu - anneler, emekliler, öğrenciler, dolandırıcılar, polisler, hatta ara sıra yoğun bir günün ardından evlerine dönen keşler ya da fahişeler Gece. Birinin sadece görünüşünden, hareketlerinden onun hakkında çok şey anlayabilirdiniz ve Matthew onlar için hikâyeler uydurmayı, hayatlarının nasıl olduğunu hayal etmeyi severdi. Nerede olduklarını hayal ederdi.

yaşadıkları, aileleri ve gittikleri yerleri, başarmaya çalıştıkları şeyleri icat ettiler. Bazen insanlar gerçekten ilginç bir şey yaparak onu şaşırtıyordu - kusarak, çığlık atarak

Kahkahalarla gülüyor, hatta bir çanta kapmaya çalışıyordu - ama şimdi önündeki iki kişi gerçekten çok eğleniyordu.

Onları henüz elli metre fark etmişti.

Onlarla ilgili bir şey garip görünüyordu - belki de uzun

İkisinin de giydiği paltolar ya da aynalı havacı gözlükleri ve pembe beyzbol şapkasından oluşan tuhaf kombinasyonu. Sanki o gün için duruma pek uymayan kostümler giymiş gibi görünüyorlardı.

Cadde boyunca hızlı adımlarla yürürken, ara sıra arkalarına bakarak kesinlikle bela gibi görünüyorlardı. Bir noktada, Matthew Ona doğru baktıklarını ve hafifçe geri çekildiğini düşündü, ama onlar rahatsız olmadan devam etmişlerdi, bu yüzden belki de hayal ediyordu. Dairesinin önünden geçip gitmelerini bekliyordu ama birdenbire durmaları onu şaşırtmıştı.

Ardından, etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmek için hızlıca etrafı kolaçan ettikten sonra, ön kapısının hemen önünde park halinde duran küçük Fiat'a girmeye koyuldular. Piriç gibi cesur. Kilidi açmayı başaramayan iri yarı

Görünürlü adam yolcu kapısının üst ve geriye doğru bükmeye başladı. Kapı nispeten kolaylıkla açılıyor gibi görünüyordu ve kısa süre sonra adam içeri uzanıp kapının kilidini içeriden açabildi.

Arabada alarm olsaydı bu daha zor olurdu ama tabii ki buradaki tüm arabalar öğrencilere aitti.

Her şey o kadar çabuk oldu ki Matthew telefonunu almayı düşündü. Telefonu kaptığı gibi kamera uygulamasını açtı, 'video' seçeneğini işaretledi ve 'kayıt' tuşuna bastı. Çift vizöründeydi ve kapıyı açmalarını izledi. Kısa bir süre öpüşmek için durakladılar, sonra içeri tırmandılar, adam hemen yaşlı aracı düz kontak yapma işine girişti.

İki dakika içinde gitmişlerdi. Matthew durdu hem şok olmuş *hem* de etkilenmişti. Bu civarda çok sayıda suç eylemine tanık olmuştu, ancak bunlardan çok azı bu kadar pratik bir kolaylıkla gerçekleştirilmişti. Hırsızlar açıkça amatör değildi ve muhtemelen hangi yolları hedef alacaklarını biliyorlardı. Bu sadece uzun zamandır şüphelendiği şeyi doğrulamaya yaradı - kimseye güvenemezsiniz şehrin bu kısmında.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat.

Melissa Hill, Helen ile birlikte ambulansın arkasında otururken elinde bir fincan çay tutuyordu. Melissa'nın bebeği şimdi bir sağlık görevlisi tarafından bakılıyordu ve o da küçük kızı bir aşağı bir yukarı zıplatıyordu. diz. Dehşetini unutmuş gibiydi ve oyun arkadaşına gülümseyerek bakıyordu; bu durum Helen'i hem duygulandırmış hem de şaşırtmıştı.

'Ben... Isla için bir şeyler almak için uğramıştım. Mama, bebek bezleri, bilirsiniz...' Melissa bocalamaya başladı. "Daha almamıştım bile. Henüz bir şey yok, dükkan sahibi geçerken içeri girdim. Beni görmedi bile, güneş gözlükleriyle uğraşan iki kişiyle konuşmak istedi.

"Onları bana tarif et.

Melissa bir an için gözlerini kapattı, vücudu hafifçe titriyordu. Helen onun tekrar o dükkânda onlarla birlikte olduğunu anlayabildi ve koluna rahatlatıcı bir el koydu.

'Acele etmeyin...'

Melissa nefesini verdi - uzun ve yavaş.

'Bir erkek ve bir kadın. Erkek uzun boylu, 1.80 ya da daha uzun, kadın daha kısa, 5.90, 5.90...'

"Beyaz, siyah, Asyalı...?"

'İkisi de beyaz. Adamın kısa, kahverengimsi saçları var, kadının ise omuz hizasında sarı saçları.

Helen başını salladı ve Charlie'ye bir bakış attı. Bu daha iyiydi. "Kaç yaşındalar?"

"Adam muhtemelen yirmili yaşların başında, kız ise onlu yaşların sonunda.

"Peki ne giyiyorlardı?

"Her ikisi de diz hizasında, haki renkli trençkot giyiyordu. Adamın başı açıktı, kadının başında ise pembe bir beyzbol şapkası ve havacı gözlükleri vardı. Adamın göğsünde bir bıçak vardı... bir tür av bıçağı.

Dehşet bir kez daha kendini hissettirirken Melissa'nın gözleri yaşardı. Helen onun kolunu okşayarak elinden geldiğince onu rahatlattı.

"Gerçekten iyi gidiyorsun, Melissa.

Melissa minnettar bir gülümseme verdi ve kendini toparlamaya çalıştı. "İkisi de silahlı mıydı?

Melissa başıyla onayladı. "Pompalı tüfekte mi?

"Evet, ama .

"Seni ve Isla'yı tehdit ettiler mi?

Melissa tekrar başını salladı ve Helen'in elini biraz daha sıkı tuttu.

"Onlar... o beni öldürmek istedi. Şaka yaptı... ilk kimi vuracağı konusunda şaka yaptı, beni mi Isla'yı mı...' diye devam etti, sesi titriyordu.

'Sizce neden yapmadı? Rahatsız mı oldu? Onu korkuttuk mu?'

Melissa başını şiddetle salladı.

'İçeri girmeye çalıştığını duyabiliyordum, duyabiliyorlardı ama umurunda değil gibiydi. Tam yapacaktı *ki kadın* onu durdurdu.

Helen başını salladı.

"Bunu nasıl yaptı?

"Onu kolundan tuttu ve rahatsız etmemesini söyledi. "Tam kelimeler, lütfen, Melissa.

Melissa gözlerini bir kez daha kapattı, istemeyerek de olsa travmasına geri döndü.

"Elini onun koluna koydu ve "ama J, o buna değmez" dedi. '

Ve bununla birlikte Melissa Hill .

Helen, Charlie yanında olduğu halde ambulanstan uzaklaştı. Melissa onlara anlatabileceği her şeyi anlatmıştı, bu yşzden kocasıyla yeniden bir araya gelmesini ve polis koruması altında eve dşnmesini organize etmişti.

Zamanı geldiğinde onunla tekrar konuşmaları gerekecekti - resmi bir ifade almak için - ama şimdilik gerekenden fazlasını yapmıştı.

Alışveriş bşlgesinin sonuna ulaşan ikili sağa saptı, Kısa bir sşre sonra tekrar sağa dşnerek eczanenin arkasına geldiler. Dşkkânın arka tarafı sessiz bir

Oldukça yorgun gşrşnşmlş Vıktorya dşnemi evleri ve dşşşk kaliteli arabalarla karakterize edilen yerleşim caddesi. Helen bu yolun normalde şlş olduğunu tahmin ediyordu ama bugşn kapıları alan ve yoldan geçenleri durduran şniformalı memurlarla doluydu.

Sanderson sokağın ortasında durmuş, çabalarını sıralıyordu. Helen hiç oyalanmadı, doğruca ona doğru yşrşdş.

"ne var?" diye sordu Helen.

"Yirmi iki numarada oturan bir emekli yarım saat kadar şnce yolda aceleyle yşrşyen bir adam gşrmşş ama adamın tek başına olduğuna yemin ediyor. Yani ayrılmış olmaları mşmkşn.

"Ne giydiğini tarif etti mi?" "Tişşrt ve kot pantolon dedi.

"Bir şey taşıyor musun?

"Hatırladığından değil.

"ıkmaz gibi gşrşnşyor. Adamlarımız aletli, uzun paltolar giiyorlar, eczaneden aldıkları malzemeleri taşıyorlar ... Ve, Ayrıca, iftimizin isteyerek ayrılacağını sanmıyorum. Muhtemelen

Sadece silah ya da siren sesi duyan biri. Herhangi bir araç kaçırıldı mı?

"Beş numarada oturan bir öğrenci, koyu renkli bir salonun hızla uzaklaştığını gördüğünü söylüyor. Bu doğru zaman olabilir, ancak araçta kimin olduğunu görememiş -"

"Marka? Model?"

"Emin değil ve tabağı da almadı -" "Başka?"

"Hala kapıları çalışıyoruz -"

"Yani hangi yöne ya da bir araçta mı yoksa yaya mı oldukları konusunda hiçbir fikrimiz yok?"

"Henüz değil. Ama bize zaman verin -"

'Zamanımız yok,' diye karşılık verdi Helen. 'Bu çift birkaç saat içinde iki kişiyi öldürdü ve tahminimce henüz işleri bitmedi.

Bana somut bilgiler verin, üzerinde *çalışabileceğim* bir şeyler...'

Başını sallayan Sanderson, üniformalı arkadaşıyla görüşmek için acele etti.

meslektaşları. Helen onu izliyor, ilerleme kaydedememeleri karşısında hayal kırıklığına uğruyordu. Southampton'da bir çift katil serbestçe dolaşıyordu,

cezasız bir şekilde cinayet işliyordu ve kimse *hiçbir* şeye tanık olmamıştı. Failler şanslı mıydı yoksa kurnaz mı? Bunu zaman gösterecekti ama şimdilik insanların hayatlarına girip öldürdükten sonra iz bırakmadan ortadan kaybolabiliyorlardı.

10.57

Araba hafifçe durdu ve o da motoru kapattı. Artık gözden kaybolmuşlardı, South Hants yakınlarında bir ara sokağa park etmişlerdi. Hastane. Etraflarında uzun bir nezarethane sırası vardı - nadiren ziyaret edilen nezarethaneler. Ortalık biraz sakinleşene kadar bir saat kadar saklanmak için mükemmel bir yerdı.

Yolda giderken radyo dinlemişlerdi. Raporlar Portswood'da 'büyük bir olay' yaşandığına dair haberler geliyordu - buna bayılırdı - ve yerel gazeteciler Ashurst yakınlarında daha önce yaşanan yol kapatma olayıyla bağlantı kurmaya başlamışlardı. Bilgi çok azdı ama haber spikerlerinin seslerindeki korku ve heyecanı hissedebiliyordunuz - büyük bir şey başlıyordu.

Radyoyu kapatarak arabadan indi. Arkadaşı da aynı şeyi yaptı ve hızla ona doğru ilerledi. Onu yakasından yakaladı, onu şiddetle öptü. Adam da karşılık verdi, elleri kızın poposunda gezinerek onu kendine doğru çekerken ani bir ses durmasına neden oldu.

Derin, donuk bir sestı, gürültülü ve tekrarlıydı. *Güm, güm, güm*. İlk başta şaşkıındı -korkunun ilk ani darbesini hissediyordu- sonra yavaşça bakışlarını kaldırmaya başladı ve sesin geldiğı yönü takip etti.

"Bakın, bebekler..."

O fark etmişti ve şimdi o da fark etmişti. Ve bu manzara yüzüne kocaman bir gülümseme getirdi.

'Peşimizden bir helikopter gönderdiler...'

Helikopterler Southampton'da alışılmadık bir manzara değildi. Rıhtımlara uçan birkaç zengin ve kaçınılmaz trafik helikopterleri vardı. Ama bunlar hızlı ve iyi belirlenmiş rotalarda hareket ederdi.

- Bu seferki acele etmiyordu, şehrin etrafında dolaşıyor, arıyor, arıyor, arıyordu...

Ses gittikçe yükseliyor gibiydi, bu yüzden içgüdüsel olarak onu da yanına çekerek geri çekildi. Kilitli bir çatının altına saklandılar ve gözleri helikopterin yavaş, ölçülü ilerleyişini takip ederken hiç kıpırdamadan durdular. Üzerlerinde daireler çizerek oyalanıyor gibiydi, sonunda batıya, hastaneden uzaklaştı. çevreleyen. Hafif uğultusu bir kez daha uzak bir ses haline gelene kadar ikisi de kıpırdamadı.

Kadın kıkırdadı ve adam da karşılık verdi. Onları aramak için bir helikopterin görevlendirilmesi çılgınca görünüyordu - umduklarının da ötesindeydi - ve şimdi bir polis insan avının nesneleri olduklarını düşünmek heyecan vericiydi. Polisler onların eşkallerini yaymışlar mıydı? Ne biliyorlardı ki? İlk başlarda, bir polis memuru bıraktığına pişman olmuştu.

ama bu kesinlikle riskleri artırmıştı. Artık ellerinde oynayacakları bir şey olduğuna göre onları yakalayabilecekler miydi? Yoksa kaçaklar parmaklarının arasından kayıp gitmeye devam mı edeceklerdi?

Aniden bir güç ve kesinlik hissiyle doldu. Sanki dokunulmazlardı. İstedikleri her şeyi, istedikleri *zaman* yapabiliyorlardı. Kadına dönerek onu kollarının arasına aldı. O da bunu hissediyor gibiydi. Belki de üst kısımlarıydı. Belki de adrenalin. İkisi de neşeli ve özgür hissediyordu.

Onu tekrar öptü ve bu sefer kendini tutmadı. Dilleri birbirine kenetlendi ve ellerini onun sırtında gezdirirken, tahrikinin arttığını hissetti. Onu kaputun üzerine geri iterek ceketini çıkardı, gömleğinin düğmelerini açtı ve elini içine soktu. Kız, adamın kulağını ısırarak karşılık verdi. O da kendisi gibi aç ve heyecanlıydı.

Ve şimdi kontrolü ele aldı, sevgilisini kendisine çekmeden önce pantolonunu ve külotunu tek bir akıcı hareketle çıkardı.

11.01

Titreşimler onun içinde dalgalanıyor gibiydi, çünkü helikopter üstünden geçti. Anna Sansom trafik sıkışıklığı içinde sıkışıp kalmıştı ve helikopteri görmeden önce yaklaştığını hissetmişti. Çok alçaktan uçuyordu, döner kanatları öfkeyle çarpıyordu ve onun üzerinden geçip uzaklaşırken tüm araba sarsılıyor gibiydi. Onun Sinirleri zaten yeterince gergindi ve bu onu sarsılmış ve huzursuz hissettirmişti.

Yaklaşık bir saattir Alan'a ulaşmaya çalışıyordu ama aramaları sürekli telesekretere düşüyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi, Alan'ın telefonu her zaman şarjlıydı ve bir tedarikçi ya da müşteri ona ulaşmaya çalıştı. Sadece sinyal alamadığını umuyordu ama merak etmeye başlamıştı. Bir komşu uğramıştı, alışveriş merkezinde bir 'olay' olduğunu söyledi ve Alan'ın iyi olup olmadığını sordu. Anna radyoyu pek dinlemezdi ve ilk başta kafası karışmış, Joan'ın söylediklerini anlamakta güçlük çekmişti. Komşusunun abartmaya, olmadığı yerde dram yaratmaya eğilimi vardı ve Anna hızlı bir telefon görüşmesinin Kocasını aramak her şeyi açıklığa kavuşturacaktı. Ama bir düzine denemeden sonra Anna hiçbir şey anlamamıştı. 7/7 sırasında Londra'da olduğu gibi mobil ağların çökmüş olması mümkün müydü? Anna'nın

Bu düşünce onu ürpertti. Eminim *böyle* bir şeyle uğraşmıyorlardı?

Ama bir polis helikopterinin varlığı güven verici değildi. Bu Portswood'un merkezinden yayılıyor, giderek daha büyük daireler çizerek uçuyor, ondan uzaklaşıyor, sonra ona doğru geri dönüyor gibiydi. bir kez daha. Uçmaktan nefret etmesine rağmen, bir parçası havada olmayı diliyordu.

Burada sıkışıp kalmaktansa orada onlarla birlikte olmak daha iyiydi. En azından o zaman neler olup bittiğini öğrenebilirdi. Radyoyla oynamış, frekansı Alan'ın caz müziğinden yerel haberlere çekmişti ama çok az ayrıntı vardı. Polis

bir basın toplantısı düzenlememiş, somut bir bilgi vermemişti; ancak olayların özü Portswood'daki bir dükkanda ateş açıldığı ve yaralılar olduğu şeklindeydi. Her şey Diğerleri spekülasyondur.

Belki de Alan yaralılara yardım ediyordu - bu tam da onun yapacağı bir şeydi. Her zaman bir meslek duygusuna sahipti - aynı zamanda omuzlarının üzerinde ticari bir kafaya sahipti - ve eğitimini iyi bir etki için kullanmak istedi. Evet, muhtemelen . Onun bu durumdan çok fazla sarsılmayacağını umuyordu - hiç belli etmediğinden çok daha hassastı.

Anna gözlerini geri dönen helikoptere dikmişti ve telefonu aniden çaldığında yerinden sıçradı. Telefonu kaptığı gibi hemen cevap verdi ama karşı tarafta bir kadın olduğunu görünce şaşırdı.

"Bayan Sansom?"

"Kimsiniz?"

Benim adım Emilia Garanita. Ben -'

'Her neyse, beklemek zorunda. Kocam ararsa diye bu hattı boş tutmaya çalışıyorum.

Kocasının adını söylemek genellikle işe yarıyordu ama karşı taraftaki kadın hiç istifini bozmamış görünüyordu.

"Portswood'daki olayı duyduğunuzu varsayıyorum." "Ne olmuş? Anna birdenbire bundan kurtulmaya heveslenerek telaşla Kadın.

"Bakın, Bayan Sansom, ben *News*'te çalışan bir gazeteciyim ve sahip olduğum bilgileri aktarmak benim görevim.

Anna Sansom aniden omurgasından aşağıya doğru bir ürperti hissetti.

"Neden bahsediyorsun sen? Sana beklediğimi söyledim -' 'Bunu söylemek zorunda olduğum için gerçekten üzgünüm, ama kocanız Bu sabah erken saatlerde meydana gelen olayla ilgili... Vurulma olayını .

"Bu konuşmayı yapmayacağım.

"Bir yorum peşinde değilim," diye devam etti diğer uçtaki ses, biraz inandırıcı olmayan bir şekilde, "ama bilmeniz gerektiğini düşündüm. Polis yakınlarıyla iletişime geçme konusunda çok kötü-"

"Bu doğru değil.

"İnanın bana, keşke olmasaydı, ama -

Anna aramayı sonlandırdı. Birkaç dakika sonra telefonu tekrar çaldı ama geldi. "Numara gizli". Durup dururken sizi arayan ve her türlü şeyi öneren bu insanlar ...?

Anna direksiyonu kavradı, gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Trafik hareketlenmeye başlamıştı, üniformalı polisler araçları Portswood'dan uzaklaştırıyordu. Neyden uzakta? Korkunç görüntüler Anna'nın kafasına doldu, ama o onları itti. Alan iyiydi. Eğer iyi olmasaydı bunu bilirdi. Bir şekilde bilecekti.
değil mi?

11.15

Koridor boyunca hızla yürüyorlar, olay odasına doğru ilerliyorlardı. Charlie konuyu en iyi nasıl açacağını tartışıyordu. konudan - ya da aslında hiç bahsedip bahsetmemekten - ama henüz ince ya da akıllıca bir yaklaşım bulamamıştı. Yine de *bir şeyler* söylemesi gerektiğini hissetti ve olay odası görüldüğünde Charlie atladı.

"Brifinge başlamadan önce sizinle DS Sanderson hakkında konuşabilir miyim? Charlie sesini alçaltarak konuştu.

"Peki ya o?" diye cevap verdi Helen, adımlarını zorlukla keserek.

"Sanırım şu anda kendini biraz açıkta, biraz izole edilmiş hissediyor..."

"Kimden?"

"Sen," dedi Charlie hızla, onlar ofise girmeden önce bu konuyu açıklığa kavuşturmak istiyordu.

"Peki neden böyle hissediyor olabilir?" diye sordu Helen, sonunda adımlarını yavaşlatıp Charlie'ye doğru dönerek.

'Tüm bu bitenler, Robert Stonehill soruşturması, onun sizin tutuklanmanızdaki rolü nedeniyle -'

"Bunu konuşmuştuk. Onu oturttum ve bunun hakkında konuştuk -'

'Ama onu affetmedin,' diye araya girdi Charlie, şaşırarak açık sözlülüğüyle kendini.

Helen hiçbir şey söylemedi, ona bakıyordu. Charlie patronunun tutuklanmasının ve parmaklıklar ardında geçirdiği zamanın hatırlatılmasından hoşlanmadığını biliyordu.

Anlaşılabilir bir şekilde hayatına devam etmek, yeni bir sayfa açmak istiyordu ama Charlie, Helen'in onu cezalandırdığını hissediyordu. Sanderson.

"Ona tekrar güvenebileceğini hissetmenin senin için zor olduğunu biliyorum - bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum - ama o iyi bir polis memuru ve geçtiğimiz yıl bana iyi bir arkadaş oldu," diye etti Charlie.

"Bu geliyor?"

"Hayır, tabii ki değil. Sadece onu daha fazla kullanabileceğimizi düşünüyorum -" 'Ve bu sizin kararınız, öyle mi? Ekibimi nasıl konuşlandıracağım?"

'Onunla konuşmalısın. Eğer aranızda bir sorun varsa, bunu halletmelisiniz. Herkesin iyiliği için.

Charlie, bunu bir süreç olarak sunmayı umuyordu. Herkesi. Ve bu doğruydı - Sanderson'ı düşünüyordu ama aynı zamanda Helen'ı da düşünüyordu. Eski dostunun ve müttefikinin acı, travmatik deneyimlerinden kalıcı olarak zarar görmek.

"Bak, Charlie," Helen duygularını kontrol etmeye çalışarak, "yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum, ama bu ne ne yeri ne de zamanı. Belki de söylediklerinde bir gerçeklik payı vardır. Belki size çok fazla güveniyorum ama *büyük* bir soruşturmanın ortasındayız -"

"İşte bu yüzden en iyi ihtiyacımız var. 'Kimi kullanacağıma ve kimi

kullanmayacağıma ben karar veririm -"

Onu dondurma Helen. Tüm söyleyeceğim bu-"

"Bu sabah kollarımda bir kadın öldü," diye söze karıştı Helen, sesini yükselterek. 'Onu kurtarmaya çalıştım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gözlerimin önünde ölmesini izlemek zorunda kaldım...'

Charlie bu ani çıkış karşısında susturulmuş bir halde Helen'e baktı.

'Şu andaki ilk sorumluluğum - *tek* sorumluluğum - yakalamak. onu öldürenler. Bunu yapana kadar, ... personelle ilgili tüm meseleler beklemek zorunda kalacak. Anlaşıldı mı?"

Helen'in sert ses tonundan korkan Charlie hiçbir şey söylemedi. "Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı, bu kez daha yüksek sesle.

Helen doğrudan bakıyor, Charlie'ye meydan okuyordu. Ama yapmadı, onun yerine sessizce başını salladı.

"O halde işimize bakalım," diye sözlerini tamamladı Helen, olay odasının kapısını açıp içeri girdi.

Charlie kızgın ve sinirli bir şekilde onun gidişini izledi, sonra da onu takip etti.

11.21

"İlk görevimiz bu "J "nin kim olduğunu bulmak.

Olay odası her zamankinden daha kalabalıktı, izinli memurlar göreve çağırılmıştı. Helen brifingine başlarken Charlie grubun önünde DC Edwards DC Reid'e katıldı ve memurların yüzlerine göz gezdirdi. Büyük Olay Ekibi'ndeki hava

ama bugün herkes dikkat kesilmişti. "Sonia Smalling'in şartlı tahliye listesinde ne durumdayız?

"İlk adı "J" harfiyle başlayan otuz dört erkek ya da erkek çocuğu var," diye yanıtladı DC Reid, isimleri büyük ekrana getirerek.

"Bu çok fazla," dedi Helen ona. 'Son on sekiz ay içinde onunla teması olan yirmili yaşlarının başındaki erkeklerle sınırlandıralım.

Reid biraz daha yazdı ve liste hızla küçüldü. "Bu da bize sekiz isim bırakıyor.

"Şimdi de uyuşturucu kullanım geçmişi olanları bul. "Tamam," diye yanıtladı Reid, yazarak.

"Ve saldırı, ağır hırsızlık veya silah bulundurma suç suçlanan veya hüküm giyenlere öncelik verelim.

"Üç isim," diye bitirdi Reid. "John MacDonald, Jason Swift ve James Bennett.

"Teşekkür ederim. Helen McAndrew'a döndü. "Dedektif McAndrew, sabıka fotoğraflarını Melissa Hill'e götürmeni istiyorum. Ona bu adamlardan herhangi birini tanıyıp tanımadığını sor.

," diye onayladı McAndrew, eşyalarını toplarken.

"Geri kalanınız bu üç şüpheliyi kontrol edecek.

Helen daha geniş bir gruba dönerek devam etti. 'Tıbbi geçmiş, suç kayıtları, aile geçmişi, bilinen uğrak yerleri ve tabii ki Sonia Smalling veya Alan Sansom ile herhangi bir bağlantı. Onların hayatlarına girelim ve bakalım bu ani şiddet patlamasına neyin sebep olduğunu bulabilecek miyiz?

Oda şimdi sessizdi. Orada bulunan memurlar Helen'in henüz sözünü bitirmediğini anlayabiliyorlardı.

'Bunun dair işaretler vardı. Soygun

Bu suçların unsuru bir amaca ulaşmak için bir araç gibi görünüyor - Portswood'a gitmek için bir araba çalmak, devam etmelerini sağlamak için amfetaminler.

Bu cinayetler başka bir şeyle ilgili. Faillerimiz

öfkeli - ailelerine, işverenlerine, içinde yaşadıkları topluma, maruz kaldıkları hakaretler veya adaletsizlikler nedeniyle ...'

"Bu durmayacakları anlamına mı geliyor? DC Edwards sordu.

"Muhtemelen hayır," diye devam etti Helen. 'Bu adamlar şu anda bir rulo üzerinde -

Geri çekilemeyecek kadar ileri gittiler, bu yüzden muhtemelen tutuklanana, öldürülene ya da cephaneleri bitene kadar devam edecekler. İyi silahlanmış ve kaynaklara sahip görünüyorlar, bu yüzden anahtar onları bulmak ve

onları mümkün olduğunca çabuk etkisiz hale getirin.'

Odayı kasvetli bir atmosfer doldurdu, bu yüzden Helen devam etti.

'Tıbbi kayıtlarını kontrol ederken, kendine zarar verme veya intihar girişimi geçmişi olup olmadığına bakın. Bir çift çılgınlığa bakıyor olabiliriz Katiller burada - mümkün olduğunca kısa sürede mümkün olduğunca çok katliam yaratmak isteyen insanlar. Eğer öyleyse, muhtemelen dünyaları yakın zamanda bir nedenden dolayı çökmüştür. Muhtemelen depresyondadırlar, belki de

ilaç kullanıyor olabilirler ve muhtemelen ilaçlarını almaya çalışmışlardır.

geçmişte kendi hayatları. Hiç umutları yok ve işledikleri suçlar intihardan cinayete dönüşen bir vaka olabilir. Bir tıbbi müdahale yapılacaktır.

ayak izi bizi onlara yönlendiriyor. Herhangi biri işaretlenirse, yakın kişisel geçmişlerine dalın. Ailenin evini ziyaret edin, komşularla ve arkadaşlarla konuşun. On kişiden dokuzunda belirli bir tetikleyici olay olacaktır -

işlenen bir suç, aile kavgası, ailede bir ölüm

geri dönüşü olmayan bir şey. Ne olduğunu öğrenin. Kime kızgın

olduklarını öğrenin ve belki de -'

DC Osbourne, 'Bir sonraki saldırıyı nereye yapacaklarını hesaplayabiliriz,' diye öneride bulundu.

Aynen öyle. Tabii ki sokaklarda üniformalılarımız var ama bizim işimiz onların hareketlerini tahmin etmek ve önlerine geçmeye çalışmak. Eğer yapabilirsek, onları güvenli bir şekilde yakalama şansımız olur. Hoşlanmadıkları kişi ya da kurumlara karşı vandalizm eylemleri gerçekleştirmiş olabilirler - daha büyük bir şeye doğru ilerliyorlar - bu nedenle son suç kayıtlarını gözden geçirin. Tipik olarak bu tür katiller her türlü otoriteye karşı bir düşmanlık sergilerler. Peki kimi ve neden hedef aldılar? Will

İşi bitirmek için geri mi dönecekler?'

'Ya hedefleri rastgeleyse? Ya gerçek bir planları yoksa? Edwards gerçekten endişeli görünerek sordu.

'O zaman işimiz çok daha zor olacak. Ama rastgele öldürüyorlarsa neden etrafta dolaşıyorlar? Bu gibi durumlarda cinayetler lokalize olma eğilimindedir - bir binada, bir köyde - ama bu adamlar şehrin farklı bölgelerine taşınıyorlar ve *dikkatli davranıyorlar*. Adli tıp Audi'de tek bir parmak izi ya da DNA izi bile bulamadı, yani faillerimiz eldiven giyiyor, kıllarını bile düşürmüyorlar. Bence gerçekleştirmek istedikleri bir planları var.

'Peki Sonia Smalling'in önemli bir bağlantı olduğundan emin miyiz? Katillerimizle onun arasında kesinlikle bir bağlantı kurabileceğimizi mi? DC Osbourne bir kez daha cesurca konuştu.

"Hayır, ama daha iyi bir fikrin var mı? Helen bir elini kaldırarak cevap verdi

birkaç alaycı sırıtiş. "İlk cinayet rastgele olabilir ama onu pusuya düşürüp beklemeye başladılar ve içgüdülerim bana onun öldürülmediğini söylüyor.

tesadüfen seçilmiş. Görünüşe göre iki kurbanımız da

Farklı - Sonia evli ve çocukluydu, kırsalda yaşıyordu, Alan Sansom ise çocuksuzdu ve şehir merkezine yakın bir yerde yaşıyordu. Sosyal hayatları örtüşmüyor, aynı hobileri paylaşmıyorlar, adam İngiltere'de doğmuş, kadın doğmamış ama ... cinayetlerinin bağlantılı olduğuna inanıyorum. O yüzden dışarı çıkalım ve bağlantıyı bulalım.

Helen yeterince konuşmuştu ve ekip şimdi işe koyuldu. Charlie onları organize etti, memurları üç ayrı gruba ayırarak enerjilerini ve araştırmalarını elinden geldiğince yönlendirdi. Helen Bu arada ofisine doğru yürürken akli bir yandan da

sabahki olaylar. Bunu yaparken DC Reid'in hızla yaklaştığını gördü. Adamın tavırlarından haberleri olduğunu anlayabiliyordu.

"Bunu şimdi aldım," dedi nefes nefese, görmesi bir iPad uzatarak. "Portswood'daki bir öğrenci tarafından gönderilmiş, haberi radyodan duymuş.

Helen iPad'i aldı ve ekrandaki görüntüye baktı. Uzun boylu bir adam ve genç bir kadın olmak üzere iki kişinin eski bir Fiat'ı çalma sürecini gösteriyordu. Uzun, haki renkte kıyafetler giymişlerdi.

Paltolar ve Helen'in gözleri sarı saçları, pembe şapkası ve havacı gözlükleriyle genç kadına takıldı.

Sonunda hayalet katillerinin bir görüntüsüne sahip oldular.

11.59

"iki kişi bunlar.

Helen'in sesi kalabalık medya karşısında yüksek ve net bir şekilde yankılandı

irtibat süiti. Helen'in başının üzerindeki ekranı iki figürün karartılmış görüntüsü doldurdu.

"Adam 1.80'den uzun, kumral saçlı. Kız beş iki, beş üç boylarında, omuz hizasında sarı saçlı. İkisi de diz üstü

uzun, haki renkli trençkotları vardı. En son bu sabah 10.30 sularında Portswood'daki Alma Road'da görülmüşler. Şu anda ellerinde LB05THX plakalı bordo renkli bir Fiat Punto olduğunu düşünüyoruz. Bu aracı ya da bu kişileri gördüğünü düşünen herkes polisle irtibata geçmelidir.

derhal. Şüphelilere yaklaşılmaması gerektiğini vurgulamak isterim'.

Yerel bir gazeteci "Bu iki kişiyi Ashurst'teki olayla ve Portswood'daki silahlı saldırıyla ilişkilendiriyor musunuz?" diye bağırdı.

"Evet, .

"Peki ne kadar kayıp var?" "Bu konuda ayrıntıya girmeyeceğim.

"Ölen var mı?

"Dediğim gibi, yapmayacağım -

'Terörle bağlantılı mı? İD ya da DAES ya da artık her ne deniyorsa?

Odanın etrafından birkaç bastırılmış kıkırdama duyuldu.

Helen bu tür etkinliklerden ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Genelde basın toplantılarına katılmazdı ama artık bu toplantıları onun yerine düzenleyecek bir patronu yoktu ve ayrıca bu konu başkasına bırakılamayacak kadar önemliydi.

"Hayır, bu önemli bir araştırma konusu değil.

"Yani bu ne? İki deli çocuk mu? Bir çeşit kan davası mı?"

Helen sessizce, 'Ben onlara çocuk demezdim,' diye karşılık verdi. 'Erkek şüpheli yirmili yaşlarının başında, kadın ise onlu yaşlarının sonunda. Onlar henüz bilmediğimiz nedenlerden dolayı genç yetişkinler -'

Yerel BBC haber muhabiri, "Kesin olarak ne biliyorsunuz?" diye .

'Bir dizi aktif araştırma hattımız var, ancak en çok

"Yani Southampton halkının işinizi sizin yerinize yapmasını mı istiyorsunuz?" "Hayır, bize yardım etmelerini istiyorum.

"Şüphelilerin şu anda nerede olduklarına dair bir fikriniz var mı?" "En son Portswood'da görülmüşler -

The Times'tan bir gazeteci "*Şimdi* neredeler?" diye sordu.

'Bilmiyoruz, ancak şehri tarayan düzinelerce memurumuz var, birkaç mobil Silahlı Müdahale Biriminden bahsetmeye gerek bile yok -'

Bir başka gazeteci, "Yani elinizde iki tetikçi olduğunu ve nerede olduklarını ya da bir sonraki saldırıyı ne zaman yapacaklarını bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?" diye araya girdi.

"Bu gelişmekte olan bir durum.

"Southampton halkını güvende tutmak için gerçekte ne yapıyorsunuz?"

'Sokağa çıkma yasağı koymalı mısınız? Orduyu getirmeli misiniz?'

Helen, gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek, "Bana göre bu erken olur," diye cevap verdi. 'Bu kuvvetteki memurlar göreve çağrıldı. Elimizde iki düzine yüksek

Polis helikopteri ve Hampshire Ulaştırma Polisi'ndeki meslektaşlarımızın desteğinden bahsetmeye gerek bile yok. gelen her şeyi yapıyoruz ve failler yakalanana kadar da durmayacağız. *Ama* bizim en iyi silah halkın uyanıklığıdır, işte bu yüzden ben

Bu önemli görüntünün paylaşılması ve kamuoyunun bu suçlara ilişkin farkındalığının artırılması için yardımlarınızı bekliyoruz.

Helen üzere olan bir gazeteciyi fark etti ama önce atladı:

"Sizin için söyleyeceklerim bu kadar. Eminim tahmin edebileceğiniz gibi, olay odasında bana ihtiyaç var.

Bu elbette soruları durdurmadı - şimdi Helen'in üzerine yağıyorlardı. Ama onları duymak için beklemedi, ayağı kalktı ve onun yerine kapıya yöneldi. Ona ders verilmesine ya da Utanç içindeydi - halkın önünde çarmıha gerilmeden de yeterince derdi vardı. Kalabalığın arasından geçerken öfke seviyesi yavaşça yükseldi. Bu medya görevlerini ona yükleyen patronlarına ve buraya haber yapmaktan ziyade parmakla göstermeye gelen gazetecilere. Panik halindeki ses tonları, öfkeleri, agresif suçlamaları - iç karartıcı derecede tanıdık ve tahmin edilebilirdi. Aslında, bu kamusal linçin Helen'i şaşırtan tek yönü, ısrarlı ve uzun süredir devam eden bir eleştirmenin olmamasıydı. Emilia Garanita.

12.04

Telefonu ısrarla çalıyordu ama Emilia duymazdan geldi. Bahçıvan ona  kez ulaşmaya çalışmıştı ama Emilia tüm aramalarına izin vermişti. sesli mesaja yönlendirdi. Ya haber merkezini terk ettiği için onu azarlayacak ya da neyin peşinde olduğunu sorgulayacaktı. Her iki durumda da Emilia onun bir süre daha kendi suyunda pişmesine izin vermeye karar vermişti. Her zaman dramatik bir yeteneğe sahipti ve küçük haberini sunmadan ve onu sonsuza dek susturmadan önce ateşin yükselmesine izin verecekti.

Suç masasındaki yerine gelen kişi ıslak bir battaniyeydi. Simmons muhtemelen şu anda polis brifingindeydi ve haberin önündeyken itinayla notlar alıyordu. Kayıpların sayısı hakkında olumlu bir fikre sahipti, ayrıca tek görgü tanığıyla (kısa da olsa) bir görüşme yapmıştı. Hayatta kalan genç anne ve bebeğinin silahlı polisler tarafından güvenli bir yere gtrlşnn dramatik fotoğrafları. Kameralı telefonu olan herkesin gazeteci olduğu 7/24 haber çağında, münhasırlık önemliydi. Melissa Hill'in dramatik kurtarılışını başka kimse görmemişti.

Bu gece *Southampton Evening News*'in baş sayfasında yer alacaklar mıydı? Emilia hâlâ kararını verememişti. İçgüdüsel olarak ulusal gazetelerle temasa geçmek istiyordu, çünkü bu haber büyük bir haber olacaktı. Ancak daha önce Londra gazeteleri tarafından parmağı yakılmıştı ve baltayı takiben itibarı hala zedelenmişti.

Helen Grace'e yaptığı iş. Bir kereliğine içgüdüsü yerel ve tüm değeri için süt. Ama Bahçıvan'ın onunla oynayacağından emin olabilir miydi? Emilia'ya ayıracak vakti yoktu - gerçekten de genel olarak kadınlara karşı çok az ilgi duyduğundan şüpheleniyordu.

inatçı ve saldırgan olarak bilinir. O hiç onaylar mıydı Simmons yerine onu terfi ettirmek, hatta karar verme mekanizmasını kaçınılmaz olarak şüpheli göstereceği için onun yerine geçeni görevden almak? *Hatalı* olduğunu kabul edecek miydi?

Ama Emilia kendini aşıyordu. Her şeyden önce makalesini yazması gerekiyordu. Portswood'un trafiğe kapalı alışveriş bölgesine bakan bir kafede oturuyordu. Yükseltilmiş koltuğundan Meredith Walker'ı ve adli tıp ekibini eczanenin içinde ve çevresinde işlerini yaparken görebiliyordu - hatta makalesine renk katmak için iş başında birkaç fotoğrafını bile çekmişti. Dizüstü bilgisayarını , açılmasını beklerken kafasında ilk birkaç paragrafı oluşturmaya başladı. Ancak sürpriz bir şekilde eski makalesi ekranda belirdi ve geç de olsa fark etti ki

haber odasından ayrılmadan önce gücü kapatmayı unutmuştu. O aptallığı için kendine lanet okudu - pil artık azalıyordu ve kafede yakınlarda bir priz yoktu - ve makalesini öfkeyle küçültmek üzereydi ki aniden durakladı.

Yarım kalmış makalesi klasik bir orta sınıf eseri idi. Southampton'daki grafitilerden yakınlıkla ahlak dersi veriyordu. Pek ilginç ya da yeni bir şey değildi ama yerel anne ve babaların ilgisini çekebilirdi. Ancak şimdi, Emilia makalesine yeni gözlerle bakıyordu, çünkü kopyasının yanında birkaç Söz konusu grafitinin fotoğrafları. Bunlardan biri, sıkıcı bir ofis binasına çizilmiş, kendi kuyruğunu yiyen bir yılanın çarpıcı görüntüsü, şimdi ona sığırdı.

Çünkü az önce Sansom'ın eczanesinin arka duvarına sprey boyayla aynı resmin çizildiğini görmüştü.

"Size beş yüz göstereceğim. Onları yakından incelemeni istiyorum, sonra bana seni bu şekilde tehdit eden adamı tanıyıp tanımadığını söyle.

Sabah.'

Melissa Hill mutfak masasında oturuyordu, bebeği kolunun kıvrımında dengede duruyordu. Kocası Gary de oradaydı.

İşten aceleyle dönmüştü. Birkaç kez Isla'yı bir süreliğine almasına izin vermesi için Melissa'ya ısrar etmişti. Ancak Melissa bunu kabul etmedi ve resmi polis işleri için DC McAndrew ile karşı karşıya kaldığında bile çocuğuna sımsıkı sarıldı.

McAndrew ince bir dosyadan beş adet sabıka fotoğrafı çıkarıp masanın üzerine koyarken Gary arka planda durmuş, endişeyle bakıyordu.

McAndrew sonuncusunu masaya koydu ve

Başını kaldırdığında Melissa'nın dikkatle bebeğine baktığını gördü.

"Onlara bakmanı istiyorum Melissa. Bunun senin için sinir bozucu olabileceğinin farkındayım ama artık güvendesin, sana hiçbir şey olmayacak.

Melissa gözlerini kaldırıp McAndrew'a baktı ama masanın üzerindeki fotoğraflardan kaçındı. McAndrew'a göre, Melissa hâlâ Şok. Dinlenmesi, hatta muhtemelen sakinleştirilmesi gerekiyordu ama rahatlamayı, gardını indirmeyi reddetti.

Lütfen, Melissa. Bu adamı yakalamak için en iyi şansımız kimliğini tespit . Bu olmadan nereye bakacağımızı bilmek çok zor.

Kim olduğunu öğrendiğimizde, adını ve fotoğrafını basına verebiliriz -'

"Tamam, , bana kabadayılık taslamana gerek yok," hızla araya girdi Melissa, konuşurken sesi titriyordu.

Gözlerini yavaşça sabıka fotoğraflarına indirdi. Beş yüzü tararken, McAndrew kendi kurallarını onların üzerinde uyguladı. Bunlardan üçü kendi 'J'leriydi, diğer ikisi ise sistemden alınmış kontrol fotoğraflarıydı. 'J'lerden ikisinin dövmesi vardı ve Melissa şimdi onları inceliyordu. McAndrew, gözleri aralarında gidip gelirken onu yakından izledi.

Sonunda Melissa uzun ve içten bir nefes verdi ve uzanıp içlerinden birini işaret etti.

"Bu o. McAndrew

başıyla onayladı.

"Ne kadar ?" "Yüzde

yüz. Neden bu kadar

eminsin?

"Boynundaki dövme yüzünden. Hatırlıyorum... benimle konuşurken kabarıyordu. O iğrenç şeyi nerede olsa tanırım.

McAndrew Melissa'ya bol bol teşekkür ettikten sonra cebinden telefonunu çıkararak aceleyle evden çıktı.

Nihayet bir isimleri vardı.

12.48

"Baş şüphelimiz Jason Swift.

Helen McAndrew'un çağrısını alır almaz herkesi görevlerinden alıp brifing odasına toplamıştı. Toplantıya katılmayan tek kişi McAndrew'du; diğer herkes yeni bilgilere aç bir şekilde daracık odanın içinde sıkışıp kalmıştı. Helen, Swift'in sabıka fotoğrafını çıkardı - tıraşsız, kum rengi saçlı, üzerinde belirgin bir kafatası dövmesi olan boynunun sağ tarafı - ve yanında suçlama kâğıdı. Yirmi dört yaşında. Bir sürü vandalizm cezası var, dükkan hırsızlığı, hakaret, ancak sadece bir mahkumiyet - silahla ağırlaştırılmış saldırı. Bununla birlikte, etnik azınlıkların ya da yabancıların maruz kaldığı bir dizi olayla ilgili olarak sorgulanmıştır. tehdit edildi ya da saldırıya uğradı. Southampton son zamanlarda nefret suçlarından payına düşeni aldı ve Jason Swift de bu suçların öncüsü gibi görünüyor. bu saldırılar. İşsizdir, diğer sorun çıkaran kişilerle bağlantıları vardır ve özellikle üç saldırı hakkında sorgulanmıştır - biri Asyalı bir esnaf, biri genç bir siyahi erkek ve diğeri de Polonyalı bir garson -'

"Yani bu ırkçılıkla, *nefretle* mi ilgili? DC Edwards sordu.

Muhtemelen. Sonia Smalling, Sonia Wojcik olarak doğdu. Kendisi Polonyalı ve bu ülkeye on yıl önce gelmiş. Evlenmesine rağmen Burada çocuk sahibi olduktan sonra aksanını hiç kaybetmedi ve mirasıyla gurur duydu. Alan Sansom, ailesi İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya'dan İngiltere'ye kaçtıktan sonra burada doğdu ve büyüdü. Kendisi çok Southampton'daki Yahudi cemaatinin önde gelenlerinden ve dini görüşlerinde Ortodoks. Hepimiz biliyoruz ki sinagoglara yapılan saldırılar referandumdan bu yana yükselişte -'

'Çünkü elbette hepimiz Brexit'ten *onların* sorumlu olduğunu biliyoruz. ...' Edwards alaycı bir tavırla başını salladı.

"Önce Britanya ve İngiliz Savunma Ligi gibi örgütler," diye devam etti Helen, "Müslümanlara, Yahudilere ve diğerlerine karşı söylemlerini artırdılar ve bunun sonuçları da oldukça öngörülebilirdi.

'Peki neden suçlanmadı? Eğer üç saldırıyla bağlantısı varsa -'

'Çünkü kurbanlar suç duyurusunda bulunmadılar. Korkuyorlardı, bela istemiyorlardı ...'

Bu odayı susturdu - Helen'in cevabı tahmin edilebilir olduğu kadar iç karartıcıydı da. Odadaki enerji seviyesinin düştüğünü hissederek devam etti:

"Üç ay önce Swift sosyal hizmet görevlisini çivi tabancasıyla tehdit etti. birlikte yaşıyor ve yardımlarla geçiniyor ve vaka çalışanı belli ki onu kötü bir gününde yakalamış. Bunu yapmalıydı

Bunun için hapis cezasına çarptırıldı, ancak avukatı bir Toplum Geri Ödeme cezası almayı başardı - Sonia Smalling ile temasa geçtiği yer burasıydı. Her zamanki gibi, Jason ilk duruşmadan sonra birkaç gün.'

"Ve - tahmin edeyim - kimse bunu etmedi mi? Edwards araya girdi.

Öyle görünmüyor. Bir adreste yaşıyor olarak kayıtlı. Woolston. McAndrew'u oraya silahlı bir birlikle gönderdim.

Böyle bariz bir deliği seçeceğinden şüpheliyim. Annesine ulaşmaya çalıştık ama telefonu açmıyor.

'O da bir kurban olabilir mi? Tüm bunların *tetikleyicisi*? Osbourne sordu.

Helen midesini kemiren rahatsız edici duyguyu görmezden geldi: 'Umalım öyle olmasın. Onu denemeye devam edeceğiz ama şu ana kadar bir sonuç alamadık. Bununla birlikte, medya irtibatından Jason Swift'in adını basına iletmesini istedim, umarım annesi bundan haberdar olur ve iletişime geçer. İletişim odası için ekstra operatörler görevlendirdim - önümüzdeki birkaç saat içinde çok sayıda ipucu almaya hazır olun. Bazıları çatlak olacak, Bazıları yanılacak, ama bazıları da işe yarayabilir, bu yüzden hepsinin peşine düşmemiz gerekecek.

Helen ayağa kalktı ve Swift ile ilgili fotokopi dosyaları Tek tek memurlar bunları açtı ve içindekileri açgözlülükle okudu.

"gereken belirli bir alan var mı? DC Bentham sordu.

'Annesinin adresinden başka adresimiz yok, o yüzden arkadaşlarını, ailesini ve kızı da kontrol edin. Kız arkadaşı mı? Okul arkadaşı mı? Olabilir mi?

Onu koruyor olabilir mi? Jason Swift'in çalıştığı bir yer yok, sadece haftada bir kez sosyal yardım talebinde bulunuyor, yani bu olayda her şey ortada.

Helen sonuca varmadan önce kısa bir süre durakladı: "Jason Swift'i bulmalıyız.

13.01

Ucuz plastik oturmuş, gözlerini odanın köşesindeki ekrana dikmişti. Televizyon Sky News'e ayarlanmıştı.

Southampton'daki cinayetler üzerine yoğunlaştı. Eskiden olsa, nefes nefese bir muhabir ekranı doldurur, ayrıntıları anlatırdı ama bugünlerde izleyiciler insan değil görüntü istiyor. Böylece, sessiz taşra yolunun, cinayetin işlendiği

banliyö eczanesi, ekranın alt kısmında oluşan bir bant ilerliyordu. Taciz edilenlerin görüntüleri vardı.

Polis memurları, gözyaşı döken halk üyeleri ve ardından da ceset torbasının eczaneden çıkarılıp bekleyen ambulansa doğru götürülürken çekilmiş görüntüleri.

Görüntüler onun için et ve içecek gibiydi. Umduğu her şey onlardaydı. Korkuyu, sıkıntıyı ve tam bir *kaosu* seviyordu. Southampton'a daha önce hiç böyle bir şey yapılmamıştı.

Daha önce.

"Lanet olsun..."

Arkadaşı hamburgerinden başını kaldırmıştı ve Jason onun televizyondaki yeni görüntüye bakarken sessizce küfrettiğini duydu. Polisteki sabıka fotoğrafının yakın çekimi ekranı dolduruyor, çökmüş kafedeki diğer müşterilere bakıyordu. Çekilmiş görünüyordu, biraz çılgınca... ama biraz da havalı. Tanrım, haberlere çıkmıştı... Ekrana

bakarken Jason'ın aklından geçenler şunlardı onu bu noktaya getirmişti. Alaylar, suçlamalar, tacizler. Kendisini bu noktaya getireceğini söyleyen herkesi hatırladı.

öğretmenler, çocuklar, kendi lanet annesi. Şimdi ne düşüneceklerdi? Yine de en azından annesi

Babası için söyleyebileceğinden çok daha fazlası vardı. O küçük pislik ne düşünürdü? Bir şeytan doğurduğunu öğrendiğinde ne diyecekti? Birdenbire tüm işkencecilerini sırayla ziyaret edip hakaretlerini yüzlerine çarpabilmeyi diledi. boğazlarını sıkıyor, burunlarını onun yaptıklarına sürüyorlardı. Onların bir ömür boyu yapabileceklerinden daha fazlasını birkaç saat içinde yapmıştı.

"Gitmeliyiz, Jason.

"Kapa çeneni, olur mu?" diye cevap verdi, dikkati dağılmış ve sinirliydi. 'Ne söylediklerini dinlemeye çalışıyorum -'

'Gitmemiz gerek. Buraya gelmemeliydik,' diye ısrar etti, aniden ayağa kalktı ve hamburgerini bıraktı.

Tartışmaya devam etmeye hazır bir şekilde ona döndü. Ama kızın endişeli ifadesi onu susturdu. Kadın haklıydı. Ne kadar eğleniyor olursa olsun, oyalanmak istemiyordu. Böylece, isteksizce ayağa kalktı, onu kapıya kadar takip etti, kendine son bir kez bakmak için yeterli zaman tanıdı

ekrana baktı. Ona bakan kendi yüzünü gördü ve gülümseyerek yutkundu. Hiç şüphesiz, bu hayatının en mutlu günüydü.

Ve bunun tadını kadar çıkarmaya niyetliydi.

13.16

McAndrew küçük odada durmuş, başarısızlığın kokusunu içine çekiyordu.

Jason Swift, annesiyle birlikte iki yatak odalı bir dairede yaşıyordu. Woolston. Son dönemde yapılan kesintilerin tüm belirtilerini gösteren bir gökdelenin en üst katındaydılar. Burası, soyulmuş boyalar, kırık camlar ve duvardan duvara grafitilerle dolu, kemer sıkma döneminin Britanya'sıydı. Hayır

Artık kimse mülkün bakımını yapıyormuş gibi bile davranmıyordu. Tek küçük merhamet, asansörün çalışıyor olması ve McAndrew'u sekiz kat merdivenden kurtarmasıydı.

Tahmin edilebileceği gibi asansör leş gibi kokuyordu ve daire de çok daha iyi değildi. Ev bomba gibi değildi - bulaşıklar yıkanmış, temiz giysiler çamaşır atında kurutuluyordu - sadece derin ve kalıcı bir kokusu vardı, bunu anlamak zordu ama deneyimlemek de hoş değildi.

Kökleşmiş kir mi? Kötü temizlik mi? Her neyse, McAndrew üzerinde son derece iç karartıcı bir etkisi vardı ve

Kendi mütevazı başlangıçlarının üzerine çıkmayı başardığı için Tanrı'ya şükretti.

Silahlı polisler dairenin kapısına dayanmış, ancak kısa süre sonra daireyi baştan aşağı kontrol ettikten sonra elleri boş çıkmışlardı. Şimdi aşağıdaki otoparkta toparlanıyorlardı ve McAndrew'u delilleri incelemesi için geride bırakmışlardı. Doğası gereği korkak ya da batıl inançları olan biri değildi ama keşke biraz daha kalsalardı diye düşündü. Kendini tehlikede hissettiğinden değil, sadece orada onu etkileyen bir atmosfer olduğundan. Orada bir şeylerin olduğunu hissetti. bu dört duvar arasında çok fazla mutsuzluk oldu.

McAndrew kendini toparlayarak daireyi incelemeye devam . Salonu ve mutfakı araştırmış ama

çok az ilgi çekici, yersiz hiçbir şey yoktu, bu yüzden ebeveyn yatak odasına geçti. Burada da sıra dışı bir şey yok gibiydi - eski, yorgun bir yorganın serili olduğu çift kişilik bir yatak, indirimli kot pantolonlar ve yünlerle dolu bir gardırop, birkaç parça makyaj malzemesi, baş ağrısı hapları, iyi karıştırılmış bir kütüphane kitabı. Burası muhtemelen annenin odasıydı ve McAndrew buranın ne kadar çıplak olduğunu fark etti. Belki de zar zor yaşanmış bir hayatın, kıt kanaat geçinen bir kadının vasiyetiydi.

Jason'ın yatak odası daha çok ilgisini çekiyordu ve McAndrew hemen oraya koştu. Esrar kokusu güçlüydü ama diğer herhangi bir genç adamın yatak odası olabilirdi - yerde kirli çamaşırlar, dağınık bir yatak, sigara izmaritleriyle dolu bir kül tablası. Yatağın yanında ise eski ve yeni kitaplarla dolu küçük bir kitaplık vardı McAndrew kitaplığa baktı

Başlıkları okudukça morali daha da bozuluyordu. Beyazların üstünlüğü üzerine kitaplar vardı, tanınmış yazarların Holokost inkârcılarının yanı sıra Hitler ve Anders'in biyografileri Brevik ve hatta eski bir SS subayının ırk teorisi ve eş seçimi üzerine yazdığı kitap. Tüm bunların arasında, gösterilerin ve yürüyüşlerin reklamını yapan çeşitli ev broşürleri ve kitapçıklar da vardı ve bir vakada da militan İslam'ın yarattığı tehdidin ana hatlarını çiziyor.

Kitap raflarından uzaklaşan McAndrew, pencerenin yanındaki küçük masaya yaklaştı. Üstünde yıpranmış bir dizüstü bilgisayar duruyordu ve lateks eldivenlerini giydikten sonra onu açtı. Ona göre sürpriz, şifre kilitli ve aslında bir video vardı koşuyordu. Masaya oturarak görüntülere baktı - YouTube'a yüklenmiş bir klipti ve döngü halinde devam ediyordu.

McAndrew kameraya doğru oynayan Swift'i hemen tanıdı. Ağaçlar ve tarlalar tarafından çerçevelenmişti ve elinde kesilmiş bir av tüfeği vardı, tüfeği omzuna dayamış ve bir kez ateşlemişti, iki kez çevirdi, sonra da doğrudan görünmeyen arkadaşına doğrultarak namlular doğrudan mercekten aşağıya. Sesi yükselten McAndrew, genç bir kadının protestolarını duyabiliyordu. ona silah doğrulttu.

Swift bunu eğlenceli buluyor gibiydi, sonunda silahı ondan uzaklaştırdı ve hızla yeniden doldurdu, sonra da yoldan geçen kuşlara ateş etti.

Swift bir kez daha kameraya dönmeden önce geri tepmenin etkisiyle geriye doğru tökezliyormuş gibi yaparken 'Pislik herif' diye güldü. "Oh evet. Biri onu alacak...'

Tiz sesi odayı doldurdu ve McAndrew'un omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Video tekrar başa dönünce McAndrew dizüstü bilgisayarını kapattı, cebinden bir kanıt torbası çıkardı ve İçeride. Kapağı mühürledikten sonra adli tıp ekibini aramak için telefonunu çıkardı ama bunu yaparken bile manzara duraksadı. Burası bir zamanlar sıradan bir genç adamın yatak odasıydı, ama zaman içinde bir yerlerde yozlaşmıştı.

Artık bir nefret tapınağıydı.

Joanne!

Sanderson olay odasına girdikten kısa bir süre sonra ismi çınladı. Kalbi sıkıştı. Eczanenin çevresinde var olmayan tanıkların peşinde koşarak birkaç saat geçirmişti. Tam olarak hiçbir şey bulamamıştı ve

Bu çabalar daha sonra bir öğrencinin cep telefonu görüntüleriyle yer değiştirmiş ve polise görevlendirildiği ayrıntıları sağlamıştır ortaya çıkarmak. Brifingi kaçırmıştı ve temponun gerisinde kalmıştı, Ve şimdi Helen onu ofisine çağırıyordu. Sanderson mahkum edilmiş bir kadın gibi odayı geçti - umutsuzca katkıda bulundu, ama kader bugün ona karşı komplo kuruyor gibi görünüyordu.

Helen'in ofisine girer girmez onu fark etti. Onun Transfer talebi açılmıştı ve Helen'in masasında yüz üstü duruyordu. "Bu da ne böyle?" diye sordu Helen.

"Bu bir transfer talebi," diye cevap verdi Sanderson, dalga geçiyormuş gibi görünmemesini umarak.

"Okuyabiliyorum, Joanne. Bunun tepsimde ne işi var?"

'Bu sabah oraya koydum, çünkü herkes için en iyisi olacağını düşünüyorum. Başka bir yere taşınmayı düşünmüştüm. departmanında çalıştım, ancak şimdi yeni bir gücün, yeni bir başlangıcın daha iyi hissediyorum -'

"Ciddi misin?"

'Şey, burada pek iyi görünmüyorum ve -' 'Cidden bunu *şimdi* mi yapmak istiyorsun? Hem de bugün...'

'Hayır, yani bu sabah, tüm bunlar önce oraya koydum. Açıkçası bu konuyu açmayacaktım ama -'

"Sen bir iş parçasısın, bunu biliyor musun? insanlar ölüyor ve sen kariyerini mi tartışmak istiyorsun?"

"Hayır, hayır, sadece bir süredir kendimi dışlanmış hissediyorum ve -"

"Duygularınızı incittiysem özür dilerim, DS Sanderson, ama size küçük bir sır vermeme izin verin. Dünya sizin etrafınızda dönmüyor."

"Bunu biliyorum."

"Siz bir takımın parçasısınız. Bu ekip ancak her üye üzerine düşeni yaparsa işlevini yerine getirebilir. Ve sen uzun zamandır bunu yapmıyorsun."

Sanderson hiçbir şey söylemedi, suçlamadan utanmıştı.

"Olan biten her şey yüzünden buna katlandım ama bugün bunu mazur görmeyeceğim. Şu anda serbest olan iki katilimiz var. tekrar saldırma ihtimali var, o yüzden sineye çekin ve *işinizi yapın*."

Transfer talebini Sanderson'a geri itti, o da isteksizce kabul etti. Helen kendi elinin, Sanderson'ın elinin

Charlie kapıyı çalıp içeri girdiğinde Sanderson'ı kovmak üzereydi.

"Tanrı aşkına, Charlie, görmüyor musun, tam ortasıdayım -" "Bunu görmek isteyeceksin," diye karşılık verdi Charlie, pişmanlık duymadan.

Charlie, Swift'in tüm dosyasının bir kopyasını ona verdi. Helen, Sanderson'ın kalsa mı gitse mi diye tereddüt ettiğinin farkındaydı ama gecikmeden açtı.

"On yedinci sayfa, arkada," diye devam etti Charlie.

Helen dosyayı karıştırdı, endişeyle ilgili sayfayı aradı ama astı ondan önce davrandı.

"O etiketlendi."

Helen durakladı ve Charlie'ye baktı.

"Jason Swift birkaç hafta önce Toplum Geri Ödeme cezasına çarptırıldı, ancak daha önceki kötü katılım sicili göz önüne alındığında ..."

Charlie telaşlı görünüyordu ve heyecanla son sayfadaki küçük paragrafı işaret etti.

"... onu etiketlediler."

'Silahlarınızı tanıyın - gerektiğinde kullanmaya hazır olduğunuzdan emin olun - ancak silahlı müdahale gerektiren herhangi bir olayda genel kontrolün ARU'larda olduğunu *unutmayın*. Bu silahlar sizin ve halkın korunması içindir: kahramanlıkları kasklı adamlara bırakın.

Helen, Charlie ve bir avuç deneyimli DC Southampton Central'ın cephaneliğinde Heckler ve Koch tabancalarını imzaladılar. Sanderson'ın yokluğu dikkat çekiciydi. bazı sıradan takip işleri için detaylandırıldı - ancak kıdemsizlerinden hiçbiri Meslektaşları onu özlüyor gibiydi. Ekibin ateşli silahlarla donatılması son derece nadir görülen bir durumdu ve heyecan ve adrenalin seviyeleri odada hissediliyordu.

Charlie'nin ifşaatının ardından Helen, yardımcısı da yanında olduğu halde karakolun iletişim birimine koşmuştu. Her suçlu etiketinde birkaç mil menzile sahip bir GPS cihazı bulunmaktadır ve kısa süre içinde bir sinyal almışlardır. Sinyal beklendiği gibi Swift ailesinin evinin yakınındaki Woolston'dan değil, Portswood'un bir mil kadar güneyindeki Southampton şehir merkezinden geliyordu.

"Eminim ondan kurtulmuştur? Charlie, aceleyle cephaneliğe gittiklerinde bunu önermişti.

'Belki, ama inmek için can atıyorlar ve ayrıca, belki de bu onun planının bir parçasıdır.

"Gerçekten onu bulmamızı *istediğini* mi düşünüyorsun?

'Bu olayların yüzde doksanı failin ölümüyle sonuçlanıyor. Ya kendi elleriyle ya da polis tarafından intiharla. Dolayısıyla, evet, bunun belirgin bir olasılık olduğunu söyleyebilirim.

Charlie bu fikirden ürkerek titredi.

Helen sözlerine şöyle devam etti: 'İlk aklıma gelen, onu en yakın çöp kutusuna atmış olabileceğiydi. "Ama sinyal hareket ettiğini gösteriyor.

Asıl soru, nereye ve neden gittiği?

"Yere ineceğini düşünmüyorsun değil mi?

"belirtisi göstermiyor. Güç olduğunu ve bir sonraki saldırısını nereye yapacağı konusunda heyecanlı olduğunu hayal ediyorum. Saldırdığında onu bekliyor olmamızı istiyorum. Herkes protokolü anladı mı?

Baş sallama telaşı vardı. "Güzel, o zaman gidelim.

Ekip arka merdivenlerden araba havuzuna indi. Helen bisikletiyle önden gidecek, telsiz odasından yönlendirilecek, Charlie ve diğerleri ise plakasız arabalarla onları takip edecekti. Hiç kimse Helen avantajlarını korumaya hevesli olduğu için ne ışıklar ne de sirenler vardı.

Helen Kawasaki'sine tırmandı ve motoru çalıştırdı. Bunu yaparken, kılıfındaki silahın sert gövdesi rahatsız edici bir şekilde kaburgalarına saplandı ve ona en son öfkeyle silahını ateşlediği zamanı hatırlattı. Birden zihni iğrenç görüntülerle doldu - Marianne'in çığlıkları, tetiği çeken kendi parmağı, korkunç sonuç...

Helen kalbinin hızla çarptığını ve nefesinin daraldığını hissedebiliyordu, bu yüzden bu düşünceleri hızla bir kenara iterek istasyonun otoparkından hızla çıktı. Sarsılan sinirlerine rağmen, hastalıklı bir iç gözlem için zaman yoktu, zayıflığa yer yoktu. Charlie ile tartışması ve Sanderson ile yüzleşmesi sarsmıştı - kendi duygu seviyesi karşısında şok olmuştu - ama kendini toparlaması gerekiyordu.

Yakalaması gereken bir çift katil vardı.

45

13.31

Yanından geçen insanlara baktı, göz teması kurmaya çalıştı ama her yüz bir öncekinden daha boştu. Yoldan geçenlerin çoğunda kulaklıklar takılıydı ve dünyayla bağlantıları tamamen kesilmişti. Kulaklık takmayanlar ise daha az ilgiliydiler, gözlerini dikmiş önlerine bakıyorlardı.

kaldırım boyunca sürünerek ilerliyordu.

nl. ğle yemeği vaktiydi ve Pret'e, Boots'a ya da başka bir yere gitmek için can atıyorlardı.

yollarını kesme cüretini gösterdi. kadar trajik olmasaydı, komik olabilirdi.

Akıntıya karşı kürek çekiyor gibiydi. Belki de hayal görüyordu, kendi önemini abartıyordu ama herkes

bugün ters yöne gidiyor gibiydi. İyi hissettirdi. Artık her şeyi daha net görebiliyordu - bu yoldan geçenler

Sadece sürüyü takip ediyor, önlerindeki kişi ne yapıyorsa onu yapıyorlardı.

Belki de bu dükkanlar paralarını böyle kazanıyordu - hiçbir yer düşünemeyen insanlara vasat sandviçler satarak

Gitmek daha iyi.

O farklıydı. Onlar farklıydı. Neden farklıydılar? Çünkü korkmuyorlardı.

Bu her zaman böyle olmamıştı - derin yaralar aan sonsuz

aşağılanmalara ve reddedilmelere katlanmışlardı. Ama hepsi geride kalmıştı. Bir kez umursamayı bıraktığınızda, her şey daha iyi olur.

Adam yanından geçerken bir kadın dudak büktü ve onu rotasından sapmaya zorladı.

Zamanının her saniyesinin değerli olduğuna kendini inandırmış, klasik cimri ge profesyonellerden . Ve

nce ona bir şey söyleyecekmiş gibi baktı. Ama sonra onu fark etti - tıraşsız çenesi, dağınık saçları ve

ve korkup aceleyle yanından geçip gitti. O giderken ona sırtıttı. Onu daha sonra okuyunca tanıyacaktı.

gazeteleri okuyor, haberleri izliyordu ama şimdilik ton balıklı ve mayonezli mi yoksa peynirli ve turşulu sandviç mi yiyeceğini tartışarak oyalanıyordu...

Tüm dünya zincire vurulmuş, korkmuş ve güçsüz. Sıradan insanlar - küçük insanlar - bir durum içinde... kullandığı kelime neydi? Uyuşukluk. Sonuçlarından korktukları için harekete geçmekten, herhangi bir şey yapmaktan korkan bir uyuşukluk hali . Belki de azarlanacaklar mı? Tutuklanırlar mı? İşlerini mi kaybederler? Belki de arkadaşları onaylamaz, Facebook'ta onları aşağılar? Dondurulmuş durumdalar, olabilecek yargılamayı düşünmekten aciz durumdalar. takip et.

Peki ya sonuçları olmasaydı? Ya geri dönüş olmasaydı? Artık eylemlerinin sonuçları hakkında endişelenmeyi geride bırakmışlardı, onlar için sadece şimdiki zaman gerçektir. Ve heyecan vericiydi. Tam olarak istediklerini yapabilirler, insanlara istedikleri gibi davranabilirlerdi. muamele görmeyi hak ediyorlardı. Eylemlerinde bir dürüstlük, bir merhamet unsuru da vardı. O pişer insanları yavaş yavaş, yıllar boyunca öldürüyorlardı ama onlar bu acıya çabucak son veriyorlardı. Bu, hayatında yaptığı tek iyi şeydi ve yine de hak ettiklerinden daha fazlasıydı.

Kanının bir kez daha yükseldiğini hissetti ve elini paltosunun içine sokarak silahının kabzasını kavradı. İyi hissettirdi. İzin verilmişti Ama silah sizi yarı yolda bırakmaz. Silah senin dostundur. Ve onu tekrar kullanmanın zamanı gelmişti.

Canavarı serbest bırakma zamanı gelmişti.

13.33

Emilia Garanita fotoğraf makinesini çıkardı ve önündeki yıkık dökük binaya baktı. Sansom'ın eczanesinde fotoğraf çekmeye çalışmanın pek bir anlamı yoktu - önce polis sirkinin sona ermesini beklemesi gerekecekti - bu yüzden onun yerine arabasına atladı ve aceleyle Totton'a gitti.

Burası Southampton'ın en göz alıcı yeri değildi ama yerel denetimli serbestlik servisine ev sahipliği yapıyordu. Birçok genç suçlu - ve hatta daha yaşlı olan ve daha iyi bilmesi gereken birkaç kişi - Topluma Geri Ödemelerine başlamak için buraya gelmişti. Birçoğu No. 38 otobüsünü kullandı. 38 numaralı otobüsü kullanırdı. Sürücüler o güzergahı kullanmak isterken, diğerleri endişeli ebeveynler tarafından bırakıldı, umutsuzca yavrularının aniden yeni bir sayfa açmak. Aslında çok azı bunu yapmıştı ve sonuç olarak birçoğu tekrar ziyaretçi oluyordu. Emilia artık kendini onların arasında sayabilirdi - kısa süre önce duvar yazılarını kontrol etmek için ofislerini ziyaret etmişti duvarlarını kirletti.

Mekânın ciddi bir tadilata ihtiyacı vardı ve kapıdan içeri girerken gördüğü sosyal hizmet çalışanları bitkin ve üzgün görünüyordu. Belki her zamanki tavırları buydu, belki de ölen meslektaşlarıyla ilgili haberleri duymuşlardı. Dışarıda beklerken Emilia yoldan geçen birkaç kişiye Sonia Smalling'i sormuştu - onun hakkında ne düşündüklerini, sevilip sevilmediğini - ama kimse onunla konuşmamıştı. Ayrıca buraya geliş bu değildi, bu yüzden güvenlik fark etmeden önce yerini terk ederek binayı dolaşmaya başladı. Bir zamanlar donuk, gri bir renge boyanmıştı. Psikologlar genç suçluları en az 'heyecanlandıracağını' düşünmüşlerdi. İçinde

Aslında, bu iyi niyetli aptalların yaratmayı başardığı tek şey, her gün kapılarından geçen sayısız genç grafiti sanatçısı için hoş bir şekilde boş bir tuvaldi. Sonuç olarak, neredeyse her

Yüzey artık pişmanlık duymayan ziyaretçilerinin tekrarlanan etiketleriyle süslenmişti. Bu durum Emilia'nın kıkırdamasına neden oldu. ve onların siyaseten doğru maaş veren efendileri. Başlarına gelen her şeyi hak ettiler.

Ancak Sonia Smalling bu kadarı hak etmemişti ve Emilia kendini toparlayarak turuna devam etti.

tuğla üzerindeki sayısız desen. Ve binanın arka tarafına ulaştığında aradığı şeyi buldu. Kendi kuyruğunu yiyor gibi görünen büyük, zümrüt bir yılan.

Makaleyi araştırırken bunu daha önce de görmüştü, ancak o zaman daha iyi olduğunu belirtmenin ötesinde pek dikkat etmemişti diğerlerinin çoğundan daha iyi işlenmişti. Emilia şimdi ona yakın ilgi göstererek, etrafı incelemek için geri çekilmeden önce çok sayıda fotoğrafını çekti.

Olay yeri. Yalnız bir CCTV kamerası, yakındaki bir çit direğinin üzerinde gevşek ve kırık bir şekilde asılı duruyordu. Üzerini kaplayan örümcek ağlarına bakılırsa bir süredir kullanılmıyordu. Çitin kendisi de eskimiş, zincir bağlantı

İçinde bir sürü boşluk olan bir mesele. Emilia, failerin etiketlerini boyamak için neden bu noktayı seçtiklerini anlayabiliyordu - gözden kaçmamışlardı ve tespit edilmeleri için neredeyse sıfır şans vardı. İmzalarını ekleyebilir ve içeridekiler farkına bile varmadan uzaklaşabilirlerdi.

Fotoğraf makinesini indiren Emilia zümrüt yılanına baktı. Binaya giren ya da çıkan hiç kimse onu fark edemezdi ama belki de

Mesele de buydu. Bu, bugünkü olaylardan sonra başkalarının keşfetmesi için yapılmış küçük bir şaka mıydı? Sonia Smalling'in işyeri, Alan Sansom'inki gibi kirletilmişti. Katillerin bölgeyi işaretliyor olması mümkün ? Kimi hedef alacaklarına dair önceden sinyal mi veriyorlardı?

Emilia'yı ürperten bir düşünceydi bu. Bu saldırının gerçekte ne kadar organize olduğunu merak ediyordu. Ve daha da önemlisi, nerede biteceğini.

Helen şehrin caddelerinde hızla ilerliyor, trafiğin içine girip çıkıyordu. Maviler ve ikililerden vazgeçmeye karar vermişti ama şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştı. Bugün trafik özellikle kötüydü ve ekibin geri kalanı ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. O eylemin öncüsü olacaktı - tek umudu şehrin güneyinden gelen Silahlı Müdahale Birimlerinin zamanında ona katılmasıydı.

Onlara katılmayacak olan tek kişi Joanne'di. Üsse geri dönmüş, rütbesi ya da deneyimiyle pek de orantılı olmayan görevleri yerine getiriyordu. Şimdi duyguları biraz yatışmış olan Helen, Charlie'nin onu görevlendirmekte haklı olduğunu biliyordu. O *artık* Joanne'i cezalandırıyor, her küçük hatasında onu çağırıyor, onu aşağılamaktan acımasızca zevk alıyordu. Ne amaçla? Onu Southampton Central'dan uzaklaştırmak istememişti - aslında hiçbir şey yapmak istememişti. DS'sine karşı hoş olmayan davranışları İçgüdüsel ve düşüncesizdi ve Sanderson'dan çok Helen'in hali hakkında bir şeyler söylüyordu. Helen sadece işini yapan bir meslektaşını lanetleyerek onun şevkini kırmış ve ekibi bir iş arkadaşından mahrum bırakmıştı.

değerli ve yetenekli bir subaydı. Şu anda içinde bulundukları operasyon düşünüldüğünde pek de ideal bir durum değildi.

"Yer konusunda bir gelişme var mı? Helen kızgın ve sinirli bir şekilde bağırdı. "Bana bir dakika verin," diye cevap verdi bedensiz bir ses.

Helen'in kaskında dahili Bluetooth vardı, zahmetsizce Polis telsizi göğsüne bağlıydı. Bisiklet parkından ayrıldığı andan itibaren Southampton Merkez ile iletişim halindeydi, güncelleme talep ediyor.

Operatör, 'Walton Yolu üzerinde ya da yakınında duraklamış gibi görünüyor,' diyordu.

Helen hemen zihinsel olarak olası varış noktalarını gözden geçirmeye başladı.

"Şimdi tekrar harekete geçti, batıya doğru gidiyor, hızını artırıyor gibi görünüyor.

Helen için alarm zilleri çalmaya başlamıştı bile. Bunun nedeni Swift'in sanki yeni bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi yeniden hızlanması mıydı? Hayır, başka bir şeydi, okuduğunu hatırladığı bir şey Daha önce.. Helen onun suç kâğıdını zihninde canlandırdı, kabahatlerini tek tek sıraladı. Saldırı, tehdit ve küfürlü davranış, hırsızlık...

Ve sonra anladı.

"Sanırım WestQuay'e doğru gidiyor.

Diğer uçta bir sessizlik vardı. WestQuay merkezi Southampton'ın önde gelen alışveriş merkeziydi - üç katlı mağazalar, butikler ve restoranlar. Her zaman kalabalıktı, özellikle de Öğle yemeği vakti.

"WestQuay'de hırsızlık yaparken yakalanmış. Sanırım H&M'den,' diye devam etti Helen.

Helen diğer uçtaki operatörün öfkeyle yazdığını duyabiliyordu.

'Evet, orada tutuklanmıştı ama mağaza işin peşini bırakmaya karar verdi.

Burada Swift'in güvenlik görevlisiyle tartıştığı ve onu saldırıyla suçlamak istediği yazıyor.

"Bekçi nereliydi?" "Bir kontrol edeyim..."

Operatör ayrıntıları ararken Helen nefesini tuttu. 'Somali, sanırım... Evet, Somalili bir öğrenci, burada bir iş için bulunuyor.

Vize. Adı Yusuf Muhamud.'

Helen şimdi ayrıntıları hatırlıyordu. Fark edildikten sonra Swift mağazadan kaçmaya çalışmış ve yere fırlatıldı ve bu sırada yüzü zedelendi. Dükkân açıkça konunun halının altına süpürülmesinin daha iyi olacağına karar vermişti. Jason Swift açıkça aynı fikirde değildi.

Helen nefes nefese, 'Tüm birimleri alarma geçirin,' dedi. 'Onlara tüm giriş ve çıkışların kapatılmasını istediğimi söyle. Ana avludan koordine edeceğim.

"Yapacağım.

Operatör sustu ve Helen gazı geri çekerek trafikten hızla uzaklaştı.
Failler bir adım öndeydi.
ama sonunda Helen onları gözüne kestirmişti ve bunu değerlendirmeye kararlıydı.

Dükkânlar özellikle bu öğle vakti çok kalabalıktı. Margaret Zaman sıkıntısı çekiyordu - öğle yemeği molası sadece sözde bir mola'ydı - ve WestQuay'deki insan yoğunluğu onu her seferinde hayal kırıklığına uğratmıştı. Boots'taki kuyruk o kadar kötüydü ki alışveriş yapmaktan vazgeçip onun yerine Superdrug'a girdi. Bir tane Oradayken sandviç yedi - BLT diye düşündü, ama gerçekten bakmamıştı - sonra aceleyle H&M'e girdi.

En fazla on dakikası olduğunu hesapladı. amirinin sabrını tüketmeye başlamıştı. Eğer dalga geçtiğinizi hissederse çok huysuzlaşabilirdi. Öğleden sonra onun iğneleyici yorumlarını duyunca aceleyle giysi reyonuna doğru ilerledi. Oğlu için alması gereken birkaç şey vardı ve hatta indirim reyonunda kendi bedenine uygun bir şeyler varsa kendisi için de bir şeyler alabilirdi.

Mağazanın arka tarafındaki erkek giyim bölümüne doğru ilerledi. Her zamanki gibi şaşırtıcı bir stilleri vardı ve beğendiği bir tane bulduğunda bile, onu doğru boyutta almak yine de bir çileydi. Neden bunları yapmak zorundaydılar ki? her şey bu kadar zor muydu? Hayat yeterince zor değil miydi? Margaret saatine şöyle bir göz attıktan sonra bugün kendine ayıracak zamanı olmadığını fark etti; açık gri renkte bir 'büyük' bulamadığı için bu alışverişi kısa sürede yaparsa şanslı sayılacaktı.

Taktik değiştirerek, onun yerine kömürden bir 'büyük' kök çıkardı. Aradığı tam olarak bu değildi ama iş görecekti. İnleyen raflara sırtını dönerek aceleyle kasalara doğru ilerledi, ancak kasaların terk edilmiş olduğunu gördü.

"Bu da ne...?" mırıldandı içinden, personelin kasaları bu şekilde terk etmesine şaşırmıştı.

Etrafta müdürü aradı ama kimse yoktu. Burayı hiç böyle görmemişti - *Mary Celeste* gibiydi. Neler oluyordu?

Sonra onları fark etti. Bir kargaşa vardı.

Dükkânın girişinde çalışanlar bir araya toplanmıştı. Telaşlı ve gergin görünüyorlardı, bir yandan müşterileri mağazadan çıkarıyor, bir yandan da aceleyle dışarı çıkan güvenlik görevlisiyle hızlı hızlı konuşuyorlardı.

...gezintiye çıktılar. Heyecanlarından onu fark etmemiş gibi görünüyorlardı ve Margaret bir an için onlara bağırıp gerçekten var olduğunu hatırlatmak istedi. Ama sonra aklına başka bir şey geldi.

fikir.

Personelin hâlâ meşgul olup olmadığını kontrol ettikten sonra tezgâhın üzerine eğildi ve güvenlik etiketini kasaların yanındaki küçük plastik yuvaya yerleştirdi. Zahmetsizce çıktı ve tek bir akıcı hareketle Margaret'in 'satın aldığı' şeyi Superdrug çantasına koymasından memnundu.

Bugün şu ana kadar oldukça iç karartıcı bir gün olmuştu ama birden her şey çok daha parlak görünmeye başlamıştı.

13.40

Helen üçüncü kattaki koridorda sinsice ilerleyerek aşağıdaki katları taradı. Bisikletini bıraktıktan sonra bir Silahlı Müdahale

Birim, aceleyle WestQuay'e girmişti. Ekibinin geri kalanı sirenlerini çalıştırmış ve dışarı çıkmaya başlamıştı ama Helen beklemek istememişti. İçinden bir ses ona her saniyenin önemli olduğunu söylüyordu.

Bisiklet derisi giysileriyle Helen çarpıcı bir figür oluşturmuştu, yanında da hepsi de çelik yelekli olan dört adam vardı.

tüfeklerini tutuyorlardı. Her türlü tehlikeyi göze alarak hızla ilerlemişler ve merkezi bilgi masasına hızla yaklaşmışlardı. Kontrolü ele alan Helen, kimlik bilgilerini şaşkın WestQuay müdürüne göstermiş ve alışveriş merkezini tahliye edeceklerini bildirmişti. Ondan mağazaları arayıp bilgi vermesini ve ardından ana girişin açık olduğundan emin olmasını istemişti.

silahlı polisler mağaza mağaza dolaşarak Jason Swift ve suç ortağını ararken, yürüyen merdivenlerden yukarı doğru ilerledi.

Ekibi şimdi görünmeye başlamıştı - ikisi uzak çıkışta, ikisi ana girişte - ve Helen üçüncü kat boyunca aceleyle ilerledi koridor. Zemin kattaki ani bir hareketlilik daha yukarıda bulunan şüphelileri alarma geçirebilirdi ve Helen ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyordu. Bu kadar kalabalık bir yerde rehin alma olasılığı ortam son derece yüksekti, bu nedenle mümkün olduğunca uzun bir süre için sürpriz unsuru. Ayrıca, H&M en üst kattaydı ve Helen şüphelilerinin Doğruca oraya gidiyor.

Yürüyüşü koşuya dönüşürken, silahını kılıfından çıkardı ve emniyet mandalını dikkatlice serbest bıraktı. Bugün silahını kullanmak zorunda kalmamak için dua ediyordu ama içgüdüleri bunu yapacağını söylüyordu. Swift'in sessizce geldiğini göremiyordu.

Koridor boyunca iyi ilerliyordu ve mağazanın şatafatlı kırmızı harfleri şimdi görünmeye başlamıştı. Dışarıda kafası karışmış bir müşteri kalabalığı vardı ve ilerlemeye isteksiz görünüyorlardı, genç personelin yalvarmalarına rağmen. Henüz ne güvenlik görevlisinden ne de uzun trençkot giyen birinden iz vardı. Helen hemen telsizini açarak kendini bir kez daha Southampton Merkez'in operasyon odasına bağladı.

"?

"Hareket etmeyi bıraktılar," diye panik içindeki operatör hızla geri döndü. "Nerede?

"Batı Rıhtımı'nda bir yerdeler, konumunuz onlarınkiyle hemen hemen aynı, onları görememenize şaşırdım.

Helen koridora baktı, haki renkli trençkot arıyordu. katlarını, Swift'in uzun boyunu, sıra dışı herhangi bir şeyi aradı ama hiçbir şey yoktu.

Hangi cehennemdeydiler?

Charlie sinirlerini yatıştırmaya çalışarak bir ileri bir geri volta atıyordu. WestQuay'in arka tarafında mevzilenmiş, silahını gizlice eline almış, izliyor ve bekliyordu. Ekibin geri kalanıyla telsiz bağlantısı halindeydi ve alışveriş merkezinin tahliyesinin başladığını biliyordu. İçeridekilerin çoğu ana girişten yayalara ayrılmış bölgeye doğru ilerliyordu, ancak isteyenler Rıhtımlara ya da şehrin güney tarafına inmek için binanın arkasından çıkacaklardı. Onları aceleyle uzaklaştırmak Charlie'nin göreviydi ve bunu yaparken Jason Swift ve suç ortağına dikkatle bakıyordu.

Charlie bir o yana bir bu yana zıplıyor, güneş kaybolduğu için ısınmaya çalışıyordu. DC Osbourne ona eşlik etmesi için görevlendirilmişti ama yakınlarda kimsenin kaplamadığı bir yangın merdiveni görmüş ve Charlie'den izin alarak oraya yönelmişti araştırmak için yola çıktı. Charlie onun cesaretini ya da düşüncesini suçlayamazdı - şüpheliler kaçmak istiyorlarsa alışveriş yapanların arasında gizlenmeye çalışabilirlerdi, ama aynı zamanda tek başlarına gitmeyi de deneyebilirlerdi. Eczanedeki iyi yönetilmiş saldırıları dükkânı önceden keşfettiklerini ve her zaman akıllarında bir kaçış rotası olduğunu söyledi. WestQuay'in büyüklüğü ve karmaşıklığı göz önüne alındığında, burada sıvışmanın bir yolunu bulmak ne kadar da kolaydı. Acaba bu ikili bundan önceki günlerde, hatta haftalarda koridorlarda sinsice dolaşmışlar mıydı? Bu düşünce Charlie'yi ürpertti ve şimdi pişmanlık duyuyordu Osbourne'u gönderirken - iki acımasız katile karşı tek bir silahlı memur pek adil bir dövüş gibi görünmüyordu.

Meslektaşına telsizle haber vermek üzereydi ki yüksek bir ses kafasını kaldırmasına neden oldu. Arka çıkış kapıları açılmış ve müşteriler dışarı çıkmaya başlamıştı. Şaşkın ve endişeli görünüyorlardı. Çelik yelekli birçok subay onları tedirgin ediyordu. Bu tür şeyleri haberlerde, Paris ve Londra'da görmüşlerdi ama Southampton. Belli ki tehlikeyle aralarına biraz mesafe koymak istiyorlar ve aceleyle merkezden uzaklaşıyorlardı.

Damlaya damlaya akan su, sonunda sele dönüştü. Müşteriler dört kişi olmuş, birbirleriyle itişip kakışıyor, birbirlerine Sakinliğin tüm görüntüsü buharlaşırken ateşli sözler. Hızla ilerliyorlardı ve Charlie'nin yanından hızla geçip giden bu insanların hepsini algılamasını zorlaştırıyordu. Tunç grisi bulutlar şimdi güneşi saklıyordu. Artık yağmur yağmaya çalışıyor, aşağıdaki müşterilerin üzerine kötü niyetle tükürüyordu. Şemsiyeler açılıyor, kapüşonlar yukarı çekiliyordu - kimin kim olduğunu takip etmek neredeyse imkansızdı.

Jason Swift uzun boyluydu, bu yüzden Charlie bakışlarını yüksekte tutuyor, belli bir boyun altındaki herkesi görmezden geliyordu. Sinirleri gerilmişti.

ama henüz şüphelilerden bir iz yoktu ve birden Osbourne'un nasıl merak etti. Kendi durumuna o kadar dalmıştı ki, Osbourne'un oldukça sessizleşmişti. Ona iletişimde kalması için kesin talimatlar vermişti ve telsiz sessizliği onu rahatsız ediyordu.

Cebinden telsizini çıkardı ama ağzına götürdüğü anda birden durdu.

Dalgalı denizin ortasında

Önündeki insanlık, bir haki rengi parıltısı, bir ceket kuyruğunun kıvrımını gördü. Telsizini indirerek ilerledi ve daha iyi görebilmek için boynunu bükte. Birisi alışveriş merkezinden yeni çıkmıştı.

Hâlâ kırk metre kadar uzaktaydılar, alışveriş yapanların arasında sıkışmışlardı, bu yüzden onları tam olarak göremiyordu ama şimdi iki kişi olduklarını fark etti, bir erkek ve bir kadın. Silahını yanında saklayarak ilerledi ve yaklaştığını gizlemek için insan deresinin kenarında alçakta durdu. Hareket ettikçe

Sessizce ilerlerken telsizini dudaklarına götürdü, yardım çağırmaya hazırды.

Artık ondan sadece yirmi metre uzaktaydılar. Önünde parlayan kafalar görüşünü engelliyordu. Çift gözlerini ondan ayırmıyor gibiydi.

ama birbirleriyle konuşuyorlardı, sürekli

Diyalog. İkisi de uzun paltolar giyiyordu, ikisinin de dövmeleleri vardı ve ikisi de olabildiğince hızlı kaçmaya niyetli görünüyordu.

Artık neredeyse onunla aynı seviyedeydiler, bu yüzden Charlie alışveriş yapanların arasında ok gibi ilerleyerek hamlesini yaptı. Sonuncuya kadar bekledi.

bir dakika silahını kaldırdı, sonra öne çıkarak bağırdı: 'Silahlı polis! Dizlerinizin üzerine çökün.'

Etkisi anında oldu. Alışveriş yapanlar kaçıştı, bir kadın çığlık attı ve trençkot giymiş iki korkmuş Got dizlerinin üzerine çöktü. Charlie hatasını hemen anladı. Doğru boyda, doğru cinsiyetteydiler ama çok gençtiler - en fazla on beş yaşındaydılar. Charlie küfrederek silahını kılıfına soktu.

Katiller hâlâ serbest.

13.43

Helen dükkânın içinde ilerledi. Gözleri her köşede dönüp yaşam belirtisi arıyordu. Ana teşhir alanı genişti ama ağır yüklü giysi raylarıyla tıka basa doluydu.

Pusu. Helen herhangi bir silah sesi duymamıştı ve başka kimse de herhangi bir olay bildirmemişti ama bir şeyler olacağından emindi.

Diğer silahlı memurlar Helen ön safta yer aldı, duvarlara en yakın rayları inceliyordu. Helen kendi güvenliğini zaman göz ardı etmişti ama Sonia Smalling'in cesedinin anısı hâlâ zihninde tazeyken şimdi o bile temkinli davranıyordu. Her an Bir tüfek sesi duymayı bekliyordu ve ilk sorun işaretinde siper almaya hazır bir şekilde yavaşça ilerledi.

Şimdi mağazanın arka tarafına yaklaşıyordu. Kontrol edilecek sadece birkaç giysi rayı kalmıştı ve Helen çömelerek etraflarına bir göz attı. Temizlerdi ve hızla düzeltildi. Soyunma kabinlerinin hepsi boştu, geriye sadece kasanın olduğu alan kalmıştı. Tezgâh geniş ve uzundu, bu yüzden Helen silahını kaldırarak dikkatli bir şekilde ona doğru ilerledi. Şimdi de kasanın çekmecelerinden birinin açık ve boş olduğunu fark etti.

İş arkadaşlarına işaret etti ve onlar da ayakları cilalı ahşap zeminde sessizce ama amaçlı bir şekilde ilerleyerek alana doğru ilerlediler. Helen haykırdı:

"Silahlı polis!

Sessizlik.

"Silahlı polis!" diye tekrarladı, bu kez daha yüksek sesle. 'Yavaşça dışarı çıkın, elleriniz -'

Şimdi bir hareket vardı. Helen'in tetik parmağı gerildi ama onu şaşırtan şey, yırtık pırtık bir yağmurluk giymiş orta yaşlı bir kadının kasanın altından çıkması oldu. Havada tuttuğu elleri titriyordu ve yüzü pembeleşmişti.

"Yanınızda kimse var mı?" diye bağırdı Helen, hemen bir rehineye bakıyor olabileceğinden endişelenerek.

"Hayır, hayır... sadece benim," diye kekeleyerek cevap verdi kadın. "*Emin* misiniz? Helen'in gözleri kasaların arkasındaki alanı taradı. "Elbette. Bana inanmıyorsanız buraya gelin.

Helen tezgâhın kenarından dolanırken, ekibin geri kalanı olası bir tehdiye karşı silahlarını tezgâha doğrulttu. Helen'i şaşırtan şey, kadının doğruyu söylüyor gibi görünmesiydi.

'Bir erkek ve bir kadın gördünüz mü? Adam yirmili yaşların başında, kadın ise onlu yaşların sonunda.

"Hayır...

'Mağazadalar, mağazada olduklarından eminiz...' Ama Helen bile artık bundan şüphe etmeye başlamıştı.

'Sadece ben varım, sana söyledim, diğer herkes gitti. Korktum ve saklandım.'

Helen bundan oldukça şüpheliydi - taşıma çantasına yepyeni bir kapüşonlu sweatshirt tıktırmıştı ve el çantasını koruyor gibi görünüyordu. Helen kasanın içindekileri tuttuğundan şüphelendi - ama bıraktı. "Bu adamı gördünüz mü?" dedi, kadına elini uzatarak.

Telefon. Ekranda Jason Swift'in sabıka fotoğrafının yakın çekimi vardı.

Kadın boş boş baktı. "Onu gördünüz mü?

Kadın görüntüye baktı ve sonra yüzü yavaşça buruşmaya başladı. Helen başına gelecekleri sezmişti ama yine de Kadın sonunda nefesini tuttuğunda şaşırdı:

"Neden Jason'ımı arıyorsunuz?

Helen kendine ve Margaret Swift'e kızgın bir halde WestQuay'den uzaklaştı. Charlie onu bekliyordu, bakıyordu neredeyse onun kadar . Helen ona bir kanıt torbası fırlattı ve Charlie onu yakalamayı başardı.

Helen kasvetli bir sesle, "Çıkarmış," dedi.

Charlie plastik torbanın içinde mühürlenmiş olan GPS etiketine baktı.

"Bir şekilde onu çıkarmayı başardı," diye devam etti Helen. "Sonra da annesinin çantasına tıktırdı, makbuzlar, makyaj malzemeleri, taytlar ve diğer şeylerden oluşan kanlı bir hazinenin altına..."

Charlie etikete baktı, haklı olduğunun kanıtlanmasından dolayı acı bir hayal kırıklığına uğramıştı.

"Orta yaşlı bir kadını almak için neredeyse tüm ekibimizi buraya yığdım.

"Doğru olanı yaptınız, biz de peşine düşmek zorunda kaldık.

Charlie arka planda, kül rengi suratlı Margaret Swift'in DC Edwards tarafından bir ekip arabasına götürüldüğünü gördü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"İfadesini almamız gerekecek ama hiçbir şey bilmiyor.

Anladığım kadarıyla Jason'la pek konuşmuyorlar. "Jason'ın nerede olabileceğini biliyor mu? Nereye gittiğini?" Helen başını salladı.

"Görünüşe göre iki hafta önce taşınmış. Bir çantaya birkaç şey atıp gitmiş. Bunu çok fazla düşünmedi, adam bunu daha önce de yapmıştı. Dün gece kısa bir daireye dönmüş ama sadece bir saat kadar kalmış -'Etiketi çantasına koymak için..'

"Açıkça.

Yani kızla mı kalıyor? Gece konduda mı? Zorla mı uyuyor?"

"Oğlunun bir kızla birlikte olduğunu bildiğini ama onu hiç görmediğini söylüyor. Jason onu eve getirmiyordu, görünüşe göre bundan utanıyordu, ondan ..."

Helen kaldırımından uzaklaşmakta olan ekip arabasına baktı. Margaret Swift'e *biraz* sempati duymamak mümkün değildi - oldukça sert bir el almıştı ve kesinlikle *bunu* beklemiyordu - ama öyle olsa bile, farkında olmadan onların

Helen'in kanının kaynamasına neden olan önemli ölçüde geri soruşturma.

"Buraya gelmemizi o istedi," dedi hayıflanarak ve bir kez daha Charlie'ye döndü.

'Sence kim olduğunu bulacağımızı, izini süreceğimizi biliyor muydu? ...'

'Trafik kamerasındaki performansına bakılırsa fotoğrafının çekilmesinden rahatsız oldu. Eninde sonunda onunla bir bağlantı bulacağımızı biliyor olmalıydı.

"Peki neden etiketi çantasına sakladı? Eğer bu işten sıyrılmayı planlamıyorsa, neden izini sürmemizden endişe etsin ki?"

Helen meslektaşını susturarak sessizce, "Başka bir saldırı düzenlemek için kendine zaman kazandırmak için," dedi. 'Bizi kasten buraya sürüklemek istedi.

...'

Helen başını kaldırdı ve Charlie'ye acılı bir bakış fırlattı. '... ve biz de buna kandık, kanca, çizgi ve platin.

Sanderson ekrana baktı, zorlukla nefes alabiliyordu.

Bir saatten uzun bir süredir havasız ofiste kilitliydi ve veri operatörlerinin bilmiş bakışlarını görmezden geliyordu. Giydirildiği haberi istasyonda açıkça yayılmıştı.

Birkaç fısıltılı yorum, bazı bastırılmış kıkırdamalar ve en kötüsü de daha yeşil personelden biri tarafından kendisine getirilen bir fincan sadaka çayı olmuştu. Bu acıma duygusu onu derinden etkilemişti - Sanderson hayatı boyunca hiç bu kadar kederli hissetmemişti - ve

Bir fincan çay, önündeki masanın üzerinde dokunulmadan duruyordu.

Failin arabasının izini sürme görevi ona verilmişti. Charlie, Osbourne, Bentham ve diğerleri şüphelilerin peşinde şehrin dört bir yanına koşarken, o sıradan bir işle uğraşmak zorunda kalmıştı

soruşturma görevi. Eğer daha iyi bir kokusu olsaydı.

itiraz etti ya da en azından böyle bir angaryayı daha düşük rütbeli bir memura yüklemeye çalıştı. Ama Helen bu görevi özellikle ona verdiği göre, bunu yapması söz konusu olamazdı. Bu onun kefaretiydi ve bunu sineye çekmek zorundaydı.

Otomatik Plaka Tanıma sistemi çalınan Fiat'ın Itchen'e yaklaştığını tespit etmiş, ancak daha sonra radardan düşmüştü. Belki failer onu saklamıştı, belki de trafik kameraları o zamandan beri plakaya doğru düzgün bakamamıştı ama plaka ortadan kaybolmuştu. Bu da Sanderson'a bölgedeki çeşitli trafik kameralarının kayıtlarını incelemekten başka bir seçenek bırakmamıştı.

Araç.

Anlamsız ve iç karartıcı bir görev gibi görünüyordu ama tam Sanderson'ın gözleri kaymaya başlamıştı ki onu fark etti. Kontrolü ele alarak, görüntüyü defalarca ileri ve geri hareket ettirdi ve arabanın sessiz bir banliyö sokağındaki ara yolda kayboluşunu izledi. Plakanın tamamını seçemiyordu - sadece son dört rakamı - ama bu yeterliydi. İşaret parmağını önündeki listede gezdirdiğinde, Southampton'da bu marka ve renkte, plakasında bu dört rakam bulunan başka bir araba olmadığını hemen fark etti. Bu Kayıp Punto olmalıydı, mi?

Yavaşça nefes veren Sanderson bir sonraki hamlesini düşündü. Hemen haber vermeliydi. Ne de olsa, eğer haklıysa, tüm ekip şehrin *yanlış* tarafına gitmiş olacaktı. Ama eğer yanılıyorsa ve soruşturmayı herhangi bir şekilde engelliyorsa ...

Bulunduğu konumun tehlikeli doğası göz önüne alındığında, önce kendisinin kontrol etmesinden başka çare yoktu. Böylece hızla ayağa kalkan Sanderson ceketini kaptı ve odadan aceleyle çıktı.

Helen ceketini yırttı ve yere fırlattı. Soğuk musluğu açarak ellerini fışkıran suyun altına soktu ve içindikileri yüzüne fırlattı.

Southampton Merkezine geri dönmüş ve MIT'nin geri kalanını acil bir brifing için kendisine katılmaya çağırmişti. Ama vardığında Helen üsse döndüğünde önce silahını iade etmek için cephaneliğe, ardından da onuncu kattaki kadınlar tuvaletine gitmişti. Diğerleri gelmeden önce sakinleşmesi gerekiyordu ve burayı çok az kişi ziyaret ediyordu.

Yoldan uzak bir tesis. Helen yalnız kalmak istediğinde sık sık buraya kaçardı.

Boğazı kurumuştı, yüzü yanıyordu. Su çok az fark yaratıyor gibiydi, bu da onu daha da kızdırıyordu. Onun nesi vardı? Neden dokunduğu her şey boka dönüşüyordu? Musluğu kapatarak leğene sert bir tekme attı ve aynada kendine bakmak için gözlerini kaldırdı. Yırtık pırtık, dayak yemiş bir kadın bakıyordu.

Helen hiç tereddüt etmeden yumruğunu cama vurdu. Bir, iki, üç kez...

Acı içinde alevlendi ve Helen aniden rahatladı. Yere baktığında elinin harap olduğunu, parmak eklemlerinin yırtılmış ve kızgın olduğunu gördü. Kendine lanet okuyan Helen bir kâğıt havlu kaptı ve agresif bir şekilde kesiklerini temizliyordu. Bunu yaparken aynaya baktı. Ortasından kalın bir çatlak geçerek Helen'in yansımasını bozmuş ve onu şekilsiz bir ucubeye dönüştürmüştü.

Ayna yalan söylemiyordu. Helen bir zamanlar olduğu başarılı memurun kaba bir parodisiydi. Kontrolden çıkmıştı, şüpheliydi, intikamcı ve izole - takımı birinden diğerine kekeleyerek götürüyor

İki dengesiz katil istedikleri gibi saldırırken bir felaketten diğerine. O zaman bu muydu? Tamamen mi kaybetmişti? Ekip lideri olması gerekiyordu ama şimdi aklı başında kim onu takip ederdi ki? Öfkesi - kişisel ihanete uğramışlık duygusu- onu bulanıklaştırıyordu Kafasını toparlamaya ihtiyaç duyduğu bir zamanda, bu aptalca kendine zarar veren düşüncelerden kurtulmanın bir yolunu . Kendisinden hiç bu kadar şüphe etmemişti ve aynada kendine bakarken sorunun kendisinde olup olmadığını merak etti. Son birkaç gündür Aylardır meslektaşlarına güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu. Şimdi kendine güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu.

14.00

Jason Swift silahını çekmiş, havaya ateş ederken gülüyordu.

YouTube videosu büyük ekranda sessizce oynuyordu.

Olay odası, ancak ekip bunu daha önce iki kez izlediği için sesi kısılmıştı, artık sadece tartışmalarına tatsız bir fon oluşturunuyordu.

Cinayet panosundaki ürkütücü görüntülerin - cesetlerin ve suç mahallerinin fotoğrafları - yanı sıra haritalarla çerçevelenmişti Cinayet yerlerini, Swift'in evini, yerel ırkçı örgütlerin adreslerini ve Swift'in geçmişte uğradığı saldırıların yerlerini belirtiyor.

"Önceki hedefleri hakkında elimizde ne var? Charlie biraz ilerleme kaydetmeye hevesli bir şekilde sordu. "Polonyalı garson, genç siyah erkek.

McAndrew, 'Hala Southampton'da olanlarla temas halindeyiz,' diye cevap verdi. 'Hepsinin durumu iyi ve Swift yakalanana kadar şehirden uzak durmaları tavsiye edildi.

"Peki ya önceki tutuklamaları ve uyarıları? Charlie devam etti. "Özellikle vandalizm ve anti-sosyal davranışları düşünüyorum.

"Aerosol konusunda beceriklidir ve bir şeyleri kırıp dökmekten de çekinmez.

"Neyi hedef aldı?

'Çoğunlukla evinin yakınındaki konutlar, birkaç araba, telefon kulübeleri ...'

"Herhangi bir kurum var mı? Charlie çizgisini sürdürdü. 'Denetimli serbestlik büroları?

Konsej binaları mı?'

"Dosyada bir şey yok. Reid'in sesi biraz sönük çıkmıştı. "Kaç tane bulundurma cezası var?" "Birkaç tane. Biraz keşin teki...'

"Hiç paranoya belirtileri gösterdi mi? Osbourne sorguladı. 'Bu uzun süreli esrar kullanımının etkilerinden biri olabilir. İnsanların ya da kurumların kendisine karşı olduğuna inanmaya başlamış olabilir.

Charlie, Helen'e bir bakış fırlatarak bu konuya girmek isteyip istemediğini sordu.

Çünkü bu konularda ondan çok daha bilgiliydi. Ancak Helen garip bir şekilde dikkati dağılmış görünüyordu, sessizce olay yeri fotoğraflarına bakıyor, tartışmayı zar zor takip ediyordu. Normalde brifingi o yönetirdi ama içine kapanık ve mesafeliydi, yaralanmış gibi görünen sağ elini tutuyordu. Charlie *onun* kendine mi yoksa tartışmalarının ardından kendisine mi kızgın olduğunu merak etti ama bunu sormaması gerektiğini biliyordu, sessizce

onun yerine brifingin kontrolünü üstleniyor.

"Tıbbi geçmişi oldukça zayıf," diye açıkladı Charlie. "Doktorlara inandığını sanmıyorum. Annesi onu birkaç kez götürdüğünü söyledi, depresyon tedavisi görmesini sağlamaya çalıştım, ama o buna hiç yanaşmadı.

"Ama bu mümkün," diye ısrar etti Osbourne. 'Belki de zihinsel sorunları vardı.

tedavi edilmemiş sağlık sorunları vardı. Haklı olduğuna, bazı insanların kendisine haksızlık ettiğine inanmaya başladı. Sonia Smalling'in suçluların kurbanlarından özür dilemesini sağladığını biliyorum. Belki de ona bunu yaptırdı ve o da kendini küçümsenmiş, aşağılanmış hissetti...'

"İyi bir teori," diye onayladı Charlie. "Peki ya Alan Sansom?

'Bilmiyorum, belki de sadece biraz uyuşturucuya ihtiyaçları vardı. Görünüşe göre, onları bir yıl idare edecek kadar amfetamin çalmışlar. Şimdi nakit paraları ve uyuşturucuları var -'

"Ama bu aşırı şiddet neden? McAndrew araya girdi. 'Belki kafaları güzeldir? Belki de bundan zevk alıyorlar?

Charlie otoritesini ortaya koyarak, "Bunu yutmuyorum," dedi. 'Bu uzun bir

Ashurst'ten Portswood'a giderken arabalarını terk ettiler, önceden planlanmış bir kaçış rotaları vardı -'

Osbourne, "Önceden planlanmış bir kaçış rotaları olduğunu *düşünüyoruz*," diye onu düzeltti.

'Tamam, mekânı önceden araştırdıklarını *düşünüyoruz* ama bu bana çok kasıtlı gibi geliyor. Eğer birilerini vurmakla ilgileniyorlarsa

bunu Southampton'a giderken yaparlardı.

'Belki de ellerindekini çok erken harcamak istemiyorlar. Hayatı bizim için mümkün olduğunca zorlaştırmak istiyorlar.

"En azından bu konuda anlaşılabiriz..." dedi Charlie hayıflanarak.

Odayı sessizlik kapladı. Charlie, birlikleri bir araya getirmesi gerektiğinin bilinciyle devam etmek üzereydi ki Helen aniden konuştu.

"Tetikleyici ne?

Osbourne tam alaycı bir şey söyleyecekti ki aklına şu geldi daha iyi. Neyse ki Helen şimdi dönüp doğrudan ona bakıyordu. 'Jason

Swift'in azmettirici olduğunu söylüyoruz, ama eğer öyleyse Helen devam etti. 'Elbette o yeniden yapılanmamış bir ırkçı, beyaz üstünlüğünün savunucusu. Ama bu tek seferlik bir saldırı değil. Ya da siyasi bir açıklama. Bu bir ... şiddet patlaması. Neden bu kadar Kızgın mı? Bu tür şeyler neredeyse zaman failin hayatındaki bir krizden kaynaklanır, öyleyse nedir?

Memurlar Helen'i dikkatle izlediler, tepki vermelerini isteyip istemediğinden emin değillerdi.

"McAndrew, dairesine gittin. dışı bir şey var mıydı?' 'Hayır, hiçbir şey yoktu. Ev temiz ve düzenliydi. argüman -'

Helen sözlerine şöyle devam etti: "Ve Margaret Swift ortada bir kavga olmadığına yemin ediyor. 'Jason sadece bir gün gitti...'

"Peki ya silah? Charlie karşı çıktı. 'Teknik ekip hâlâ internetteki faaliyetlerini inceliyor ama görünüşe göre Swift dark web üzerinden silah satın almaya çalışıyormuş, ayrıca çok sayıda video indirmiş. ABD'de beyaz üstünlükçülerin ateşli silahlarla eğitim yaptığını gösteren klipler -'

Helen, "Daha önce ateşli silah bulundurmak ya da edinmekle ilgili herhangi bir mahkûmiyeti yok," diye araya girdi. 'Aslında işlediği suçlar nadiren de olsa

Şiddet uyguladı ve sosyal hizmet görevlisini tehdit ettiğinde de elinin altında bulunan bir şeyi, ev tipi bir çivi tabancasını kullandı -'

"Tam olarak Don Corleone sayılmaz, değil mi? Reid araya girdi.

"Aslında, bu cinayetlerin temel özelliklerine bakarsanız, Jason için çok kesin bir yükseliş sergilediklerini görürsünüz. haydut ve ırkçı olabilir ama

cinayet, ateşli silah bulundurma, hırsızlık... bunlar pek *ona göre* değil, değil mi?

"Burada ne söylediğimizden emin değilim," diye araya girdi Charlie. 'O bizim en iyi şüphelimiz olmaya devam ediyor -'

"Olay yeri fotoğraflarına bakın.

Helen hızla Charlie'nin yanından geçerek cinayet panosuna ve grafik fotoğraflara doğru ilerledi. Ekip içgüdüsel olarak ilerledi ve Helen'in parmağını parlak yüzeylerinde gezdirerek korkunç yaraların ana hatlarını çizmesini izledi.

"Açıların hepsi yanlış.

Sessizce konuşuyordu ama sesinde garip bir enerji vardı.

"Anlayamadım," diye sordu Reid.

'Hem Sonia Smalling hem de Alan Sansom öldürüldüklerinde diz çökmüşlerdi. Şimdi, bu adam açıkça ne yaptığını biliyor...'

Swift'in tüfeğin kabzasını sağ omzuna dayadığı ve ölçülü bir isabetle ateş ettiği büyük ekranı işaret etti.

'... o iyi bir atıcı.' "Hiç şüphe yok.

"Ve uzun boylu. Aslında çok uzun. Her iki kurban da yakın mesafeden vurulmuş ve darbe sadece hafifçe açılı. Neredeyse kafa kafaya bir atış. Eğer 1.80 boyundaki bir adam silahı omzunda tutuyorsa, vurmuş olsaydınız, çarpma açısı çok daha aşırı, çok daha çapraz olurdu. Ama daha kısa olsaydınız, hatta çok daha kısa olsaydınız...'

"Yani bu insanları onun öldürmediğini mi söylüyoruz?

Helen başıyla onayladı, büyük ekrana doğru yürüdü ve sesi tekrar . Swift'in Southampton ağzı yüksek sesle ve net bir şekilde duyuluyordu.

"Omzuma doğru, tut ve... bom.

Silah patladı, ses odanın içinde yankılandı. 'Pislik herif...'

Swift güldü.

Ve şimdi Charlie anladı.

"Ona nasıl ateş edileceğini öğretiyordu.

"Kesinlikle," diye haykırdı Helen. 'Sanırım Sonia Smalling ve Alan Sansom'ı o vurdu.

Helen döndü ve gözlerini ürkmüş ekibine dikti.

"Sanırım anahtar o.

14.05

"Biraz daha ister misin?"

Jason arabanın açık bagajından başını kaldırdı ve bakışlarını arkadaşına yöneltti. Kadın ona yakın duruyordu ama yüzü yere döndü. Kafeden beri mesafeli ve dikkati dağınıktı - tüm övgüyü onun almasına sinirlenmişti şüphesiz - ve onu tekrar yola getirmek istiyordu. Bagajdan bir avuç dolusu fişek alıp ceketinin cebine soktu.

'Bu maça az pişmiş olarak çıkmak istemezsiniz. Etrafta bir sürü insan olacak. Ve eğer çıkmak için savaşmak zorunda kalırsak -'

"Ben iyiyim.

"Bu bir görüş meselesi," diye mırıldandı kendi kendine, bir avuç daha mermi alırken.

Artık onu sinirlendirmeye başlamıştı. İşler tam olarak planlandığı gibi gidiyordu - aslında planlanandan daha iyi - ama yine de o gülümsemeyi reddetti. Siktir et, *adam* eğleniyordu. Onun da biraz eğlenmesi ölmesine neden olur muydu? Ona bağırıp çağırmak, atıp tutmak istiyordu ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. O *buna* asla cevap vermezdi. Onun sakın bir ruh hali içinde olmasına ihtiyacı vardı, bu yüzden onu daha iyi bir ruh haline getirmeye çalışmaktan başka çare yoktu. Sinirini yutarak tekrar yüzünü ona döndü.

"tatlım, kalbini kaybetme. "Kalbimi kaybetmiyorum.

"Tamam, adımı biliyorlar ama polisler... polislerin ne planladığımıza, bunun ne *olduğuna* dair en ufak bir fikri yok.

Yine de ona bakmadı, bu yüzden ona doğru uzandı ve çenesini kaldırdı.

'Bize dokunamazlar,' diye devam etti. 'Bizi *durduramazlar*. Tıpkı planladığımız gibi, bugün sen ve ben dünyaya haddini bildireceğiz.

Sanki güvence arıyormuş gibi onun gözlerinin içine baktı. Şaşırtıcı bir şekilde kararsız, hatta biraz korkmuş görünüyordu.

"Yüzünüze bir gülümseme yerleştirin ve şu işi yapalım..."

Eğildi ve onu dudaklarından nazikçe öptü, küçük, kopuk bir gülümsemeye neden oldu.

"Bu daha iyi," dedi bir tane almak için bagaja geri döndü son avuç dolusu mermi. "Bonnie ve Clyde eğlendi, biz neden ?

.'

Vahşi patlama onu parçaladı ve vücudunu arabaya çarptı. Yarı yığıldı, yarı tökezleyerek bagajın içine düştü.

Anında inanılmaz bir acıyla sarsıldı. Gözleri

Birden gözleri doldu, nefes almakta zorlanıyordu ama acısının ortasında bile kendini düzeltmeye çalıştı. Bir şekilde arabanın iskeletine tutunmayı başardı ve tüm gücünü kullanarak saldırganla yüzleşmek için kendini kaldırdı.

Daisy ondan bir metre ötede duruyordu, tüfeği havadaydı ve dumanı tütüyordu. Çatık kaşları yüzünün şeklini bozmuştu.

"Ne oluyor lan? Jason soluk soluğa kaldı ama bunu yaparken bile ağzından ince bir kan damlası kaçtı.

'Gerçekten üzgünüm, bebeğim...'

Bu sözleri mırıldandı ve Jason *onun* gözlerinin yaşardığını görünce şaşırdı.

"Lütfen," diye yalvardı. Seni sevdiğimi biliyorsun. Senin için her şeyi yapacağımı

.'

Tetiğe tekrar bastı ve silah gürledi. Jason'ın vücudu çılgınca sarsıldı ve sonra geriye, botun içine doğru yığıldı. Bu kez onu göğsünden vurmuştu ve şimdi silah patlaması yakındaki tuğlalarda yankılanırken bile hareketsiz yatıyordu. Daisy oyalanmadı, Jason'ın hâlâ sıcak olan bedenini botun içine itti ve kapıyı çarparak kapattı.

Olay yerinden aceleyle uzaklaşırken gözleri ara sokakta tanık ya da daha da kötüsü polis arıyordu.

Ama kimse yoktu.

14.07

Anna Sansom ziyaretçi odasında tek başına oturmuş, kapıya endişeli bakışlar fırlatıyordu. Son yirmi dakikadır burada olmasına rağmen Aile İrtibat Görevlisinin vaatleri.

Trafikle mücadele ederek sonunda alışveriş bölgesine ulaşmayı başarmıştı. Etraf polis memurları, gazeteciler ve alışveriş yapanlarla doluydu ve dükkana ulaşmak için mücadele etmek zorunda kalmıştı, ancak dükkânın bantlanmış ve tamamen erişilmez olduğunu görmüştü. Orada bulunan üniformalı memurlardan biri onu geri çekmeye çalışmış ve çığlık , gerçekten çığlık atmıştı. Sonunda kim olduğunu anlamış ve aceleyle çağırmıştı. Ondan sonra, umutsuzca sorduğu sorulara rağmen kimse ona somut bir bilgi vermemişti, Sonunda Southampton Central'a götürülmeden önce.

Orada, eski püskü ziyaretçi odasında, ona haberi vermişlerdi. Memurların isimlerini bile almadı ve ne zar zor anlayabildi. Alan vurulmuş ve öldürülmüştü. Kötü bir şey olduğunu biliyordu ama bunu hiç beklemiyordu. Vurulmak mı? Öldürülmüş mü? Alan iyi bir adamdı, nazik bir adam... Onlara bunun bir soygun olup olmadığını sormuştu - sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi - ve bunun üzerine susmuşlar, ona daha kıdemli birini bulacaklarına söz vermişlerdi soruşturma hakkında bilgilendirmek için. Belli ki bir tane bulamamışlardı, bu yüzden yoklukları devam ediyordu. Ellerinden geleni yaptıklarını tahmin ediyordu ama onu bu şekilde yalnız bırakmaları doğru değildi. şokta...

Kapı açıldı ve Anna hemen başını kaldırdı. İki kadın memur aceleyle ona doğru koştu ve hızla önüne oturdular.

Onu.

'Tam zamanında. Yıllardır birinin bana ne halt olduğunu söylemesini bekliyordum -'

"Bunun için çok üzgünüm," dedi uzun boylu memur. 'Kaybınız için de çok üzgünüz. Neler hayal bile edemiyorum.

Bariz samimiyeti Anna'yı etkiledi. Gözlerinden yaşlar gelirken tüm öfkesi aniden dağıldı.

"Benim adım Dedektif Müfettiş Helen Grace," dedi memur.

"ve bu da DS Brooks. Kocanızın cinayetiyle ilgili soruşturmayı biz yürütüyoruz.

Anna konuşmak için kendine güvenemediğinden sessizce başını salladı.

'İşler oldukça hızlı ilerliyor, ancak sorumlu olduğunu düşündüğümüz iki kişinin bir görüntüsüne sahibiz. Zor olduğunu biliyorum ama sizden bu fotoğrafa bakmanızı ve onları, özellikle de genç kadını tanıyıp tanımadığınızı söylemenizi rica edeceğim.

"Bir kadın mı? Anna inanamayarak sessizce sordu.

Helen, öğrencinin ele geçirilen cep telefonunun bir çıktısını aldı ve Anna'nın eline tutuşturdu. Kül rengi yüzlü dul kadın olayları anlamaya çalışarak doğrudan Helen'e bakmaya devam etti.

Lütfen, Bayan Sansom. Bu konuda gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var...'

Anna şimdi gözlerini görüntüye indirdi. Memurlar dikkatle izliyordu, bu yüzden önündeki iki figüre odaklanmaya çalıştı. Adamı tanıımıyordu ama genç kadının yüzünde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Görünüşe göre..."

"Evet?"

Anna görüntüyü dikkatle inceledi. Emin olması gerektiğini biliyordu. "Biraz ... Daisy'ye benziyor.

Anna başını kaldırdığında iki memurun da kendisine baktığını gördü. "Kocanızla birlikte eczanede mi çalışıyordu?"

"Hayır," diye dalgın bir şekilde cevap verdi Anna, aklı açıkça imkanlar. "Hayır, ona bir süre baktık. Alan ve ben... çocuk sahibi olamadık, bu yüzden evlat edindik. Daisy'nin oldukça kötü bir ev hayatı vardı, annesi yıllar önce evi terk etti ve babası da Bu yüzden onu birkaç aylığına aldık, ama ...'

Şimdi durakladı, durumun dehşeti dank etmişti.

'... ne yapacağı belli olmayan biriydi. Çabuk alınıyor, zaman zaman kötü davranıyordu. Ona güvenmeye devam ederdim ama Alan ... Alan bir yerde çizgiyi çekmemiz gerektiğini söyledi, düşünmemiz gereken *diğer* koruyucu çocuklarımız vardı ...'

Anna, yüzünde büyük bir kuşkuyla Helen'e baktı. "O... bunu o mu yaptı?"

Polis memurları hiçbir şey söylemedi. Ve o anda, Anna Sansom cevabını almıştı.

14.09

Sanderson kapıyı çarparak kapattı ve aceleyle arabasından uzaklaştı. Şehrin öbür ucundaki Itchen'e koşmuş ve ara sokağın ağzına yakın bir park yeri bulmuştu. Southampton'ı avucunun içi gibi biliyordu ve uydu navigasyonunu kapatmış, bunun yerine şehirde devriye gezdiği yıllar boyunca keşfettiği birçok kestirme yolu kullanmıştı.

Yolculuk sırasında, bu işin peşinden gitmenin bilgeliğini sorgulamıştı. tek başına kurşun. Ya failer hâlâ arabanın yanındaysa? Ortalık yatışana kadar saklanmak mı? Kendine bunu söylemişti.

arabayı bulduğunda - somut bir ipucu bulur bulmaz -

destek için istasyona telsizle haber verecekti. Ama şimdi, önündeki bordo Punto'yu görünce tereddüt etti. Arabanın içinde ya da yakınında hiçbir hareket yoktu - terk edilmiş gibi görünüyordu. Destek için beklemek değerli zamanını boşa harcamak olacaktı, bu yüzden ...

Yakınlarda sivil olmadığını iki kez kontrol eden Sanderson ara sokakta aceleyle ilerledi. Gözleri dar geçitte gezinerek herhangi bir pusu işareti aradı, ancak çok az siper vardı ve bariz bir tehlike yoktu, bu yüzden devam etti. Şimdi tek istediği bu işi bir an önce bitirmektir. Bir dakikadan kısa bir süre içinde arabanın yanındaydı.

Çok rahatlamıştı, boştu. , kilitli değildi.

Sürücü kapısını hafifçe aralayarak içeri baktı. O olmuştu Bir uydu navigasyonu bulmayı umuyordu, katillerin bugünkü katliamdan önce hangi hedefleri taradıklarını söyleyebilecek bir şey, ama arka koltuktaki buruşuk bir dergi ve boş bir Diyet Kola şişesi dışında arabanın içi boştu. Adli tıba sorması gerekecekti.

Ancak bu eşyaların şüpheliler tarafından mı yoksa aracın sahibi tarafından mı bırakıldığını söylemek mümkün değildi.

Kapıyı iten Sanderson doğruldu ve ağrıyan sırtını esnetti - son zamanlarda bilgisayar terminalleri üzerinde kambur durarak çok fazla zaman geçirmişti. Bunu yaparken cep telefonunu cebinden çıkardı. cebindeydi. Olay odasının numarasını tuşladı ve 'Ara' tuşuna basmak üzereydi ki birden durakladı. Henüz henüz botu incelememişti ve şimdi bir şey fark etmişti. Dudağın altından çıkan bir kumaş parçası.

Donuk bir haki rengiydi. Belki de bir trençkotun etekleri, Şüpheliler tarafından atıldıktan sonra mı yakalandılar? Paltolarını atmak garip bir karar gibi görünüyordu, oysa paltolar büyük silahları gizliyordu. Birden Sanderson'ın kafası sorularla doldu. Bu ikili bundan sonra ne planlıyordu? Yöntemlerini mi değiştiriyorlardı? Kıyafetlerinden kurtuluyorlar mıydı? fark edilmeden kaçmaya mı çalışıyorsun?

Ve başka bir şey daha fark etti. Yerde taze kan var. A Arabanın arkasının hemen altına sıçramıştı. Bu yeni bir kurban mıydı yoksa ...?

Sanderson, endişesi giderek artarken cesaretinin azaldığını hissediyordu, bu yüzden kararlı adım atarak botun sapını tuttu ve çekerek açtı.

Daisy kaldırımında yürürken saatine gergin bakışlar atıyordu. Tüm vücudu titriyordu ve üzerindeki ağır paltoya rağmen üşüdüğünü hissediyordu. Artık programın gerisindeydi, fırsatı kaçırma tehlikesi vardı, bu yüzden hızını artırdı, yarı

Sokakta aceleyle yürürken tökezledi.

Bunu yapmak istememişti. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Operasyona başlayalı sadece birkaç saat olmuştu ve şimdiden kimliklerinden biri açığa çıkmıştı. Polisin bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Jason'ın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Jason'ın evinde bıraktıkları bir şey miydi?

sahnelerden biri mi? Söyledikleri bir şey mi? Biri onları tanıyıp polise haber vermiş miydi? Hayır, bu imkansızdı...

Polisin Jason'ı aradığını , keskin bir seçimle karşı karşıya kalmışlardı. Her şeye rağmen devam etmek mi yoksa operasyonun fişini çekmek mi? Daisy ikinci seçeneği anında reddetmişti. Bu iş için o kadar çok plan yapılmıştı ki -ve bu o kadar *doğru geliyordu* ki- şimdi geri adım atmak söz konusu olamazdı. Devam etmeleri gerekiyordu ama Jason'ın dikkatinin dağıldığını, aniden ortaya çıkan bir şeyle baştan çıktığını görebiliyordu. yoldan geçenlerin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bu affedilemezdi - bir planları vardı, *ikisinin* de üzerinde anlaştığı bir plan ...

Şimdi tehdit eden gözyaşlarına rağmen onun için ağlamayı reddetti. Onu sevmiş miydi? Hayır, ama ona çok düşküdü. O onun kayasıydı, onun için ayakta duran tek kişiydi ve *sadıktı*. Bir köpek kadar sadık ve bir o kadar da hevesli. Onu sevmemişti.

planını ona satmaya ihtiyaç duyduğunda, o da en az kendisi kadar insanlara zarar vermek istemişti. Kısa süren ilişkileri sırasında ona karşı hisleri artmıştı, ancak onun her zaman kendisine karşı daha fazla şey hissettiğinden şüpheleniyordu

onun için olduğundan daha fazla. Enkazın ortasında birbirlerine tutunan gemi kazazedeleriydiler... ama daha fazlası değil. Bir zamanlar bütün emeklerini tehlikeye , sanki iki metre boyundaymış gibi kasıla kasıla sokakta yürümüş, onun yerine karar vermişti.

Bu durumu hiç kolaylaştırmamıştı ve şimdi yavaşça nefes alıp veriyor, çalkalanan sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Saatine bir kez daha baktı - 14.10. Bunu başarabilirdi. Kalabalığı görebiliyordu

Şimdi öndeydi ve onlara doğru aceleyle ilerledi, iç cebindeki büyük şişkinliği gizlemek için ceketinin düğmelerini ilikledi, ardından bir kez daha ek mermileri olup olmadığını kontrol etti. Onları endişeyle parmakladı

yan cebinde, şans için dua ediyor.

O zaman buraya kadarmış. Bunu tek başına yapmayı planlamamıştı ama başka seçeneği yoktu. Şapkasını ve gözlüklerini atarak sarı peruğunu çıkardı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı. Sırt çantasını açarak siyah bir peruk çıkardı ve başına geçirdi,

dikkatlice güvence altına alıyordu. Şu anda oyunun adı dikkatti.

Şimdiden birkaç tanıdık yüz görebiliyordu ve henüz varlığını duyurmaya niyeti yoktu. Kalabalık hareketlenmeye başlayınca Daisy başını eğerek cesetlerin arasına daldı,

binaya doğru ilerleyişlerini gölgeliyordu. Kapıya vardıklarında sabırla bekledi, sonra kimliğini kart okuyucuya okuttu. Işık, keşiflerinde olduğu gibi yeşil yandı ve kapı açıldı.

Açık.

Minnetle içeri girdi.

14.12

"Şüphelimizin adı Daisy Anderson.

Helen'in sesi yüksek ve net çıkıyordu. Şimdi biraz daha sakin hissediyordu, ancak bu son derece karmaşık davadaki gelişmelerin hızından hâlâ sersemlemiş durumdaydı. Elindeki kâğıtları Daisy'nin suç kayıtlarının ve sosyal hizmetler raporlarının fotokopileri:

'On sekiz yaşında, hırsızlık, sarhoşluk ve düzensizlikten bir dizi mahkumiyet ve uyarı almış genç bir suçlu, vandalizm, kavga. Swift'le Community Payback'in son bölümünde tanıştığını düşünüyoruz.

"Peki onun sorumlu olduğunu düşünüyor muyuz...?"

DC Bentham'ın bunu gerek yoktu. Tedirgin bir Sanderson birkaç dakika önce aramış ve korkunç keşfinin haberini vermişti - Swift'in Kanlı ceset, paltosuna sarılmış ve Itchen'da bir ara sokakta bulunduğu Punto'nun bagajına tıkılmıştı. Helen onunla şahsen konuşmuş, yaptığı iyi işler için teşekkür etmişti. olay yerine bir adli tıp ekibi gönderdi. Sanderson onlar gelene kadar orada kalacaktı ve Helen da ona katılmayı düşünmüştü, Son gelişmeleri değerlendirmek üzere ekibi bir araya getirmeye karar vermeden önce.

'Meredith Walker cesedi inceledikten sonra bize daha fazla bilgi verecektir, ancak büyük olasılıkla öyle görünüyor. DS Sanderson'a göre, Swift bir av tüfeği ile yakın mesafeden vuruldu.'

'Ama neden böyle bir şey yapsın ki? Swift ile bir süredir birlikte oldukları belli, Swift bu cinayetlerin işlenmesine yardımcı oluyordu...'

"Bunu Daisy'ye onu *yakaladığımızda* sormamız gerekecek," diye cevap verdi Helen sert bir şekilde. 'Belki de anlaşmazlığa düştüler, bundan sonra ne yapacakları konusunda bir anlaşmazlık yaşadılar -'

"Ya da belki de sarsılmıştır? Charlie araya girdi. 'Jason Swift'in adı tüm televizyonlarda, radyolarda...'

'Sebebi ne olursa olsun, Swift şu anda bize fazla bir şey söyleyemez. DS Sanderson ceset üzerinde kısa bir arama yaptı - üzerinde mühimattan başka bir şey yok ve arabada da önemli bir şey yok.

"Birbirlerini ne kadar zamandır tanıyorlardı? Reid sordu.

"Altı ay kadar," diye yanıtladı Helen. 'Bence onun rolü bir kolaylaştırıcı olmaktı. Muhtemelen silahları karanlık ağdan temin etti, saldırıları planlamasına yardım etti -'

"Ama hedeflere *o mu* karar verdi? Osbourne sordu.

Helen dönüp Charlie'ye baktı. Yaşı mı, boyu mu yoksa cinsiyeti mi Jason Swift'in lider olduğunu düşünmelerine yol açmıştı? Cevap ne olursa olsun, fena halde yanlış anlamışlar ve değerli zamanlarını boşa harcamışlardı.

'Bizim çalışma teorimiz bu,' diye devam etti. 'Daisy Anderson muhtemelen Alan'a karşı acı ve kızgınlık duyguları besliyordu. Sansom ve Sonia Smalling'in meslektaşları, denetimli serbestlik memurunun Daisy'nin Toplum Geri Ödeme programına sık sık katılmaması nedeniyle kısa süre önce "başarısız" olduğunu doğruladı. Daisy

potansiyel olarak hapis cezasına bakıyor -'

"Ve öfkeyle Swift'e döndü. O da zaten oldukça kızgındı...'

Helen başını salladı - oldukça zehirli bir kombinasyondur. Genç bir Topluma karşı öfkeli ve silahlara karşı açık bir ilgi duyan, haklarından mahrum bırakılmış bir adam ve Daisy, genç bir kadın.

haksızlığa uğramıştı. İzlerini örtbas etmek için onu kullanmış, kendisi izini kaybettirirken silahları ona mı temin ettirmişti? Yoksa suç ortağı için gerçekten bir şeyler hissetti mi?

"Daisy dağılmış bir ailenin çocuğu, Hedge End'de bir çiftlikte babasıyla birlikte yaşıyor. Punto oradan birkaç mil ötede terk edilmiş ama eve gittiğini sanmıyorum - yürüyerek gidilemeyecek kadar uzak. Çiftliğe ekip göndereceğiz ama onun geçmişine odaklanmamızı istiyorum.

mahkumiyetler, iş yerleri, okullar, arkadaşlar, akrabalar. Var mı Itchen'de yaşayan ya da çalışan birine karşı garezi olabilir mi?"

"Topshop'ta yakalandı, ama orası daha merkezi," DC Osbourne, Anderson'ın suçlama kağıdına göz gezdirerek.

DC Bentham, 'Woolston'da bir kavga suçlaması var,' diye önerdi. Bu oldukça yakın. Başka bir gence saldırı ...'

"Tanıdığı biri mi?" diye sordu Helen. "Öyle görünmüyor..."

Memurlar umutsuzca ellerindeki belgelere baktılar. Helen de aynı şekilde sayfaları karıştırdı, ta ki aniden başını kaldırana kadar.

'Meadow Hall Ortaokulu. Nerede bu okul?'

Şaşıran memurlar Google'da aramaya başladılar.

"Itchen," dedi Osbourne hızla, telefonunu ona uzatarak.

Helen onu aldı ve harita üzerinde okulun konumuna baktı. Arabanın atıldığı yerden sadece birkaç yüz metre uzaktaydı.

Hakkında ne biliyoruz? Hâlâ oraya gidiyor mu? Herhangi bir sorun var mıydı-'

Charlie dosyasına bakarak ciddiyetle, ",," dedi. "Dışlanmıştı.

"Ne zaman? Helen talep etti.

Charlie cevap vermeden önce bir an durakladı:

"Altı hafta önce.

Ciyak, ciyak, .

Daisy cilalı ahşap zemin üzerinde yürürken spor ayakkabıları keyifsiz bir ses çıkarıyordu. Birkaç dakika önce Koridor öğrencilerle doluydu, öğleden sonraki derslerine giderken gülüşüp şakalaşıyorlardı. Şimdi ise tamamen ıssızdı, ayakkabılarının sesi boş alanda yankılanıyordu.

Yavaşça yürüdü, kimse var mı diye sağa sola baktı. onun gelişini görmüştü. Şimdiye kadar kimse pek dikkatini çekmemişti ve ilerlemesi sorunsuz ve engelsiz olmuştu. Arada bir öğrenciler, o geçerken hafif bir merakla başlarını kaldırıp bakıyor, sonra da beyaz tahtaya dikkat. Buradan alınan sonuçların bu kadar iyi olmasına şaşmamalı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Daisy olduğu yerde durdu ve hızla döndüğünde tulum giymiş iri yarı bir adamın kendisine doğru koştuğunu gördü.

"Affedersiniz?" diye cevap verdi.

'Burası bir okul. Sokaktan elini kolunu sallayarak gelemezsin -' 'Ben burada öğrenciyim.

"Hayır, değilsin. O kapılardan girip çıkan herkesi tanıyorum ve sizi tanıyamıyorum..."

Adam onun tam önünde durdu. Şimdi onu daha yakından inceliyordu - Daisy orada en ufak bir tanıma titreşimi görmeye başladığını düşündü.

"Adın ne?" diye sordu.

Daisy gülümseyerek bir adım öne çıktı ve sol dizini adamın kasiğine sapladı. Şok geçiren bekçi acıyla nefes aldı ama çektiği acı

kısa sürdü. Av tüfeğinin dipçığı şimdi de adamın yüzüne çarptı. Darbe acımasızdı ve kurbanı yere yığıldı, bacakları altında kaldı.

Silahını tekrar ceketinin içine sokan Daisy, bir grup öğrencinin yakındaki bir sınıfın penceresine doğru ilerlediğini gördü. Yatan bekçiye baktılar, sonra tekrar ona döndüler. Ama o çoktan harekete geçmişti. Şişman adamın gününü mahvetmek planının bir parçası değildi ve dikkatini dağıtmanın bir bedeli olmayacaktı.

Yapacak işleri vardı.

14.15

Okul kampüsü etkileyici derecede büyüktü. Emilia okulun genişliğine büyüklüğü - ortaokulu çok daha küçüktü ve çok daha az kaynaklıydı. Durduğu yerden bir halı saha, bir yüzme havuzu, bir tenis kortu görebiliyordu.

gösterişli bilim bloğu. Emilia, babasının kabahatleri okula pek gitmemişti ama böyle bir yere gitmek için can atardı.

Totton'daki denetimli serbestlik ofislerindeki duvar yazılarını inceledikten sonra Emilia araştırmasına geri dönmüş, dizüstü bilgisayarındaki sayısız fotoğrafa göz gezdirmiş ve çeşitli son grafiti çılgınlığı sırasında zarar gören kurumlar. Sıkıcı ve sinir bozucu olmuştu ama sonunda meyvesini vermişti. Emilia, ziyaret ettiği yerlerden en az birinin daha kendine özgü yılanla işaretlendiğinden emindi ve yarım saatlik sabırlı bir araştırmadan sonra hangi yer olduğunu hatırlamıştı.

Grafitiyi hafızasından bulması biraz zaman almıştı ama okulun arka duvarında, belediye atıklarının yakınında gözden uzak bir yerdeydi. ucunda, yeni boyanmış bir yılanın kendi kendini yediğini gördü. Emilia'nın her zaman sevdiği bir koku olan boya dumanını soluyabilmesi için yeterince yeniydi. Zengin, kimyasal kokuyu içine çekerken içinden bir heyecan ürpermesi geçti.

Önündeki oyun alanları ve rekreasyon alanları büyük ölçüde boştu, öğrenciler sınıflarına dönmüşlerdi. Sonra okulun arka tarafındaki tel örgüleri ölçeklendiriyor, ayakta Bunu yapmak için komik bir şekilde Vauxhall Corsa'sının üstüne çıkan Emilia, ana binalara doğru oldukça net bir koşu yaptı. Görünüşe göre

Bahçivan otları kesmeye gitmişti ve o da gölgelerin arasından çıktı.

Doğru şeyi mi yapıyordu? Polisi aramalı mı? Bu Duvar yazılarının tesadüfiliği dikkat çekiciydi ama bunun sadece bir tesadüf olması da mümkündü. Ayrıca, hisseleri bu kadar düşmüşken onu ciddiye alan olur muydu? Hayır, elini göstermeden önce daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden bahçivani gözleyerek çimlerin üzerinden okul binalarına doğru ilerledi.

14.21

Helen merdivenleri hızla çıktı ve aceleyle okulun avlusuna girdi. Bir Silahlı birlikler onu kuşatmıştı ve ekibinin geri kalanı da çok geride değildi. Daisy'nin buraya gelmeye niyetli olup olmadığından emin olana kadar bölgenin güvenliğini sağlamak onların görevi olacaktı.

Helen kavernöz resepsiyon alanına adımını atar atmaz onları gördü - yüzükoyun yatan bir figürün etrafında toplanmış ürkmüş öğrencilerden oluşan küçük bir kalabalık. İzin kartını kaldıran Helen onlara doğru koştu. Kalabalık, yerde yatan tıknaz, orta yaşlı bir adamı ortaya çıkarmak için ayrıldı. Yüzü ve tulumu kan içindeydi ama Helen yaralarının nispeten hafif olduğunu görünce rahatladı, şakağındaki kötü bir yaraya ıslak bir mendil tutturulmuştu.

"Ambulans çağıran oldu mu? Helen sordu.

Öğrencilerden biri aptalca başını sallayınca Helen yaralı adama döndü.

"Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?

Adam başını kaldırıp ona baktı ama odaklanmakta zorlanıyor gibiydi.

Daisy Anderson'ı bulmam gerek. Bana hangi yöne gittiğini söyleyebilir misiniz?'

Şimdi adam kıpırdanıyor gibiydi. Acı içinde yüzünü buruşturarak bir parmağını kaldırdı ve ana koridoru işaret etti. Birkaç sınıfa ve büyük bir merdiven boşluğuna açılıyordu. Ona teşekkür eden Helen ayağa kalktı. ve silahlı birliğe ilerlemelerini işaret etti. Tüfeklerini hazırlayarak koridorda dikkatle ama amaçlı bir şekilde ilerlediler. Şok geçiren öğrenciler onları izledi, ağır silahlar karşısında alarma geçtikleri belliydi. silahlar sergileniyordu. Bazıları sanki

Gözyaşlarının eşğindeydi - okulları her zaman güvenli ve eğlenceli bir ortam olmuştu ama terör bugün okulun duvarlarını aşmıştı.

Charlie'ye kendisine katılmasını işaret eden Helen aceleyle koridorda ilerledi. Silahlı memurlar zemin kattaki sınıflara girip çıkarak iyi ilerleme kaydediyorlardı. Hiçbir şey bulamayınca merdiven boşluğuna doğru koştular. Helen etmeleri için başıyla işaret etti, onlar da merdivenleri temkinli bir şekilde çıkarak ilerlediler. Helen onlara küçük bir avans verdi, sonra da aksiyonun içinde olmaya hevesli bir şekilde onları takip etti.

Daisy Anderson'ın sadece dakika gerisindeydiler.

14.22

Kapı aniden açıldı ve Daisy sınıfa girdi.

Sarah Grant başını kaldırdı ve hafifçe bocaladı. Buna rağmen Müdür yardımcılığı görevini sürdüren Grant, okulun Fransızca ve Almanca derslerinden büyük gurur duyarak ders vermeye devam etti.

Sonuçlar. Kendi sesine biraz aşıktı ve sık sık öğrencilerine yüksek sesle kitap okurken bulunurdu. İşte bu

Ama davetsiz misafir masasına doğru yürürken önce tökezledi, sonra da tamamen durdu.

Sakin görünmeye çalışarak, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Daisy sınıfa dönerek, "Bana yardım edebilirsiniz..." dedi, "... buradan defolup giderek.

Konuşurken ceketinden kesilmiş av tüfeğini çıkardı.

Öğrencilerden duyulabilir bir nefes alma oldu. "Şimdi!" diye kükredi.

Genç kadın ve erkekler masalarından kalkıp kapıya doğru koşarken sandalyeler geri çekildi. Daisy onların gidişini izledi.

Sonuncusu da serbest kaldığında kapıyı çarparak kapattı ve ardından bir masayı kapının önüne koyarak onları içeri hapsetti.

"Artık sadece sen ve ben varız," dedi ve ürkmüş öğretmene döndü.

"Bak, eğer para istiyorsan, benim pho-"

"Dizlerinin üstüne çök.

"Ne diyorsun sen... neden ?" diye çıkıştı öğretmen.

Daisy tüfeğini göz hizasına kaldırarak, "Şimdi yap," dedi. Grant aniden boyun eğdi, bacakları altından büküldü.

"Bunu neden yapıyorsun? Ben sana hiçbir şey yapmadım..." 'Beni tanımadın mı Sarah?

Öğretmen saldırgana baktı ve ilk kez yüz hatlarını düzgün bir şekilde algıladı.

"Daisy? Sen misin...?"

"Sınıfın en üstüne çık.

'Bakın, bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama. lütfen...'

Doğrudan kendisine doğrultulmuş ikiz namlular karşısında dehşete kapılmış, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

"Benim bir ailem var," diye devam etti duraksayarak. 'Bunu daha önce düşünmeliydin...' 'Neyden önce? Ben ne yaptım ki?

"Sen bir kaltaksın ve kaltakların uyutulması gerekir.

'Hayır, Daisy, hayır... Ben bir hayvan değilim, ben bir insanım...'

Ama onu esir alan kişi başını sallayarak bu merhamet çağrılarını duymazdan geldi.

'Bak, şimdi kaçarsan seni yakalayamayabilirler. Öğrencilerim polisi arayacak, bunu bilmelisin, bu yüzden yakalanmak için oyalanma ...'

Ama bunu söylerken bile, Sarah aniden belki de Daisy kaçmak istemedi. ABD'deki okul silahlı saldırılarını okumuştı ve genellikle nasıl sonuçlandıklarını biliyordu.

"Sadece işleri düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle," dedi ve bir kez daha aniden yön değiştirdi.

Daisy silahını hazırlayarak, "Buraya açıklama yapmaya gelmedim," diye karşılık verdi.

Grant eski öğrencisine baktı. Daisy onun üzerinde ölüm kalım gücünü kullanmaktan açıkça zevk alıyordu.

'Ölmek istemiyorum,' diye yalvardı. "Kaltak olabileceğimi biliyorum. Ve eğer seni üzecek bir şey yaptıysam, o zaman gerçekten, gerçekten özür dilerim...'

Gözyaşları artık gözlerine batıyordu, sesi boğuk çıkıyordu.

'Ne yapmamı istersen yaparım, ne söylememi istersen söylerim ama lütfen beni öldürme. Ailem bensiz başa çıkamaz - biliyorum, bu yüzden lütfen ...'

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken bile Daisy'nin doğrudan gözlerinin içine baktı.

'... lütfen beni öldürme.'

Ama konuşurken bile genç kadının yüzünü hınzır bir gülümseme aydınlattı.

Merdivenlerden gürleyerek indiler, sanki orada değilmış gibi yanından geçip .

Helen birinci katın sahanlığına ulaşmış ve sınıfları taramak için silahlı birimler. O ve Charlie merdiven boşluğunda kalmış, telsizle ekibin etrafını sarmış ve Daisy'nin geniş okul kompleksi içinde nerede olduğuna dair ipucu aramışlardı.

Bang! Büyük gürültü Helen ve Charlie'nin sıçramasına neden oldu. Ama bu sadece yukarıdaki katlardan birinde duvara çarpan merdiven boşluğu kapısıydı. Birkaç dakika sonra, dehşete kapılmış otuz öğrenci canlarını kurtarmak için koşarak ortaya çıkmıştı. Kakofoni korkutucuydu. Herhangi bir engele aldırmadan yanlarından geçip gittiler ama Helen bir kolunu uzattı,

Taş kesilmiş öğrencilerden birini kendisine doğru çekiyordu. "Nerede o?

Öğrenci onun kollarında çırpınıyor, çaresizce kaçmaya çalışıyordu.

"Nerede o? Helen bu kez daha yüksek sesle tekrarladı.

"Dil laboratuvarları, üçüncü kat," diye yanıtladı acılı öğrenci.

Şimdi kendini serbest bıraktı ve Helen onu . Charlie'ye işaret ederek bir sonraki kata çıkan merdivenleri tırmandı ve giderken telsizini açtı.

'Tüm silahlı birimler üçüncü kata. Tekrar ediyorum, tüm birimler üçüncü kata.'

Kapatarak, basamakları üçer üçer çıkararak tırmanmaya devam etti. Birkaç dakika içinde o ve Charlie üçüncü kata ulaşmışlardı. İniş. Helen derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve koridora çıktı.

14.25

Her yer insan doluydu. Öğrenciler ve öğretmenler gürültüden korkmuş bir şekilde sınıflarından çıkmışlardı. Birbirlerine baktılar, şaşkın ve endişeli.

Helen onlara doğru yürürken, "Gitmelisiniz," dedi. "Neden? Neler oluyor?" diye sordu en yakındaki öğretmen.

'Eğer bugün radyodaki haberlerden herhangi birini duyduysanız... Ben olsam giderdim.

Şimdi şok olmuş öğretmenler onun ne demek anlıyor gibiydiler, aceleyle

merdivenlere doğru ilerliyorlardı. Saniyeler önce yönlerini şaşırmış ve kafaları karışmıştı ama şimdi canlanmışlardı, kapıları çalıyor, diğerlerini uyarıyor, yeri temizliyorlardı. Helen onların bu kadar sakin ve iddialı olmalarına şaşırmış ve etkilenmişti.

Öğrencileri koridorun diğer ucundaki yangın merdivenine doğru yönlendirirken onları oyalanmamaya teşvik etti.

Kalabalığı yararak silahlı memurlar yaklaştı. Duvardaki bir işaret onları dil laboratuvarlarına yönlendirdi.

o yöne doğru acele etti. Girişe doğru dört sınıf vardı.

koridorun sonunda, diller bölümünü içeriyordu. Kapılardan üçü açıktı, ancak dördüncüsü kapalıydı ve pencerenin üzerinden aşağı çekilmiş.

Geriye çekilen Helen, silahlı memurların sırayla açık kapıların her birini ele geçirmesini izledi. Aynaları kullanarak kapıları kontrol ettiler. sessizce içeri girmeden önce. Helen gergin bir şekilde bekledi ama birkaç dakika sonra üçü de sessizce başlarını sallayarak dışarı çıktı.

Duvara sımsıkı tutunarak tekrar ilerlediler, Helen şimdi hemen arkalarındaydı. Panjurlu camın açılmasını bekliyordu.

her an patlayabilirdi, ama son kapıya kadar sağ salım gelebildiler. Memurlardan biri dikkatlice, sessizce, duvarı siper olarak kullanarak kapı koluna uzandı. Onu kavrayıp çevirdi. Kol hareket etti, Ama kapıyı omuzlayıp açmaya çalıştığında katı bir dirençle karşılaştı. Kapı birkaç santimetre açıldı ama daha fazla açılmadı.

Helen'ın şey de buydu. İçeride Daisy ile birlikte kaç kişi olduğu ya da Daisy'nin ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonraki.

'Daisy, ben Dedektif Müfettiş Grace. Seninle konuşmak istiyorum,' seslendi keskin ve net bir sesle.

Ama içeriden bir yanıt gelmedi.

"Daisy, benimle konuşmazsan sana yardım edemem.

Helen bir cevap almayı umarak duymak için kendini zorladı. Hiçbir şey gelmiyordu ama başka bir şey duyabiliyordu. Acınası, alçak bir inleme. Acı içinde bir hayvan... Birliğin liderine sorgulayıcı bir bakış attı.

"Sersemletici el bombası mı?" diye fısıldadı.

Helen anlık bir karar vermek zorundaydı. diyaloga girecek ya da harekete geçecekti. Daisy'nin sessizce gelecek bir tip olduğuna inanmıyordu ve zaten yaralı insanlar varsa, fazla seçeneği yoktu.

İki parmağını kaldırdı. Hemen iki subay el bombalarını hazırlarken, iki subay da hücum için hazırlandı.

Üçten geriye doğru sessizce sayarak kendilerini kapıya doğru fırlattılar. Hafifçe hareket ederek el bombalarını atmalarına yetecek kadar yer açtı. Bir saniye sonra, kulakları sağır eden bir gürültü ve bir beyaz ışık patlaması. Subaylar hiç tereddüt etmeden kapıya bir kez daha sertçe vurdular ve silahlarını kaldırarak odaya girdiler.

"Silahlı polis!

Helen son memur da içeri girene kadar bekledi ve sonra etti. Protokolü çiğniyordu ve Charlie'nin onu takip etmeyeceğini umuyordu ama neyle karşı karşıya olduklarını bilmek zorundaydı. Yere yakın durarak hızla sınıfa girdi ve umutsuzca etrafta avlarını aramaya başladı. Ama içeri adımını atar atmaz çok geç kaldıklarını fark etti. Daisy kaçmıştı ve kapıyı engelleyen barikat aslında bir barikat değildi.

Kan gölünün içinde yatan orta yaşlı bir kadındı.

Emilia Garanita çoğu kişiden daha cesurdu. Meleklerin adım atmaya korktuğu yerlere seve seve gitmek, gurur duyduğu bir şeydi. Güney Sahili'nde gazetecilik yaptığı süre boyunca, iyi bir hikaye bulmak için sürekli olarak hayatını tehlikeye atmıştı, ancak bugün bir istisna yaptı. Okuldan akın akın gelen öğrencilerin kendisini telařlandırđını itiraf etmekten utanmıyordu. O da anında karar vermek zorundaydı ve bu durumda geri çekilmeye karar vermişti.

İçgüdüsel olarak hareket ederek kalabalığı yarmış ve kendisini okulun arka tarafına çıkaran yangın merdivenine yönelmişti. Bunun nedeni kısmen izdihama yakalanmak istememesiydi ama çoğunlukla ilk içgüdüünün adımlarını geri takip ederek okuluna geri dönmek olmasıydı. Araba. Merdivenlerden koşarak inmek, tehlikeden uzaklaşmak iyi hissettirmişti ve güneş ışığına çıkmak daha da iyiydi.

Topuklu botları rekreasyon alanının asfaltında tıkırdayarak koşmaya devam etti ve sonunda ana binadan biraz uzakta bulunan bir kulübenin arkasına saklanarak gözden kayboldu. Küçük bir barakaydı - Emilia içinde bir çim biçme makinesi ve birkaç bahçe aleti olduğunu görebiliyordu - ama iyi bir siper sağlıyordu. Gözlerden saklanan Emilia nefes almak için duraklamış, yüzündeki teri koluyla silmişti. Genelde egzersiz yapmaktan pek hoşlanmazdı ve birden kendini tamamen bitkin hissetti.

Kulübenin sıcak ahşabına yaslandığında biraz sakinleşmeye başladı. Dönüp kaçmakla aptallık mı etmişti? Öğrencilerin yüzlerindeki bariz panik göz önüne alındığında, kalmak riskli olabilirdi, ama buraya bir hikaye almak için gelmemiş miydi? şimdiye kadar bildiği tek şey

bir teoriydi - kuşkusuz doğruluğu kanıtlanmış bir teori - ama çok az gerçek malzeme vardı. Gardener'a gerçekten eli boş dönebilir miydi?

Cesaretini toplayarak kulübenin etrafından dolaştı,

gizlice okula doğru baktı. Hemen geri çekildi.

Haki renkli trençkot giymiş genç bir kadın oyun alanını hızla geçiyordu.

Tam olarak ona doğru gitmiyordu ama kulübenin oldukça yakınından geçecekti. Arkadaşının olduğu yere,

Emilia'nın hiçbir fikri yoktu. Okuldan farklı bir kaçış rotası üzerinden mi kaçıyordu? Yoksa ona bir şey mi *olmuştu*?

Emilia kulübenin diğer tarafına, yaklaşan figürden uzağa doğru ilerledi. Bunu yaparken, fotoğraf makinesi çantası kalçasında bir aşağı bir yukarı çarparak onu hafifçe harekete geçirdi. Sessizce çantanın fermuarını açtı ve güvenilir Nikon'unu çıkardı. Kulübenin uzak köşesine ulaşıp etrafına baktı. Kadın ondan altmış, belki de yetmiş metre uzaktaydı ve hızla ilerliyordu. Birkaç saniye içinde kulübenin yanından geçecek ve o an kaybolacaktı.

Emilia şimdi kamerasını kaldırdı ve kaçan figürü yakınlaştırdı. Genç ve kadındı, kesin olarak söylenebilecek tek şey buydu ama şimdi ayrıntıların sırası değildi. Düğmeye bastı, hızla ateş ediyordu. Bunu yaparken bir heyecan, hatta gurur dalgası hissetti, bir kez daha sürünün önünde olduğu için mutluydu.

Emilia on, on bir, on iki el etti. Sonra aniden kadın yukarı baktı. Emilia vizörden kadının kendisine doğru baktığını gördü. Hemen kulübenin arkasına doğru eğildi. Bir şey mi duymuştu? Hayır, bu mesafeden bu pek mümkün değildi. Acaba Bir şey mi görmüştü? Emilia'nın merceği güneşin parıltısını yakalayıp varlığını mı ortaya çıkarmıştı? Yoksa sadece hayal mi ediyordu? Yoksa Kadın okuldan kaçarken sadece durum değerlendirmesi mi yapıyordu?

Kendini toparlayan Emilia yavaşça boynunu bir kez daha kulübenin köşesine çevirdi. Şaşırtıcı şekilde kadından hiçbir iz yoktu. Kadın ortadan kaybolmuştu.

Emilia şimdi paniklemeye başlamıştı. Fotoğraf makinesini çantasına geri koyarak aceleyle kulübenin etrafından dolaştı ve kaçmaya karar verdi. Ancak kadının yolunu kestiğini ve doğrudan kendisine bir silah doğrulttuğunu gördü.

14.35

"Onları gören var mı?

Helen, Charlie'yi üçüncü kattaki sınıfta, ağır yaralı kadınla ilgilenirken bırakmış ve yangın merdivenine doğru dışarı çıkmıştı. Daisy'nin ana merdiven boşluğundan kaçmadığı açıktı - çünkü onunla karşılaşarlardı - bu yüzden burayı kaçış yolu olarak kullanmış olmalıydı.

kaçış. Ancak Helen aşağı inmek yerine tırmanmış, merdivenin tepesindeki bariyeri aşarak asfalt çatıya hafifçe inmişti. Çatının kenarına kadar yürüdükten sonra, merdivenlerden tırmanarak ve kampüsteki aramayı koordine eden DC Edwards'a telsizle haber verdi.

"Henüz bir şey yok," diye ciyak ciyak cevap verdi.

"şey mi?" diye karşılık verdi Helen, onu tekrar kaybettiklerine inanamıyordu.

"Burası tam bir kaos. Aileler, basın ve yedi yüz öğrenciden bahsetmiyorum bile. Çevreyi güvenli hale getirmeye çalışıyoruz ama -"

"Helikopter nerede?"

"Yolda. Her görebilirsiniz.

Tamam. İletişimde kalalım. Bu arada, Daisy'nin Basına sabıka fotoğrafı. Tüm limanlar için bir uyarı yayınlamalıyız ve Itchen'den çıkan *her* yola barikat kurulmasını istiyorum.

"Evet, patron.

Edwards sesini kesti ve Helen şimdi duyuyordu. Döndüğünde gökyüzündeki karanlık noktanın kendisine doğru ilerlediğini ve her seferinde biraz daha büyüdüğünü gördü. geçen saniye. Dakikalar sonra, polis helikopteri kükredi.

Başının , gökyüzünde bir kavis çizerek, kampüsü havadan süpürmek için dönmeden önce.

Helen onun varlığıyla rahatlamış hissetmeliydi ama . Daha önce hiç böyle bir davada çalışmamıştı. Katilleri dikkat çekiciydi. hızlı ve sert, engel tanımadan ilerliyordu. Birkaç saat içinde dört kurban ve hâlâ doymamış gibi görünüyordu. Helen onun peşindeydi ama şimdiye kadar tüm çabaları boşa gitmişti ve Daisy Anderson serbest kaldı.

Çok yaklaştırmışlardı ama yeterince değil.

14.36

Genç kadın endişeyle gökyüzüne baktı. Emilia onun biraz önündeydi ama çevresel görüşünü elinden geldiğince iyi kullanıyordu, Her an silahını kaldırıp tetiği çekebileceğinden korkuyordu. Her ikisi de helikopterin sesini duyduklarında, kadının yüzünde bir endişe parıltısı gördü.

Tehlike işaretleri için gökyüzünü tarıyordu. Emilia da aynı şeyi yaptı, kendisini esir alan kişinin dikkati dağılmışken hızlıca bir göz attı. Sinir bozucu bir şekilde, doğrudan onlara doğru geliyormuş gibi görünen helikopter yön değiştirerek doğrudan okul binalarının üzerinde durdu.

Kadın arkasını döndü ve Emilia başını tekrar öne eğdi. Çevre çitine ulaşmışlardı.

Emilia'nın giriş yaptığı yerden biraz uzakta olmalarına rağmen okul arazisi. Ne olduğunu merak ederek yavaşladı ve durdu. Sıradaki.

Kadın şaşkınlıkla fotoğraf makinesini kaptı ve bir kenara fırlatarak ona havladı:

"Çitin üzerinden.

Emilia kendisine söyleneni yaptı, zincir bağlantı çitine tutunarak yukarı tırmandı ve üzerinden atladı. Beceriksizce diğer tarafa indi ve birkaç dakika sonra yanına ustalıkla inen yakalayıcısını eğlendirmek için kışının üzerine geriye doğru düştü.

Kadın gülümseyerek ona elini uzattı. Şaşıran Emilia kabul etti, bu düşünceli muamelenin ona yardım edebileceğini umuyordu. okul binasından çıkmışlardı.

Ancak kadın ona dönüp şöyle deyince rahatlaması kısa sürdü:
"Araban var mı?"

14.52

Sanderson önündeki araba kuyruğuna baktı. Olası kaçış yollarını kesmek Itchen'in merkezi etrafında büyük bir barikat ağı kuruluyordu. Operasyona düzinelerce trafik ve polis memuru katılmıştı ama bu iş Sanderson ve DC Reid çabalarını koordine ettiler. Sanderson nankör değildi - önemli bir işle görevlendirilmek güzeldi - ama yine de büyük bir işti. Onu rahatlatmak için, üniformalı Geçici komutası altındaki memurlar duyarlı davranmış ve barikat rekor sürede kurulmuştu.

Itchen sakinleri elbette ona teşekkür etmiyordu - bölgeye giren ve çıkan tüm ana arterler artık tıkanmıştı trafik - ama Sanderson bu konuda endişeli değildi. Meadow Hall Okulu'ndan gelen son haberler Daisy Anderson'ın hâlâ kayıp olduğunu gösteriyordu - henüz kimse ondan bir iz bile bulamamıştı. Rüzgâra yakın seyrediyordu - Helen onu birkaç dakika farkla kaçırmış olmalıydı - ama şimdiye kadar şansı yaver gitmişti.

Daisy rahat . Daha çok erkendi.

Öğleden sonra, ama şimdiden dört kez saldırmıştı. Her saldırıdan sonra hızla yoluna devam etmesi ve tekrar saldırmadan önce önemli mesafeler kat etmesi dikkat çekiciydi. En az iki olayda, fark edilmeden seyahat edebilmek için bir araç çalmıştı, dolayısıyla kapsamlı ve iyi yönetilen bir yol barikatının önemi ortaya çıkıyordu.

DC Reid banliyönün batı ucunda konuşlanmıştı, Itchen Köprüsü'ne giden yolu izliyordu. Daisy Southampton'ın merkezine geri dönmek istiyorsa, o yoldan gitmek zorundaydı. Sanderson, Portsmouth Yolu'nun doğuya doğru konumlandırılmıştı.

Spring Yolu ile buluştu. Daisy Hedge End'deki evine gitmek ya da M27'ye doğru bir mola vermek istiyorsa, bu muhtemel bir rotaydı. Oradan da Londra'ya doğru kuzeydoğuya ya da Portsmouth'a doğru güneydoğuya gidebilirdi. Ortadan kaybolmak istiyorsa her iki yol da işine yarayabilirdi.

Planladığı şey bu muydu? Saldırıların sıklığı ve acımasızlığı, yakalanmaktan çekinmediğini, hatta belki de yakalanmak istediğini gösteriyordu. Ama yaptığı soygun Eczanede işlediği suçlar, nakit ve mal stokladığını gösteriyordu. Ne amaçla? Kaçışını ödemek için mi? Ya da bir süre yaşamak için. mı?

Niyeti ne olursa olsun, önce kaçması gerekiyordu.

Hampshire'ın polis helikopteri mahallede tur atıyordu, yukarıdan sokakları tarıyordu ve Batı Sussex polisinden bir tane daha talep edilmişti. Bölgedeki tüm yollar artık polis kontrolüne tabi tutuluyordu ve son silahlı saldırının muhtemel zamanlaması göz önüne alındığında Daisy'nin yakınlarda *bir yerde* olduğu açıktı.

Önündeki trafik kuyruğunda oturuyor olması mümkün müydü? Tüfeğini mi kucaklıyordu? Seçeneklerini mi değerlendiriyordu? Sanderson sinirlerini yatıştırmaya çalışarak bir ileri bir geri volta attı. Geçmiş günlerde, biraz daha gençken, bir av tüfeği onu heyecanlandırırdı. bir durumda. Ancak şimdi, sadece biraz korkmuş hissediyordu.

14.54

Trafik korkunçtu, bu yüzden Nick Dean arabasını yolun kenarına çekti. Buraya kadar gelebilmek için Itchen boyunca mücadele etmişti ama neredeyse on dakikadır hareketsiz duruyordu, bu yüzden arabasını bir park yerine bırakarak caddeden aşağıya indi. Arabayı kilitleme zahmetine girmede, sürücü kapısını düzgün kapatıp kapatmadığını bile anlayamadı ama arkasına bakma zahmetine de girmede, sıkışık kaldırımında yolunu kesen cesetlerin arasına girip çıktı.

Telefon bir toplantıdaydı. Haftalık ekip brifingi sırasında telefonlara cevap vermemesi gerekiyordu ve ilk başta çalmasına izin verdi. İkinci kez çalmaya başladığında - başka bir okul annesi onu arıyordu - telefonu kapı ve patronunun siyah bakışlarını görmezden gelerek odadan aceleyle çıktı.

Okulda bir olay olmuş Nick. Radyoda ... bunun bir silahlı saldırı olduğunu söylüyorlar.'

Kadının sözleri onu şaşkına çevirmişti. Bu imkansız görünüyordu. Bu Amerika'da olan bir şeydi, burada değil. Telefonu kapatan Nick aceleyle otoparka gitti ve bunu yaparken telefonundan yerel haber sitesini açtı. Kısa haberi okurken mide bulantısı onu sardı Meadow Hall Okulu'nda devam eden olaylar ve Itchen çevresindeki barikatlarla ilgili raporlar. Oluyordu, tamam...

Bir dakikadan kısa bir süre içinde arabasına binmişti. Mandy'nin iyi örneğini izlemesi ve diğer ebeveynleri arayıp neler olduğunu anladıklarından emin olması gerektiğini biliyordu. Ama böyle bir cömertlik şu anda onu aşıyor gibi görünüyordu, bu yüzden bunun yerine ofisten uzaklaşıp okula doğru ilerledi. Meadow Lane'e doğru hızla ilerlerken kafasında onlarca korkunç senaryo dolanıyordu. O vardı

Bu sabah Ashurst yakınlarında bir silahlı saldırı olduğunu duymuş, ancak iş gününe dalıp gittiği için pek önemsememişti. Şimdi radyo, okuldaki silahlı saldırının o gün gerçekleşen üçüncü saldırı olduğunu söylüyordu.

"Lütfen, Tanrım, Jeannie olmasın. Benim küçük kızım olmasın..."

Kelimeleri mırıldandı ama pek işe yaramadılar. Öyle hissediyordu ki güçsüz, çok bilgisiz. Bir sorun olsaydı şimdiye kadar birilerinin onu araması gerekmez miydi? Muhtemelen hayır, çünkü olay görünüşe göre devam ediyor, failer hala serbest. Nick, arabasından vazgeçmeden önce - yavaş akan trafikten, bilgi eksikliğinden - hayal kırıklığı içinde kornaya basmıştı. Yol yavaş ilerliyordu, görünüşe göre bir o kadar insan da okuldan kaçmaya çalışıyorlardı. Nick birkaç yüz tanıdı - okul koşusundan diğer ebeveynler - ve aniden onlar kadar görünmesi gerektiğini fark etti. Onlar da Kül rengi, bitkin, şaşkın - okul kapılarında sık sık selamlaştığı neşeli insanlar anda sanki bir günde on yıl yaşlanmış gibi görünüyorlardı.

Hızını artırdı, protesto eden birkaç kişinin yanından geçip gitti. Ebeveynler. Hoş değildi, *doğru* değildi ama aniden bilmek zorunda kaldı. Sadece bir çocukları vardı, o onlar için her şey demekti...

Jeannie?

Kalabalık saflara yaklaşırken onun adını haykırdı. Okulun dışındaki polis kordonunda asılı duran insanlar. Kalabalık on kişi ya da daha fazlaydı ve neredeyse tamamı Ailelerine, arkadaşlarına ve bazı durumlarda polis memurlarına ve sağlık görevlilerine tutunan gözü yaşlı öğrenciler. Bu çok derin bir Bu üzücü manzara onu daha da telaşlandırdı. "JEANNIE?"

Çılgılığı rüzgârda sönmüyor gibiydi, bu yüzden pes ederek bir uzaklaşan bir öğrenciydi. Nick onu yarı yarıya tanıdı, Jeannie'nin sınıfından olabileceğini düşündü.

"Kızımı gördünüz mü?"

Öğrenci ona boş boş baktı.

"Jeannie'yi gördün mü?" diye ısrar etti, bu kez daha yüksek sesle.

"Hayır, hayır," diye cevapladı öğrenci sonunda. 'Kimseyi görmedim, sadece koştum...'

Onu terk eden Nick, kalabalığın koşarak ilerledi.

Jeannie?

Avazı çıktığı kadar kızın adını haykırıyordu ama ağlama ve inleme sesleri arasında bunu duymak çok zordu.

"Jeann-

"Baba?

Olduğu durdu, . Sesi kesinlikle ona benziyordu ama emin olamıyordu.

Jeannie?

Sonra birden orada durdu, ona doğru koştu, kendini onun kollarına attı.

Onun gibi o da gözyaşları içindeydi ama

iyi görünüyordu. Ancak çok sarsılmış olduğu belliydi ve adam birkaç dakika ağlamasına izin verdikten sonra ona sarıldı.

Sonunda onu kendisinden uzaklaştırdı. Gözyaşlarını silerek onu birkaç kez öptü ve sonunda daha sakin görüldüğünde sordu:

"Annemi gördün mü?

Helen kadının cesedine baktı. Sağlık görevlileri onun hayatını kurtarmak için yorulmak bilmeden çalışmışlardı ama yaraları çok ağırdı. Şiddetli. Daisy'nin dördüncü kurbanı yakın mesafeden vurulmuştu. Bir kez göğsünden, bir kez de yüzünün alt kısmından. Odanın uzak köşesindeki duvara hala yapışmış olan kan, kurbanın Daisy, Sarah Grant'i köşeye sıkıştırmış ve sonra ateş etmişti. Çenesinin ve yanağının bir kısmının çarpmanın etkisiyle tamamen kesilmiş olması gibi, kan miktarı da önemliydi.

Ağır yaralı kadın şaşırtıcı bir şekilde kendini odanın diğer ucuna atmayı başarmıştı. Belki de Daisy işinin bittiğine inanarak oradan ayrılmıştı. Durum ne olursa olsun, Sarah Grant yaşamak istemiş ve kendini kapıya kadar sürüklemişti. Yerdeki uzun kanlı leke, kapı kolundaki kanlı parmak izleri gibi, kadının sonuna kadar gittiğini gösteriyordu. Ama zavallı kadın sadece kapıyı kendi üzerine kapatmayı başardı, muhtemelen hemen içeride çöküyordu. Sarah Grant'in cesedinin bir barikat, bir engel olduğunu düşünmek Helen'in midesini bulandırdı.

sınıfa girebilmek için mücadele ettiler.

Sarah Grant bir eş ve anneydi.

ama soğuk ahşap zeminde kan kaybından ölmüştü. Neden mi? Çünkü Daisy Anderson buraya gelirken Helen kandırılmasına, WestQuay'e koşması için kandırılmasına izin vermişti. Aklında cinayetle okula gidiyordu.

Helen Sarah'yı yüzüstü bırakmıştı, tıpkı diğer kurbanları bıraktığı gibi. Onunki Helen'in vicdanında başka bir ölüm, geçit töreni için başka bir hayaletti.

vicdan azabından önce. Bu acımasız katili yakalamak istiyorsa güçlü kalması gerektiğini biliyordu ama Helen şimdi o tanıdık karanlığın üzerine çöktüğünü hissediyordu - ve bununla birlikte kontrol etmekte zorlandığı yakıcı bir öfke.

15.02

"Kahre
tsin.

Emilia barikatı otuz saniye önce fark etmişti ama arkadaşı daha yeni fark etmişti. Dikkati dağılmıştı, Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde ceketinin düğmeleriyle oynuyordu. Ama araba uzun bir trafik kuyruğunun arkasında durduğunda başını kaldırıp baktı. Yanıp sönen mavi ışıklar ve yoldaki üniformalı cesetlerin çokluğu onu açıkça alarma geçirmiş ve gözlerini kısarak arabanın arkasına doğru bakmıştı. Ama kuyruk oluşturan trafik onları arkadan sıkıştırmıştı - artık geri dönüş yoktu.

Kordon elli adım ötedeydi. Görevli memurlar acele etmiyor, her sürücüyü uzun uzun sorguya çekiyorlardı. Emilia'nın gizli bir hikâyesi yoktu - kendisini kaçıran kişiyle tek kelime bile etmemişti. Arabaya bindiklerinden beri birbirlerine ne söyleyeceklerini merak ediyordu. Nerede ? Arkadaşı kimdi? Acaba Bir şey gördü mü? Muhtemelen gerçeğe mümkün olduğunca yakın durmak en iyisiydi. Polise basın kartını gösterecek ve kadının duvar yazılarıyla ilgili bir haberde kendisine yardımcı olduğunu söyleyecekti Sanatçılar. Emilia doğası gereği iyi bir yalancıydı ama birden kendini gergin hissetti, sanki polis kurgusunu hemen anlayacaktı.

Her zaman bir şansları vardı.

kordon, ama sonra ne olacak? Emilia aniden soğuk bir korku hissetti. Doğru şeyi mi yapıyordu? Araba ilerliyordu ve şimdi kordondan sadece yirmi metre uzaktaydılar. Şansını denemeli miydi? Polise bir şey söylemeli miydi? Ya kapıyı açıp kaçmaya ? Çatışmayla sonuçlanabilirdi ama özgür olurdu...

Emilia kalçasında keskin bir bıçak darbesi hissetti. Aşağı baktığında kadının silahının namlusunu bacağına dayadığını fark etti.

'Sadece doğal davran. Sorularına cevap ver ve kimse incinmesin, değil mi?

Emilia'nın ne düşündüğünü hissetmiş miydi? Kadının sesinde daha önce duymadığı bir çeliklik, hareketlerinde de paltosunu çıkarıp kolunun üzerine koyarkenki soğukkanlılık vardı, silahı gözlerden gizliyordu. Emilia'nın macerasının burada bitmesini istemediği çok açıktı. Emilia kafasının uçmasını istemiyorsa, itaat etmek muhtemelen akıllıca olacaktı.

Nefes alışını sakinleştiren ve yüzüne bir gülümseme yerleştiren Emilia, arabasını yavaşça bekleyen polis memurlarına doğru sürdü.

"Emin misiniz? O olduğundan kesinlikle *emin* misin?"

Charlie, Nick ve Jeannie Dean ile birlikte bir polis Destek aracı okulun girişine park etmişti, küçük kare pencerelerden artık terk edilmiş binalar görünüyordu. Sarah Grant evlendiklerinde kocasının soyadını almamıştı ama bir kez Nick'in karısı ve Jeannie'nin annesi *olduğu* kesinleştikten sonra Charlie onlara korkunç haberi vermişti. Genç kızının arkadaşlarının ya da akrabalarının yanında kalmasının daha iyi olacağını söylemişti, Ama Nick Dean kalması için ısrar etmişti. Belli ki onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu, Charlie'nin onu öldürdüğü ortaya çıktığında bile. bazı kötü haberler vereceğim.

Korkarım öyle. Meslektaşlarından biri onu çoktan teşhis etti, ancak elbette sizden resmi olarak -'

"Nasıl öldü? Nick Dean hızla söyledi. "Onlar mı..."

Söyleyecek sözü kalmamış gibiydi, bu yüzden Charlie araya girdi. "Kurşun yarasından öldü.

"Başka kimse yaralandı mı? Öğrencilerinden herhangi biri...?" "Hayır, sadece o yaralandı.

Nick Dean, Charlie'nin yanıtları karşısında tamamen şaşırmış görünüyordu. "Ama neden? Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

Kızının dolup taşan gözleri yere sabitlenmişken, o dümdüz ona bakıyordu. Her ikisi de farklı şekillerde bu ani trajediden etkilenmiş görünüyordu ve Charlie içtenlikle onlara yüklerini hafifletecek bir şey söylemek istiyordu. Ama kafası hâlâ Sarah'nın vahşice öldürülmesiyle ilgili görüntülerle doluydu ve Teselli edici bir söz düşünemiyorum.

"Henüz bilmiyoruz," diye kabul etti Charlie. 'Bildiğiniz gibi, bugün bir dizi silahlı saldırı oldu ve bunun bir modelin parçası olabileceğini düşünüyoruz -'

"O zaman kimin sorumlu olduğunu biliyorsun?

'Kimin cevap verebileceğine dair bir fikrimiz var-'

Peki neden onları yakalamadınız? Bunu kimin yaptığını biliyorsun, "İnanın bana, elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

bu -'

"Siz de hep böyle söylüyorsunuz," diye acı acı cevap verdi.

Döndü ve kızını kendine doğru çekti. Şimdi sessizce ama ısrarla ağlıyor, yüzünü babasının göğsüne bastırıyordu.

"Umarım geceleri uyuyabilirsin," diye devam etti, dikenlerini bir kez daha Charlie'ye yöneltti. 'Çünkü bizim gibi insanlar bu tür şeylerle sonuçlarıyla birlikte.'

Kızını kendine doğru çekti, yüzünü saçlarına gömdü ve teselli edici sözler fısıldadı. Öfkesine ve acısına rağmen, kızının önünde yıkılmayı reddederek takdire şayan bir güç gösteriyordu. Sözleri canını yakmıştı ama Charlie onun meydan okuyuşunun, kararlılığının Jeannie'nin bu korkunç çileyi atlatmasına yardımcı olacağını umuyordu. Baba ve kız birbirlerine kenetlenmişlerdi - birbirlerini destekliyorlardı - ve Charlie deneyimlerinden onların ne kadar şiddetli olduklarını biliyordu, Önlerindeki karanlık günlerde onları ayakta tutacak tek şey meydan okuyan aşklarıydı.

"Bana Daisy Anderson'dan bahset.

Helen'in zamanı kısıtlıydı, bu yüzden doğrudan konuya girdi. Okulun müdürü Simon Henshaw, terk edilmiş sınıfta onun karşısında oturuyor ve ara sıra göz ucuyla

Dışarıdaki kalabalık. Belli ki dışarıda öğrencileriyle birlikte olmak, elinden gelen desteği sağlamak ama Helen'in bilgiye ihtiyacı vardı.

"Daisy... zor biriydi," diye tereddütle cevap verdi Henshaw, belli ki eski bir öğrencisinin

öldürülmesinden sorumlu olduğunu söyledi. "Bence aslında çok zor zamanlar geçirmiş iyi bir çocuktü.

"Ne şekilde?

Henshaw, Helen'in kaba karşısında biraz şaşırmış görünüyordu. "Annesi olay yerinde değil," diye devam etti müdür.

"Bu yüzden babasıyla yaşıyor. Sevgi dolu bir ebeveyn ama dengesiz. Ebeveyn akşamlarına hiç gelmiyor, okul çalışmalarıyla hiç ilgilenmiyor. Sanırım onu bizden korumayı seviyor.

Belli ki hayatı zorlaştırıyor. O da bir içici.' "Daisy içki içer miydi?

Henshaw başını salladı.

"Onu birkaç kez dolabında şişelerle yakaladık. "Uyuşturucu mu?

"Evet. Onları aldı ama sanırım para olarak da kullandı. "İnsanları etkilemek, arkadaş edinmek için mi?

"Evet, pek işe yaradığı söylenemez.

"Çünkü?

Çünkü o farklıydı. Babası... babası ona bir tür... iyi huylu ihmal sundu. Ona hiç kıyafet ya da makyaj malzemesi almadı. Okula her zaman plastik bir poşet içinde kitaplarıyla gelirdi. Çalışanlar onun da pek yıkanmadığını, sık sık gözle görülür şekilde kirli -'

"Ve diğer çocuklar bunun için onunla alay mı etti?

'Polise çalıştık ama gençlerin olduğunu bilirsiniz. O ... bir çiftçinin kızına benziyordu, hem fakir bir çiftçinin. "Zorbalığa mı uğramıştı?

"Evet," diye onayladı Henshaw, şimdi biraz utanmış görünüyordu. 'Alabildiğinin en iyisini verdi, inanın bana, ama sonra notları güneşe gidiyordu. Bu durumu düzeltmeye çalıştık ama Daisy öğretmenlerinin onu dışladığını ve aşağılamaya çalıştığını düşündü. okula devam ediyor. Ona yeniden katılması için birkaç şans verdik, ancak bir çocuk gelmeyi reddederse onları dışlamak zorundayız. Uzun bir bekleme listemiz var ve -'

"Ve onu kovan kişi Sarah Grant mıydı?

"Dışlanmış, evet. Benim rolüm daha çok pastoral, Sarah ise disiplinsizdi, bu yüzden onunla ilgilendi. Ama Daisy'ye sadece yardım etmeye çalışıyordu, onun ilerleme kaydetmesini ve ihtiyaç duyduğu desteği almasını sağlamak için elinden geleni yapıyordu -'

"Ama Daisy Sarah Grant'in kendisiyle uğraştığını düşünüyordu?

"Muhtemelen," kabul etti Henshaw, zamanı geri alabilmeyi dileyen bir adam gibi bakarak.

Helen pencereden dışarı, aşağıdaki öğrencilere baktı. Kendisine kötü kartlar dağıtılmış ve şimdi de intikam almak istediğini düşündüğü kişilerden intikam alan genç bir kadının resmi ortaya çıkmaya başlamıştı.

onu reddetmiş ya da aşağılamıştı. Tüm kurbanları - Smalling, Sansom ve şimdi de Sarah Grant - ona farklı şekillerde yardım etmeye çalışmışlardı ama

hepsi farkında olmadan onu öfkelen-dirmişti.

"Okulda hiç arkadaşı var mıydı?" dedi Helen, kendini toparlayarak.

"Arkadaşları mı?

'Okuldan ayrılalı daha birkaç hafta oldu.

arayabileceği, gizlenebileceği? Belki de bugün okula gelmeyen biri?'

Henshaw cevap vermeden önce uzun uzun düşündü:

'Bugün neredeyse tam katılım vardı ve hayır, onun için kendini tehlikeye atacak kimse yok. Bunu söylemek beni utandırıyor ama gerçek şu ki...'

Müdür sözlerini bitirmeden önce durakladı: '...

Daisy'nin dünyada hiç arkadaşı yoktu.

15.23

"Bugün Itchen'da ne iş yapıyorsunuz?"

Polis memuru, gözlerini arabanın içinde gezdirip iki kadını incelerken sert ve açık sözlü biriydi.

"Bir hikâye üzerinde çalışıyorum," dedi Emilia parlak bir sesle ve ona kimlik bilgilerini sundu.

Uzun boylu, sert bir karaktere sahip olan polis memuru, belgelerini geri vermeden önce basın kartına, sonra da yaralı yüzüne baktı. Emilia onun sarılıklı yüz ifadesinde bir tanıma titreşimi gördüğünü düşündü.

"Ne tür bir hikâye?" dedi alaycı bir tavırla.

'Genç grafitileri. Son zamanlarda sayıda etiketleme yapıldı ve Southampton'ın iyi insanları bundan memnun değil ...'

Neşeli görünmeye çalışıyordu ama bunun zorlama olduğunun farkındaydı. "Kimsin sen?" Dikkatini Daisy'ye çevirdi.

"Alice Baines," diye cevap verdi asık suratla. "Ona ipleri gösteriyorum.

"Sen bir etiketçi misin?"

"En iyilerden biri," diye meydan okurcasına karşılık verdi.

Kendine rağmen, Emilia etkilenmeden edemedi. Emilia'nın Genç kadın hiç gerginlik belirtisi ve ukala tavrı iyi bir paravandı. Polis memuru onu yakından inceledi. gözleri, yüz hatları, saç rengi. Emilia bir süre önce siyah küt saçının peruk olduğunu anlamıştı ama ona yakışıyordu ve güzeldi İkna edici.

Memur uzun bir süre ona baktıktan sonra bakışlarını Emilia'ya çevirdi.

İkinizden biri bir şey gördü mü? Şüpheli davranan genç bir kadın? Hatta agresif mi? Sarı saçları var, 1.80 boylarında -'

İki kadın başlarını salladı. Memur devam etmeden önce arkalarından gelen uzun araba kuyruğuna baktı: "Sizden onlara yardım etmenizi isteyen oldu mu? Onlara bir şekilde yardım etmenizi?"

Başlarını salladılar.

"Ve eğer istenirse aracınızın aranmasına razı olur musunuz?"

Emilia bu soruyu beklemiyordu ve nasıl cevap vereceğinden emin değildi, bu yüzden Daisy devreye girdi.

"Elbette. Saklayacak bir şeyimiz yok."

Bunu kendinden emin bir şekilde, gülümseyerek söyledi ve şimdi polis memuru rahatladı, meslektaşlarından birine dönüp bağırarak ilerlemelerini işaret etti.

Testi geçmişlerdi.

15.26

Helen, DC McAndrew koşarak ona doğru geldiğinde, okulun avlusunu zar zor geçmişti.

"Patron, bunu görmelisin..."

Lateks eldivenler giymişti ve elinde bir Nikon SLR fotoğraf makinesi vardı. Helen yeni bir eldiven seti çıkardı ve eldivenleri takarak fotoğraf makinesini ondan aldı.

"Arazide bir tarama yapıyorduk ve bunu çevre çitinin yakınında bulduk.

Helen kameranın arkasını inceledi ve 'Oynat' düğmesine bastı. düğme. Hemen bir fotoğraf belirdi - uzun, haki bir trençkot giymiş, oyun alanında yürüyen genç bir kadındı. Kalbi hızla çarpan Helen, çok yakın bir zamanda çekildiği belli olan fotoğraflar arasında gezindi.

"Onları hemen görmek istersiniz diye düşünmüştüm çünkü -"

"Saçları siyah," diye araya girdi Helen.

"Doğru, adamlarımız bir sarışın arıyor ve -"

Helen onun sözünü bitirmesini beklemedi, onun yerine çıkışa doğru koşmaya başladı.

15.27

Sanderson'ın gözleri arabaya yapışmıştı. Kordonun arka tarafındaydı, araçlar geçerken son bir kontrol yapıyordu ve Emilia Garanita'yı hemen fark etmişti. Onunki gözden kaçırılması zor bir yüzdü.

Araba ağır ağır ilerlerken Sanderson'a tuhaf gelen iki şey vardı. İlk olarak, Garanita gözlerini dikmiş önüne bakıyor, ara sıra yolcusuyla konuşmak için dönüyordu. Sanderson onlardan sadece birkaç metre uzaktaydı ve normalde Garanita

onunla etkileşime geçme fırsatını kaçırdı - tart bir bakış, birkaç seçme kelimeler. Ancak bu sefer, görünüşe göre koyu saçlı arkadaşıyla daha çok ilgilenerek onu görmezden gelmişti.

İkinci tuhaf şey ise Emilia'nın arabasını kasıtlı olarak önemli bir olaydan uzaklaştırıyor olmasıydı. Araba şimdi elli metre uzaktaydı, Meadow Hall Okulu'ndan daha da uzağa giderek köşeyi dönme sinyali veriyordu. Emilia Garanita haberlerle yaşar ve nefes alırdı - son silahlı saldırıyı duymamış olması mümkün değildi. Sanderson, deneyimli suç muhabirinin bu olaydan haberdar olmayacağına dair evinin üzerine bahse girebilirdi.

Öğrencileri takip etmek ve polis memurlarını taciz etmek için doğruca Meadow Hall'a gidiyordu - hepsi de düşüşe geçen kariyerini yeniden canlandırmak içindi. Ama aslında ters yönde gitmeyi seçmişti, arabası şimdi köşeyi dönüyor, Southampton'ın ilk okul saldırısının gerçekleştiği *yerden uzaklaşıyordu*. Bu durum Sanderson'ın canını sıkıyordu - ülkenin geri kalan basın mensupları Meadow Hall'a koşuyordu Okulda, o zaman neden değildi?

Kordona geri dönen Sanderson, yeşil bir hatchback yanından geçerken bunu düşünmeye devam etti. Ama aniden hayalleri suya düştü.

kırıldı, telsizi canlandı. 'Lütfen tüm memurlara haber verin...'

Ses Helen'a aitti ve Sanderson onun endişeli ses tonundan hemen .

'... kadın şüphelimizin artık kısa, siyah saçları var. Artık *sarışın* değil, parlak, siyah bir bob saçı var ...'

Sanderson dondu kaldı. Helen, Emilia'nın gizemli arkadaşını mükemmel bir şekilde tarif etmişti.

"Sağa dön.

Emilia mecburen arabayı dikkatle başka bir köşeye yönlendirdi, sonra yolun aşağısına doğru uzaklaştılar. Polis kordonunu aştıklarından beri sürekli sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa dönüyorlar, kendilerini takip edenlerin kafasını karıştırmak için tasarlanmış bir dizi kaçamak hareket yapıyorlardı. Emilia kimsenin onları takip etmediğinden emindi, Ama yine de dikiz aynasına umut dolu bakışlar atmaya devam etti.

"Şimdi sola.

Emilia'nın nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece şehrin yerleşim bölgelerinden uzaklaşıp daha uzak sınırlarına, Southampton ve Eastleigh arasındaki ölü topraklara doğru gittiklerini biliyordu. Endişesi giderek , Emilia bu çetin sınavdan sağ çıkmak istiyorsa genç kadının ilgisini çekmeye çalışması gerektiğini biliyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi, mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalışarak.

Kadının gözleri yola takılı kalmış, soruyu neredeyse hiç duymamıştı.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum..." diye devam etti Emilia, "... ama bunu neden yapıyorsun?

Yine de cevap vermedi.

"Bakın, kendinize göre sebepleriniz olduğunu biliyorum. Bu insanların çoğunun sana yanlış yaptığından eminim... ama sonsuza kadar kaçamazsın. Sonunda seni yakalayacaklar.'

Şu anda Westwood Woodland Park'ın yanından geçiyorlardı - görünürde tek bir ev ya da insan yoktu ve Emilia'nın ağın

onlara yaklaşmak oldukça boş geliyordu, ama yine de ısrar etmek zorundaydı.

'Siz zeki bir kadınsınız, belli ki ne yaptığınızı biliyorsunuz. Ve bunun bir kan gölüyle sonuçlanmasına gerek yok. Sen İzinizi çoktan bıraktınız, tarihe, hatta folklora geçeceksiniz... *özellikle de* sonunuzun nasıl olacağını siz seçerseniz. Eğer dünyaya seni yakalayamadıklarını, başından beri kontrolün sende olduğunu gösterirsen.

Emilia onun kendisini dinlediğini anlayabildiği için avantajını kullandı.

"Dünyaya ne yaptığınızı anlatabilirim. Polisi peşinden koşturduğunu, bu hikayenin yazarının sen olduğunu, sadece

Kötü adamlardan intikam almak, her şeyin nasıl *sizin tarafınızdan tasarlanıp yürütüldüğünü*. Bunu bir düşün. Bu senin yıldız olma şansın.

Sana yardım etmeme izin ver...' Kadın bir an düşündü, sonra yavaşça

silahını kaldırdı,

ilerideki ormanlık alanı göstererek. "Şuraya çek.

"Bana ne görebildiğini söyle.

Helen bisikletine tırmandı, telsizini kulağına dayadı. Uzun bir parazit patlaması oldu, sonra helikopter pilotu cevap verdi.

"Corsa'yı henüz görmedim.

'Doğuya, belki de M27'ye doğru gidiyorlar. Menzilinizi genişletin ve ne gördüğünüzü bana bildirin.'

Bir parazit patlaması daha oldu, ardından pilot emirlerini onayladı.

Helen kendini güçsüz ve hüsrana uğramış hissederek bisikletinin üzerinde oturdu. Kendisi de doğruya gitmek istiyordu ama Bluetooth'u aracılığıyla helikopterle iletişim kuramadığı için olduğu yerde kalmak zorundaydı. Bir kez daha

Kendisi için işlemleri koordine edecek bir patronu olmadığı gerçeğine lanet okudu - günün olayları her zamankinden daha fazla mükemmel bir fırtına gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Bir şey var mı?" dedi sabırsızlıkla.

'anda Portsmouth Yolu'nun üzerindeyiz... önemli bir şey yok, trafik oldukça az. Netley'e ulaştığımızda geri döneceğiz...'

Daisy'nin Emilia Garanita'nın arabasına el koyduğu artık belliydi ama ikili nereye gidiyordu? M27 hızlı bir kaçış olacaktı ama polisin onları takip etmesini kolaylaştıracaktı,

Çünkü ana yol üzerinde çok sayıda trafik kamerası vardı. Nedense Helen varacakları yerin burası olduğundan şüpheliydi - Daisy tüm hayatını

Southampton ve çevresinde geçirmişti, başka nerede olabilirdi ki?

Gidebilir miydi? Başka bir ailesi ya da arkadaşı yoktu - hayatta kadar hayatta kalmak için yerel bilgilerini kullanacağı kesindi. Aile çiftliği için doğru yönde ilerliyordu ama

gerçekten bu riski aldı mı? Eğer yapsaydı, polisler onu bekliyor olurdu.

Ama Helen birdenbire mahalleden ayrılıp ayrılmadığını merak etti. Itchen'den doğuya doğru ilerlemek sizi havadan mükemmel bir şekilde görülebilen açık bir A yoluna götürüyordu. Itchen'in eteklerinde saklanmak ya da ormanlık ve yerleşim alanlarının karışımıyla Butlocks Heath'in güneydoğusuna gitmek çok daha iyiydi.

"Şimdi neredesiniz?" diye bir kez daha sordu pilota. Woolston Yolu'ndan geri dönüyorum. Henüz bir şey yok...'

Helen artık sabrını yitirmişti. DC McAndrew'un yaklaştığını görünce telsizi ona doğru fırlattı, ürken memur havada süzülürken telsizi kavradı.

"İlginç bir şey görürlerse bana haber verin.

McAndrew cevap veremedi. Helen motoru çalıştırdı. Rölantide oturmak onu öldürüyordu, bu yüzden gazı açıp kükreyerek uzaklaştı rolünü oynamaya kararlıydı.

15.58

Direksiyonu kavradı ve önündeki yolu taradı. Işıklar yanıp sönüyor, siren çalıyordu ama o bunları fark etmedi bile. Gözleri ufka sabitlenmiş, kırmızı bir parıltı arıyordu,
Bir şey, *herhangi bir* şey. Daisy'nin yanından geçip gitmesine izin vermişti ve şimdi birazcık şans için dua ediyordu, böylece
Düzelteyordum.

Sanderson kendine lanet okudu. Uzun zamandır soğukta dışarıdaydı, Helen için ölmüştü, ancak sadece birkaç saat önce
Kayıp Punto'yu bulmasının ardından ilişkilerinde bir çözülmenin ilk işaretlerini tespit etti. 'İyi iş Joanne' - söylediği buydu. Fazla bir şey değildi ama bir an için moralini yükseltmişti. Her ne kadar Helen'i yaptıklarından dolayı özel olarak kınamış olsa da, *kendi* davranışları üzerinde düşünmek için de epey zaman harcamıştı, daha önce hiç olmadığı kadar polis olma yeteneğini ve becerisini sorguluyor.

Memur. Bugünkü soruşturmada elde ettiği küçük mola onun için gerçek bir destek olmuştu, ancak şimdi tekrar ekip rolüne geri dönmüştü
Yine sıçıp batırdı. Yüzünde aptal bir gülümsemeyle kırmızı Corsa'yı sallayarak geçtiğini hayal ederek ona nasıl küfrediyor olmalılar ...

Önüne bir araba çıktı ve Sanderson tepki vermek zorunda kaldı
Şeridine geri dönmeden önce arabasını keskin bir şekilde sola döndürdü. Dikkati dağıldığı için kendini azarlayarak bir kez daha elindeki işe odaklandı. Kordondan geçtiklerinden beri Daisy ya da Emilia'yı gören olmamıştı ama içlerinden bir ses

Sanderson' yakın olduklarını söyledi. Sholing'i geçmişti ve şimdi Newton'a doğru ilerliyordu. Tickleford Gully solundaydı.

ve bunun ötesinde atık transfer istasyonu - gerektiğinde burada saklanacak pek çok yer vardı.

Daisy'nin planı bu muydu? Yakalanmaya çok yaklaştı, bir barikattan blöf yaparak geçmek zorunda kalmıştı. Acaba bu öfkesine devam etmeden önce iki kez düşünmesini mi sağlayacaktı? Yoksa bu sadece hüsnükuruntu muydu?

Sanderson düşüncelerinin bir kez daha Emilia'ya döndüğünü fark etti. Daisy onu neden rehin almıştı? Sadece kordondan geçmesini garanti altına almak için miydi yoksa aklında başka bir şey mi vardı? Bir kaçış planlamak için onu mu kullanacaktı? Sanderson genç gazetecinin ne düşündüğünü düşününce ürperdi.

geçiyordu. Arabayla yanından geçerken bu kadar suratsız görünmesinin, etrafındaki hiçbir şeyi ya da kimseyi fark etmemesinin nedeni bu muydu? Bu, Sanderson'ın zihninden uzaklaştırmaya çalıştığı bir görüntüydü ama ona dönüyordu. Gazetecinin hiç bu kadar solgun göründüğünü görmemişti. Doğruyu söylemek gerekirse, mahkûm bir kadın gibi görünüyordu.

16.08

Ormanlık alanda yürüyorlar, ilerlerken yaprakları çıtırdatıyorlardı. Genç kadın Emilia'ya bir ağaçlığa park etmesini emretmişti.

Priors Hill Copse'un yanındaki yolda arabayı terk edip anahtarları sık çalılıkların arasına attı. Sonra Emilia'ya yürümesini söyledi.

Tek sıra halinde ilerliyorlardı, Emilia işaret verirken Silahlı kadın hemen arkasından takip etti. Emilia'nın nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ve kadın ara sıra ona yön değiştirmek, bir patikadan sapmak, bir tepeyi tırmanmak. Nereye gittiklerini biliyor muydu yoksa sadece uzak ve ıssız bir yere mi gitmek istiyordu? Emilia hararetle bunun birincisi olmasını umuyordu.

Emilia umutsuzca bu hikâyeyi kırmak istemişti ama şimdi kendisinin de hikâyenin bir parçası olacağından giderek daha fazla endişe ediyordu. Kendisini esir alan kişiyi konuşturmak için elinden geleni yapmıştı ama çabaları reddedilmişti. Bu yüzden Emilia öğütlerini tutmuş, itaat etmişti. kadının emirlerine uyuyor ve başını eğiyordu. Ama sessizlik tüyler ürperticiydi - kadının arkasında ne yaptığı, ne planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu - ve sinirleri paramparça olmuştu.

"Bu görür.

Şimdi ormanlık alanın tam ortasındaydılar ve her tarafları ağaçlarla korunuyordu.

"Dizlerinin üzerine çök.

"Lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin..." "Dizlerinin üzerine çök!

Emilia silahın soğuk namlusunun başının arkasına saplandığını hissetti ve öne doğru sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü.

"Yere bak.

"Polise hiçbir şey söylemeyeceğim, söz veriyorum. Bu hiç olmamış gibi davranacağım..."

"Sanırım bunun biraz ötesindeyiz, değil ?

Emilia başını eğdi ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Bütün o endişe içinde biriken gözyaşları şimdi patladı ve kendini tutamadan ağladı, gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

"Lütfen... Size yalvarıyorum," diye mırıldandı. 'Erkek kardeşlerim var... kız kardeşlerim...'

Kelimeleri bulamıyordu. Her zaman kendine güvenen, geveze, güzel konuşan biriydi ama hayatının bu kriz noktasında kelimeleri bulamıyordu. Kafasının içi onun görüntüleriyle doluydu. kardeşleri, eve geri döndüğünde etrafını sarma şekilleri, para talep etmeleri, şikayetlerini aktarmaları, alay etmeleri ve onu kandırıyordu. Çileden çıkarıyorlardı ama uzun zamandır onlara annelik ve babalık yaptığı için onları çok seviyordu. Ama bu sevgiyi kelimelere nasıl dökebilirdi? Çok fazlaydı, bunaltıcıydı.

'Lütfen.. babam hapiste, annem çoktan gitti, ben... ben o çocukların her şeyiyim...'

Emilia pek mantıklı konuşmadığının farkındaydı ama anlaşılır bir şekilde konuşma gücünü kaybetmiş gibiydi. Çılgınca gevezelik ediyordu, bir yandan da silah sesi ile öne doğru savrulmayı bekliyordu. onun aracılığıyla.

"Ölmek istemiyorum..." diye mırıldandı acınası bir şekilde, umutsuz olduğunu bilmesine rağmen. "Ölmek istemiyorum..."

Gözlerini kapadı ve ağladı. Dizlerinin altındaki nemli çimenleri hissedebiliyor, tepesinde cıvıldaayan kuşları duyabiliyordu. Onun Duyguları birden o kadar yükselmişti ki, sanki son kez dünya sarhoşu oluyor, kaçınılmaz, şiddetli sondan önce hayatın son birkaç saniyesini içine çekiyordu.

16.13

Helen Grange Yolu boyunca hızla ilerledi, kuzeye doğru ilerlerken ağır aksak giden arabaların yanından hızla geçti. Woolston'ı kontrol etmişti ve şimdi oradan ayrılıyordu.

Netley. Orada araştırmak istediği eski bir papaz evi ve bir göl evi vardı ama her ikisini de güvenli ve terk edilmiş bulmuştu.

Aramayı bırakmıştı ve şimdi Butlocks Heath'e doğru gidiyordu. Orada büyük oyun alanları olan birkaç okul vardı.

Tarlalar ve büyükçe bir mezarlık, bunların hepsi bir süreliğine ortadan kaybolmak isteyen bir kaçak için potansiyel barındırıyordu.

Abbey Meyve Parkı'nın yanındaki kavşağa geldiğinde Helen hızını düşürdü ve sağa, Woolston Yolu'na saptı. Yol şimdi önünde açılmıştı ve hızını artırarak yolun karşısına uçarak geçti.

asfalt. Sürüş yumuşak, yol tutuşu kusursuzdu - başka herhangi bir durumda Helen bu sessiz köy yolunda kükreyerek ilerleme hissinden heyecan duyardı. Ama ilk ışıktaki yeni aracıyla duyduğu gurur çok uzun zaman önce kalmış gibiydi. O zamandan beri köprünün altından çok kan akmıştı.

Sanderson eski Netley'de dolaşıyor, helikopter Weston Common üzerinde tur atıyor ve McAndrew ekibin geri kalanının kaçacağın izini sürme çabalarını koordine ediyordu. Ama hâlâ onlardan kaçıyor.

Onun sırrı neydi? Sadece şanslı mıydı yoksa bu bir tür askeri tarzda operasyon muydu? Bu pek olası görünmüyordu - çok gençti - ve yine de bu şekilde sürekli olarak yakalanmaktan kaçabilmesinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi?

Helen, Butlocks Heath'in daha meskûn bölgelerinden uzaklaşıyordu, ormanlık alan artık yolu çevreliyordu. Yol güneye, sahile doğru dönerken Helen aniden bir hareket gördü

ileride. Hızını hızla düşürerek orada iki arabanın park etmiş olduğunu fark etti. İkisi de aradıkları kırmızı Corsa değildi ama bir şeyler oluyordu ve Helen'in içgüdüleri ona bunun önemli olduğunu söylüyordu.

Engele yaklaştığında, sürücülerin arabalarını terk ettiklerini ve bir şeyin üzerinde toplandıklarını fark etti. Onları varlığından haberdar etmek için sirenini çalıştıran Helen, motosikletinden inerek keskin bir şekilde durdu. Yaşlı sürücüler başlarını kaldırıp bakarken Helen onlara doğru koştu, kaskını çıkardı ve arama iznini kaldırdı. Tanrı'ya daha fazla kan dökülmemesi için dua etti ama, Her ne ise, bilmek zorundaydı.

Yaklaştıkça, küçük kalabalık onun için ayrılıyor gibiydi ve Helen yolun ortasında oturan bitkin Emilia Garanita'yı görünce şaşırdı. Giysileri çamurluydu, tüm vücudu titriyordu ve karmakarışık saçlarında yapraklar vardı - ama yaşıyordu.

"İyi misin?"

Helen ona doğru yürüdü ve destekleyici bir el uzattı.

"Emilia, iyi misin?"

Ancak gazeteci hiçbir şey söylemedi ve gözyaşlarına boğulmadan önce Helen'e döndü.

'Bir şey söyledi mi? bir şey?'

Emilia şimdi bir ambulansın arka koltuğunda oturuyordu, üzerine bir battaniye sarılmıştı. Hâlâ şoktaydı ve canının çektiği belli olan sigarayı tutamıyordu. Bu ister kaçırılmasının bir sonucu olsun, isterse de ambulansın üzerine düştüğünde hissettiği yol belirsizdi. Endişeli sürücüler Helen'e onun nereden geldiğini bilmediklerini, yol kenarındaki bankı yıkarak yollarına çıktığını söylediler. Başka bir gün olsa onu ezip geçebilirlerdi ama çilesinin sonunda gazetecinin şansı yaver gitmişti.

Sağlık görevlileri onu bir kez daha kontrol etmişti ve onu hastaneye götürmeye hevesli olsalar da Helen'in önce onunla konuşması gerekiyordu.

Anlaşılır bir şekilde alışılmadık derecede suskundu ve ayak parmaklarını ambulansın zeminine vururken ayaklarına bakıyordu.

"Emilia, Daisy nereye gittiği hakkında bir şey söyledi mi?"

Helen'in sözleri Emilia'nın kendi içine kapanıklığını kesmemiş gibi göründüğünden, Charlie de şimdi ona katılmıştı. Charlie, Helen'in çağrısını alır almaz olay yerine koşmuş ve üçlü sıkışık ambulanda birlikte kalmıştı.

"Hayır, benimle neredeyse hiç konuşmadı.

"Onunla ne kadar birlikte oldunuz? Charlie ısrar etti.

"Bir buçuk saat kadar, daha fazla değil," diye yanıtladı Emilia. 'Dediğim gibi, ben

Grafitileri kontrol etmek için okula gittim ama beni oyun alanında buldu, onunla gitmem için beni zorladı ve bir arabaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Başka ne dedi?" diye ısrar etti Helen.

"Hiçbir şey, bana hangi yöne gitmem gerektiğini söyledi, yanlış gittiğimde bana bağırdı.

"Peki sence neden seni bağışladı?

Emilia durakladı, Charlie'nin sorusu karşısında kafası karışmış gibiydi.

"Bilmiyorum... bana dizlerimin üzerine çökmemi söyledi, düşündüm... bunu yapacağını sandım... sonra hiçbir şey oldu. Arkamı döndüm ve o gitmişti.'

"Sence onu şişelemiş midir? Helen, genç kadının zihnine dair herhangi bir fikir edinmeye hevesli bir şekilde sordu.

"Belki..

"Yoksa seninle oynuyor muydu? Seni korkutmaktan zevk mi alıyordu?" "Muhtemelen... Bilmiyorum.

"Ve giderken hiçbir şey duymadınız mı? Hangi yöne doğru kaçmış olabileceğine dair bir fikriniz yok mu?

Ama Emilia artık onu dinlemiyordu. Tüm vücudu yeniden titriyordu - travmasının ortasına geri dönmüştü - ve yukarı baktığında korkmuş ve üzgündü.

'Lütfen.. artık eve gidebilir miyim? Sadece ... eve gidebilir miyim?

Doğrudan Helen'e baktı, kırmızı halkalı gözleri merhamet diliyordu. Ve o anda Helen eski düşmanına karşı daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti.

Yazık.

16.35

"Arabada bir şey buldular mı?"

Helen ve Charlie ambulandan uzaklaşıp Helen'in bisikletine doğru yürüyorlardı. Emilia'nın arabası helikopter tarafından Priors Hill Copse yakınlarındaki bir pistte tespit edilmiş ve Helen ile Charlie görüşmeyi sürdürürken McAndrew doğruca oraya gitmişti.

"Henüz bir şey yok," dedi Charlie ona. 'Adli tıp elemanları şu anda üzerinde çalışıyorlar ama belirgin bir şey yok. Sanırım Daisy'nin DNA'sını bulacaklar.

'Bu bizi hiçbir yere götürmez. Adam kaçırma suçlamaları Daisy'nin endişeleneceği en son .

"Neden arabayı terk ediyorsun?"

Helen durakladı. Charlie'nin sorusu iyi bir soruydu ve onu da endişelendiriyordu.

"Corsa'yı aradığımızı, saatin onu yakaladığını mı düşündü? Charlie önerdi.

"Bunu bilmesine imkân yok," diye cevap verdi Helen. 'Rehinesinin kim olduğu ya da hatta rehinesi olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını varsaymış olmalı.

'Belki de sadece tedbirli davranıyor, mümkün olduğunca sık araç değiştiriyordu. Sonuçta oldukça uzak bir yerde bıraktı.

'Ama sonra ne olacak? Başka bir tane bulmak için epey bir yol yürümesi gerekecekti. Buralarda arabalar pek sık geçmez ve geçtiklerinde de hızla seyahat ediyor.'

"Hayatı kendisi için zorlaştırıyor, bu kesin. "Öyleyse neden yapıyorsun?"

Charlie sonunda cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu.

'Belki de şimdi sadece kafasına göre takılıyor, ilerledikçe uyduruyor. ...?'

Ben buna inanmıyorum. Garanita'nın ne dediğini duydun - yılan grafitileriyle bölgesini önceden işaretliyordu, o hedef almak istediği yerler için giriş noktaları ve kaçış yolları ... Bence yolculuğunun her aşamasını planlamış, böylece her şey tam da istediği gibi .

'Ama Garanita ile karşılaşacağını, onun bir rehine alacağını ...'

Charlie bir kez daha sustu. Helen ayağa kalktı, elleri kalçalarında, sanki el yordamıyla aradıkları cevapları bir şekilde bulabileceklermiş gibi yolu tarıyorlardı.

"Arabayı terk ederek hareket kabiliyetini kaybediyor," diye devam etti Helen, "peki ne *kazanıyor*?

"Bir rehine aldığı öğrenilir , tabii ki arabasını arayacağız.

'Ama başka bir yol bulamadığı sürece yaya olarak ilerleyerek kendini çok görünür kılıyor...'

Helen kuyruğunu kıstırıp Netley yönüne doğru yola baktı. "Priors Hill Copse'dan Netley'e yürümek ne kadar sürer?" "Beş dakika kadar.

'Ve eğer barikatlarla karşılaşmadan yol yapmak istiyorsanız ve hareketleriniz havadan görülmeden -' 'O zaman trene binerdiniz.

'Netley tren istasyonu beş dakikalık yürüme . Oradan Portsmouth'a gidebilir veya Southampton'a geri dönebilir. tespit edilmemiş ...'

Charlie çoktan cebinden telsizini çıkarmıştı.

"Ulaşım polisini alarma geçirin," dedi Helen. "Emilia'nın çektiği fotoğraflara ve Daisy'nin saç rengi, kıyafetleri ve görünüşüyle güncel açıklamalara erişebildiklerinden emin olun. Memurların Daisy'nin O hattaki her istasyona gönderilmiş. Daisy oraya gittiye, hangi yöne gittiğini bulalım, sonra da istasyonda onu takip edelim.

CCTV. Ayrıca, tüm haber kaynaklarının yılanın bir görüntüsüne sahip olduğundan emin olun

Grafiti etiketi. Yakınlarındaki bir binada benzer bir şey gören varsa en kısa zamanda bize bildirsin.

Helen yürüyor ve konuşuyordu ama şimdi bisikletine ulaşmıştı. Kaskını eline alarak bisiklete tırmandı.

"Nereye gidiyorsunuz? Charlie telsizi ağzının yanında asılı dururken sordu.

Helen cevap vermeden önce bir an durakladı:

"Babamla konuşmak için.

16.44

Daisy dünyanın geçip gidişini izledi. Tren Sholing'den geçmiş ve Itchen istasyonuna doğru hızla ilerliyordu. Orta mesafeden mavi ışıkların yanıp söndüğünü görebiliyordu.

Meadow Hall Okulu'nun kendisini göremiyordu. Şimdi oranın nasıl bir yer olduğunu, neler olup merak ediyordu. Sahneleri hayal edebiliyordu - hıçkıran öğrenciler, çiçek demetleri, boş şok, ama birdenbire onu *görme* arzusu duydu. Belki daha sonra haberlerde izleyebilirdi ama aynı şey olmayacaktı.

Arabadaki tek kişı oydu, bu yüzden sigaralarını çıkardı. Onları dün almıştı ve batıl inançlarının gerektirdiği gibi ilkinin hemen atmıştı. Elindeki pakete baktı - ezilmiş ve hafifçe bükülmüştü. Bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmek istemiyordu, bu yüzden bir tane çıkardı ve yaktı. Derin derin içine çekti, sonra dumanı ıssız vagonun içine üflledi.

Bunu yaparken elinin titrediğini fark etti. Banliyö trenini beklemek için peronda geçirdiği beş dakika ona sonsuzluk gibi gelmişti. atmıştı, bu yüzden

dikkat çekmemek için tüfeğini güvenli bir şekilde sırt çantasına yerleştirmişti ama yine de soğuk bir sonbahar akşamında üzerinde sadece ince bir pamuklu tişört olduğu için tuhaf görüldüğünün farkındaydı. İnsanların parmakla göstermesini, tanımasını ve polisi varlığından haberdar etmesini bekliyordu...

Sigarasından uzun bir nefes daha çekerek dumanın ağzının içinde dönüp duruyordu. Sakin kalmalı, odaklanmalıydı. Çok yakın bir tıraş geçirmişti, ayakları üzerinde düşünmek zorundaydı, ama bu

artık bitmişti ve histerikleşmenin bir anlamı yoktu. O
Şimdi, birkaç dakika önce ne kadar sarsılmış hissettiğini düşünmekten
utanıyordu. Tren nihayet kükreyerek istasyona girdiğinde, kısa bir an için
atlamak, rayların üzerine inmek, metalin kemik üzerindeki etkisini
hissetmek istemişti... Bunu daha önce birçok kez düşünmüştü
Elbette - aslında tek başına dışarı çıkabilecek yaşa geldiğinden beri -
hızlı ve kolay olurdu. Zor bir gün için basit bir son,
özellikle şimdi işler karmaşık bir hal almıştı...

Sigarayı öfkeyle elinde söndürdü, derisi cızırdarken ve kalın bir
kabarcık oluşurken dişlerini sıktı. Olmak zorundaydı
güçlü, o piçlerin kazanmasına izin vermeyecekti. Sigara izmaritini çöp
kutusuna attıktan sonra pantolonunun cebine uzandı ve küçük bir şişe
amfetamin çıkardı. Kendini bildi bileli bunlarla yaşıyordu. Bu kadar zayıf
olmasının nedenlerinden biri de buydu. Kapağını açarak üç küçük hapi
eline aldı, sonra ağzına attı ve şişeyi tekrar cebine soktu.

Hapların yavaşça çözülmesine izin verdi, köpürüp dağıldıkları hissinin
tadını çıkardı. Haplar etkisini gösterdikçe yavaş yavaş ruh halinin
düzelmeye, iyimserliğinin ve enerjisinin geri gelmeye başladığını hissetti.
Burada zayıflığa yer yoktu. Askerlik yapacaktı, bunu acı sona kadar
görecekti ...

Koltuğuna geri oturdu ve bir kez daha pencereden dışarı baktı.
Tren şehir merkezine doğru hızla ilerlerken, sonbahar güneşinin son
kalıntıları yüzünde oynaşırken garip bir şekilde sakinleştiğini hissetti.
Hâlâ hayattaydı, iyi silahlanmıştı ve birdenbire her şeyin yoluna
gireceğinden emin oldu. Tren hızlanıyor, onu kaderine doğru itiyordu.
Pencereden dışarı bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Güneş artık batmaya başlamıştı ve yakında karanlık çökecekti.

17.01

Yolun kenarında durdular ve bir süre sessizce oturdular.

O an. Sanderson motoru durdurdu ve teraslı eve baktı. Viktorya dönemine aitti ve en iyi ihtimalle eski püskü bir şıklığı vardı.

Boyanması gerekiyordu ve patika yol yabancı otlarla kaplıydı - ama hayat dolu bir evdi. Işıklar yanıyordu ve

Pencereden pencereye bakan Sanderson, içeride dolaşan sakinleri görebiliyordu - gülüyor, şakalaşıyorlardı. Çok zor bir günün sonunda dokunaklı bir sahneydi.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?

Konuşurken arabada yanında oturan Emilia'ya döndü.

'Dinlenmeye ihtiyacın varsa, konuşabilirim, onlara neler olduğunu anlatabilirim...'

"Ben .

'Sorun değil -'

'Onlar benim ailem. Bunu yapacağım.'

Emilia'nın ses tonu sertti ama düşmanca değildi. Sanderson zorlamamaya karar ve kartını çıkarırken başıyla onayladı.

"Bunun üzerinde benim numaralarım var," dedi ve kağıdı görevliye uzattı.

Gazeteci. 'İşinize yarayacak bir şey hatırlarsanız... ya da yardımınıza ihtiyacınız olursa... aramaktan çekinmeyin.

Sanderson yarı yarıya Emilia'nın teklifi reddetmesini bekliyordu, ama o kapıyı açmak için eğildiğinde bile kartı aldı. Ama eli kapının kolunda kaldı ve gazeteci Sanderson'a döndü.

"Teşekkür ederim... beni eve getirdiğin için. "En azından bunu yapabilirdim -

"Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ve bunu takdir ediyorum Joanne.

Arabadan inerek eve doğru yürüdü. Sanderson onun gidişini izledi, duruşundan ve asaletinden etkilendi. Emilia daha önce şoktan titreyen bir haldeydi ama sadece yarım saat sonra kendini toplamış, soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. Sanderson, Emilia'nın ailesinin saldırısına karşı kendini hazırladığını görebiliyordu, sorularını yanıtlamaya ve endişelerini gidermeye hazırlanıyordu. Amaçlı, kararlı ama hepsinden önemlisi güçlü görünüyordu.

Sanderson her zaman şüpheyile yaklaşmış ve hatta zaman zaman Emilia Garanita'ya karşı düpedüz düşmanlık besliyordu. Ama bu gece ona karşı yeni bir saygı duymaya başlamıştı. Roller tersine dönseydi o da benzer bir güç gösterir miydi? Kim bilebilirdi ki? gazetecinin örneğini aklında tuttu. Şu andan itibaren bir daha asla paranoyak ya da zayıf olmayacaktı.

17.08

Helen'in bisikleti bahçede aniden durduğunda çamur lastiklerinin altında ezildi. İki ekip arabası bahçenin kenarına park etmişti.

Köhne çiftlik evi ve görevli memurlar şimdi onu karşılamak için acele ediyorlardı. Daisy eve dönmeye kalkarsa onu durdurmak için gönderilmişlerdi ama eski çiftlik evini bulmuşlardı. Terk edilmiş.

"Zaten içerideyiz hanımefendi," dedi nefes nefese kalmış memurlardan biri, çamurda debelenerek ona doğru ilerlerken. 'Sanırım bir göz atsanız iyi olur...'

Onun kasvetli ses tonundan tedirgin olan Helen başıyla teşekkür etti ve eve doğru ilerledi. Bir zamanlar güzel bir binaydı, ancak şimdi ileri derecede bakımsız bir durumdaydı. Boyalar soyulmuş, fayanslar eksikti ve panjurlardan biri tek bir menteşeden tembelce sarkıyordu. Her yer yalnız ve sevilmemiş görünüyordu.

Helen kararlı adımlarla ilerlerken arazinin geri kalanını da gözden geçirdi. Paslanmış çiftlik ekipmanlarıyla dolu ek binalar vardı, ve onların ötesinde açık tarlalar. Bir yanda Hamble Nehri, diğer yanda M27'nin doğal sınırı sayesinde buralarda araziler çok büyük değildi, ama bir Southampton, Portsmouth ve diğer Güney Sahili pazarları için süt ve canlı hayvan sağlayarak başarılı olmuşlardı. Ancak bu çiftlikteki tarlalar artık boştu.

Yalnız çiftlik evi yenilgi kokuyordu. Bunun ekonomik güçlerden mi yoksa daha kişisel sorunlardan mı kaynaklandığından Helen henüz emin değildi.

Ev, alacakaranlığın yarı aydınlığında uğursuz ve endişe verici görünen kırmızı kahverengi tarlalar ve uzun meşe ağaçlarıyla çevriliydi.

Onları gören Helen ani bir tanıma sarsıntısı geçirdi. Kırsal kesim

arka plan, boş tarlalar, gökyüzünde daireler çizen kuşlar... Jason Swift'in ev filmlerinde gördüğü manzaranın bu olduğundan emindi. Burası Daisy'ye ateş etmeyi öğrettiği, öldürme çılgınlıkları için plan yaptıkları ve eğitim aldıkları yerdı. Hoş bir manzaraydı.

İşgüzar komşuların müdahale edemeyeceği ya da garip sorular soramayacağı izole bir yer. Ama Daisy'nin babası neden müdahale etmemiştı?

İhmalkâr olabilirdi, hatta sarhoş bile olabilirdi. Ama sabıka kaydı yoktu ve kesinlikle bir şeylerin kötü gittiğini hissetmiş olmalıydı.

Burada bir yanlışlık mı var?

Helen ön kapıya doğru ilerledi. Verandaya çıktığında, tahtalar ayaklarının altında uyarıcı bir şekilde gıcırdadı. Helen aşağıya baktığında, kapıya giden yolu seçmesi gerektiğini fark etti.

kapıya dikkat edin - tahta kurdu bu çiftlikte eğleniyordu

başka kimse yapmamış olsa bile. Kapının kendisi yükselen rüzgârda ileri geri sallanıyordu, görevli memurlar tarafından namluya sürülmüştü.

İçerisi kasvetli görünüyordu, bu yüzden Helen çantasından bir fener çıkardı.

Ceketinin cebinde. Yol şimdi onun için açıktı, bu yüzden çamurlu botlarının üzerine steril örtüleri kaydırarak sessizce içeri girdi.

17.10

Helen temkinli bir şekilde ilerledi, gittiği her döşeme tahtasını test etti, gözlerini açık ve duyularını tetikte tuttu. İçeri adım attığında Koridorda her şeyin gayet normal görüldüğünü görünce şaşırdı. Bir sandalye devrilmişti ama bunun dışında onu karşılayan manzarada endişe verici bir şey yoktu. Devam edelim
Koridorun karşısındaki küçük çalışma odasına geçmeden önce, masanın üzerinde bir kutu sütün durduğu mutfağı hızla gezdi.

Bu odanın çiftliğin idari merkezi olduğu açıktı - Helen rafta 'Hesaplar', 'Yönetim', 'Beyanlar' ve benzeri işaretli uzun bir kutu dosya sırası görebiliyordu. Ama şimdi kırık mobilyalar, boş yiyecek kutuları ve açılmamış mektup yığınlarıyla tıka basa dolu, gösterişli bir depodan biraz daha fazlasıydı. Gözünün yarısı koridorda olan Helen, mektupları hızlıca gözden geçirdi. O değildi
üzerinde bir bankanın logosu olduğunu, bazılarının ise Meadow Hall Okulu'ndan gönderildiğini görünce şaşırdı. Hepsi de ilgiye değer bulunmayarak atılmıştı.

Mektupları bırakan Helen şimdi de masanın üzerindeki çerçeveli fotoğrafları fark etti. Üç kişilerdi - hepsi de çeşitli yaşlarda Daisy. A Sırt üstü yatarken sırttan bir bebek, fotoğrafçıya sıcak bir şekilde gülümseyen yedi ya da sekiz yaşlarında bir çocuk ve güzel bir yazlık elbisenin içinde mutsuz ve kendini beğenmiş görünen asık suratlı bir genç kız. Üçlü fotoğrafın Helen üzerindeki etkisi şaşırtıcı ve güçlüydü. Bu aşktı - bunun için başka bir kelime yoktu. Birinin aşkı babasının küçük kızına karşı olan ilgisi. Helen'in aklına hemen, çocuklarına karşı sadece sapkın bir ilgi duyan kendi babası geldi. Son birkaç hafta ve ay içinde bu ailede her ne olduysa,

Michael Anderson'ın kızını çok sevdiğinden hiç kimsenin şüphesi olamazdı. Bu yüzden mi okuldan gelen mektupları görmezden gelmişti? Kadının işlediği suçları neden görmezden gelmişti? Kayıtlarda yeniden evlenmiş olarak görünmüyordu.

kız arkadaşı ya da partneri - belki de Daisy hayatındaki tek anlamlı şeydi.

Çalışma odasından ayrılan Helen, merdivenlerden birinci kata çıktı. Genç ve gülümseyen Daisy'nin çerçeveli resimleri duvarı süslüyordu ve merdivenin tepesinde Helen genç kızın yatak odasını keşfetti. Burası biraz dağınık durumdaydı -gardırop açıktı, giysiler dağınıktı- ama birçok gencinkinden daha kötü değildi ve

Yine de odanın ucuza da olsa güzelce döşendiği anlaşılıyordu. Yatak yapılmamıştı ve yanında bir yığın dergi vardı. Keşfetmek için aydınlatıcı bir yer olabilirdi ama henüz değil.

Helen koridorda başka bir yatak odasına doğru yürüdü. Yavaşça kapıyı açtı. Menteşeleri üzerinde geri dönerken inledi.

İçeride mobilyalar kırılmış, perdeler raylardan sökülmüş ve çift kişilik yatağın ortasında bir ceset yatıyordu.

Helen etrafı rahatsız etmemeye özen göstererek cesede doğru ilerledi. Ceset solgundu ve ileri derecede bir katılaşma evresinde görünüyordu.

mortis. Kurbanı ve yatak örtüsünün büyük kısmını kaplayan kan kurumuştu ama ceset henüz çürümeye başlamamıştı. O vardı

Bu nedenle iki gün kadar önce ölmüştü ama daha fazla değil. Kurban göğsünden ve boynundan defalarca vurulmuştu. Yüzündeki deri yırtılmış ve kanla kaplanmıştı ama Helen, Daisy'nin babası Michael Anderson'a baktığından oldukça emindi. Kendi yatağında öldürülmüştü.

yakın mesafeden.

O zaman tetikleyici bu muydu? Bu korkunç cinayet başlatan şey bu muydu? Helen sadece diğer cinayetlerden önce işlendiği için değil, aynı zamanda ne anlama geldiği için de bundan şüpheleniyordu. Bu

Daisy'ye kendi bakan adam, belki de genç kızın gerçek hayatla -aileyle, sevgiyle, şefkate- olan tek bağlantısıydı. Ve onu öldürmüştü - hayır, onu yok etmişti. Helen en az beş darbe yarası sayabiliyordu - bu soğuk, hesaplanmış bir saldırı değil, bir öfke patlamasıydı. Bir adamı katletmişti.

onu sevmişti, normallikle olan son bağını koparmıştı ve bundan sonra geri dönüş yoktu. Dünyadan korkunç intikamını almasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Michael Anderson üst katta ölü yatarken o ve Swift aşağıda oturup son hazırlıklarını mı yapmışlardı? Bu bir Tüylar ürpertici bir düşünce ve bu cinayet serisinin küçük ortağı Jason Swift için bir uyarı görevi görmeliydi. Daisy'nin sevgilisi, sağ kolu olduğunu ve bu rezil cinayetler serisinin ortak mimarı olarak tarihe geçeceğini düşünüyordu. Ama Daisy'nin ona bir şey borçlu olduğunu düşünüyorsa aldanıyordu, çünkü yataktaki cesedin de kanıtladığı gibi, Daisy son derece acımasızdı. Kendisinden daha büyük güçler onu yönlendiriyordu - dengesiz olmasa da, psikotikti, tek-ve tamamen yok etmeye kararlı. Eğer daha önceki eylemleri bunu kanıtlamadıysa, Michael Anderson'ın cesedinin bulunması Daisy'nin bir şey - ya da biri - onu durdurana kadar durmayacağını doğruladı.

Birden sanki dünyanın gözleri onun üzerindeymiş gibi hissetti.

İstasyon yolcularla dolup taşıyordu ve Daisy bilet bariyerlerinden geçerken onlardan birinin arkasına takılmakta zorlanmamıştı. Çıkışa doğru aceleyle ilerlerken keyfi yerindeydi - kaygısız, hatta biraz uçmuş hissediyordu - ama sonra aniden onu kısa kesen bir şey fark etti.

Southampton Evening News satışa sunulmuştu ve satıcı bugün canlı bir ticaret yapıyordu. Tahmin edilebileceği gibi, gazete günün şok edici olaylarına odaklanıyor ve okuyucularına cinayetlerle ilgili en son haberleri vermeyi vaat ediyordu. Daisy'nin beklemediği şey ise gazetenin kendinden emin

Başlık: 'Şüpheli olarak adlandırılan kız öğrenci'. Altındaki yazıyı okuyacak kadar yakın değildi ama bu güvenli mesafeden bile yüzünü seçebiliyordu. Ön sayfanın tamamına yayılmıştı - bir

Geçen yıl çekilmiş, babasının tahmin edilebileceği gibi satın almaya hiç ilgi göstermediği, hoş olmayan bir okul fotoğrafı.

Onun kim olduğunu nasıl bulmuşlardı? Bekçi miydi? Rehinesi mi? Eninde sonunda kimliğini keşfedeceklerini varsaymıştı ama adının manşetlere çıkacağını hiç düşünmemişti

Bu gece. Gazete almak için kuyruğa giren yolcuları seyrederken Daisy başka bir şeyin daha vardı. Polis, bir sürü polis. Bazıları düzenli devriye geziyordu.

polisler, diğerleri Hampshire Ulaşım Polisi, anında

Floresan ceketleriyle tanınabilirlerdi, ancak hepsi aynı görevle meşguldü, peronlardaki yolcuların yüzlerini inceliyor, arıyor, arıyor, avlarını arıyorlardı

...

Daisy Şimdiye kadar onların dikkatinden kaımıŐtı. Takım elbiselerini giydi ama kendini aniden savunmasız hissederek, kalabalığın arasından çıkışa doğru ilerlerken başını eğerek kaımaya çalıştı.

Elbette orada da memurlar vardı ve ciddiyle Daisy hiç tereddüt etmeden siyah peruğunu bir kenara attı.

Elini tıraŐlı kafasında gezdirerek hızlı ve kendinden emin adımlarla ilerledi. Sarı saçlarını savaşa hazırlanmak için üç gün önce kesmiŐtı ve Şimdi bundan çok memnundu. Onun vızılı Kesik onu daha yaşlı, daha agresif gösteriyordu - okul fotoğrafındaki çelimsiz sarıŐından ya da polis sabıka fotoğraflarındaki üstü başı dağınık gençten çok farklıydı.

Artık çıkışa çok yakındı ve bir memur doğrudan ona bakıyordu. Düzgün başının ve koyu renk göz makyajının Ama emin olmak için memura Őuh bir göz kırptı ve çivili dilini müstehcen bir Şekilde dudaklarında gezdirdi. Utanarak başını çevirdi ve Daisy başını dik tutarak kasıla kasıla yanından geçip ona bir kez daha göz kırptı.

İstasyondan çıktıktan sonra, gazetelerine dalmıŐ gibi görünen yerlilerden kaçarak ana caddeden hızla uzaklaştı. Nereye dönse insanlar ya haberlere dalmıŐ ya da bu konuda derin bir sohbete dalmıŐlardı. Bütün dünya onu mu arıyordu? Öyle hissetti, bu yüzden bir ara sokağa saparak istasyonun gürültüsünden hızla uzaklaştı.

Şimdi yavaşladı. Kalbi on dokuz düzine atıyordu. Hafif giyinmiŐ olmasına rağmen terliyordu. Koluyla yüzünü silerek nefesini tuttu ve ne yapacağını düşündü

Seçenekler. Bir polis memurunu atlatmayı başarmıştı ama onu bulmak için Şehri aradıklarında Şansı devam edecek miydi? Önünde epey bir yol vardı ve birdenbire bundan hoŐlanmamaya başladı - geniş caddeler boyunca yürümek, sürekli omzunun üzerinden bakmak ...

Sokağı gözden geçirirken yalnız olduğunu görmekten memnun oldu. Park etmiş arabaların sırasına doğru yürüyerek kilitleri inceledi, ama hepsi alarm sistemlerini gururla duyuran küçük kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü gördü. Sonra, tam umudunu yitirmek üzereyken Şeyi bulmuş. Alarmı olmayan yaşlı bir Peugeot 205.

Bu aslında Jason'ın alanıydı -kimse onun gibi kilit açamazdı- ama Daisy'nin uğraşacak ne zamanı ne de hevesi vardı, bu yüzden tüfeğinin dipçliğini kullanarak camı içeri soktu. Kolayca kırıldı ve kilidi kaldırarak kapıyı açtı ve camı koltuğun üzerinden süpürerek içeri tırmandı.

Sırt çantasını yolcu koltuğuna fırlatarak işe koyuldu.

Direksiyon kolonunun altına uzanarak ellerini ucuz plastik kaplamanın altından geçirdi ve kaplamayı çekip çıkardı.

kablo tesisatını buldu. Narin parmakları kablo demeti konektörünü çabucak buldu ve oradan aküyü kenara çekti, ateşleme ve marş teli demeti. Artık sürecin en hassas aşamasındaydı ve akü kablolarını birbirine bağlamadan önce yalıtımın bir iki santimini nazikçe sıyrarak acele etmedi.

Kontak ve kadın gaza bastığında motor kükredi. Gazı azaltarak motorun mırıltısını dinledi ve gülümsedi

kendi kendine memnuniyetle. Jason'la kısa, ateşli ve nihayetinde kötü yıldızlarla dolu bir ilişkisi olmuştu ama Jason ona birkaç şey öğretmişti. En azından bir arabaya düz kontak yapmayı. Bu ona hediyesiydi, mirasıydı.

Ve bu onu eve götürebilir.

17.29

'Bunu yapmaya hakkınız yok, hem de hiç yok. Diğerlerinden daha iyi değilsin ...'

Charlie sıkışık çalışma odasında tek başına duruyordu, cep telefonu eldivenli elinde duruyordu. Adli tıp ekibinden kısa bir süre sonra çiftliğe varmış ve onlar ana yatak odasında çalıştıkları için araştırmasına alt kattan başlamıştı. Bulduğu şey

Michael Anderson'ın çalışma odasındaki bir sandalyenin üzerinde asılı duran cep telefonunu ceketinin içinde buldu ve hemen arama geçmişini inceledi. Birkaçı gizli numaraydı, ancak aramaların büyük çoğunluğu Rehberinde Daisy olarak etiketlenmiş bir numaradan yapılmıştı ve hepsi de son birkaç gün içinde yapılmıştı.

günler. Telefon şirketinden herhangi bir bilgi almak biraz zaman alacaktı, bu yüzden doğrudan onun Sesli Mesajına geçti. Eski bir telesekreterdi. şifre sorgusu ya da herhangi bir güvenlik içermeyen bir modeldi, bu yüzden dakikalar sonra Charlie mesajlarını hoparlörden dinliyordu.

'Beni sevdiğini söylüyorsun, ama sonra *bunu* bana mı yapıyorsun? Lanet olası sözlüğe bak, aşkın gerçekte ne anlama geldiğini gör ...'

Daisy'nin sözleri küçük odada çınladı. Kızgındı ama aynı zamanda üzgündü, babasına söylenirken sesi zaman zaman titriyordu.

Belli ki içinde hâlâ sevgi, babasına karşı bir şefkat vardı; öfkeli olduğu anlarda bile sesi zaman zaman yumuşuyordu. Fakat kanı yükselmişti ve başka bir haklı öfke patlaması asla uzakta değildi.

'Ben her zaman seni kolladım, her zaman arkanı kolladım... ve sen bana böyle mi davranıyorsun?

Charlie üçüncü mesajına gelmişti ama her mesajda aynı ton, aynı temel suçlama vardı.

'Jason iyi bir adam. Ona bir şans vermelisin baba...' Arama ekibinin diğer üyeleri, Jason'ın iyi biri olduğuna dair kanıtlar bulmuşlardı. Jason Swift'in evdeki varlığı - Daisy'nin yatak odasında bir banka kartı, çöp kutusunda kullanılmış prezervatifler - ve bu telefon mesajları baba-kız arasındaki ilişkilerin bozulmasının nedeninin bu olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Resmin tamamını görebilmek için Daisy'nin mesajlarına ulaşmaları gerekse de, Michael Anderson'ın Jason Swift'e taşınmasını söylediği açıktı. Ya da başka bir deyişle, kızından ikisi arasında bir seçim yapmasını istemişti.

Charlie bunun sonuçlarını hayal edebiliyordu ve bu onu üzüyordu.

Michael

Anderson açıkça ihmalkâr ve hoşgörülü bir ebeveyn olmuş, kızının kötü alışkanlıklar edinmesine izin vermişti. Etraftaki kanıtlar Çiftliğin harap hali, ödenmemiş faturalar ya da çöp kutularındaki sayısız boş viski şişesi onun hayattan vazgeçtiğini düşündürse de, kızına olan sevgisinden asla vazgeçmemiştir. Ve son ana kadar, kızı da ondan vazgeçmemiştir,

Dördüncü ve son mesajında ona mantıklı düşünmesi için yalvarıyor.

'Böyle olmak zorunda değil... olduğundan daha kötü bir şeye dönüştürüyorsunuz. Jason sağlam, lütfen bana inanın, beni seçim yapmak zorunda bırakmayın...'

Görünüşte uzlaştırmacı terimlerle ifade edilen bu mesajların karanlık bir tonu vardı, tehditle doluydu ve

Acı. Güvenebileceğini düşündüğü adam ona sırtını dönmüştü. Belki de onu şok ederek yollarını değiştirmesini umuyordu.

hayatını yeniden yoluna sokmak, haydut ve şiddet yanlısı erkek arkadaşından vazgeçmekti. Eğer Michael Anderson'ın niyeti buysa, fevkalade bir şekilde geri tepmişti.

Köşeye sıkışan Daisy seçimini yapmıştı.

17.42

Oda nefret doluydu. Helen'in memurlarının çoğu olay yerine odaklanmıştı ama o genç kızın yatak odasını araştırıyordu. Tecrübelerine göre, genç kızlar sırlarını dikkatle korurlardı ve Daisy Anderson'ın beynine girmek istiyorsa, başlayacağı yerin burası olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ucuz komodindeki çekmeceyi karıştırmadan önce yatağın yanındaki dergi yığınının - *Guns and Ammo*, *The Modern Solider* - karıştırmıştı. Makyaj malzemeleri, çakmaklar, av tüfekleriyle doluydu. bıçaklar ve gençlik isyanının ıvır zıvırları, ama tüm bu ıvır zıvırın altında Helen küçük bir günlük bulmuştu. Kitabı açtığında, ilk sayfada kendini yiyen büyük bir yılanın dikkatle çizilmiş bir taslağını görünce şaşırmadı. Daisy'nin yılanlara olan düşkünlüğünün bir kanıtı daha. o günkü vahşetle bağlantılı.

Krokinin yanından geçen Helen, kutunun içindekileri inceledi Günlük. Daisy düzenli bir yazar değildi - girişler en iyi ihtimalle aralıklıydı - ancak günlükte yer alan kısa, öfkeli ifadeler dergi, genç yaşına göre çok acı çeken, çok yabancılaşmış bir genç kadının net bir resmini verdi. Okulundan nefret ediyordu, hem de Öğrenciler ve öğretmenler, kendisine sataşanlara karşı öfkeleniyor, ancak kendisini reddettiğini veya küçümsediğini düşündüğü kişilere karşı özel bir nefret besliyordu. Helen bu durumu keşfettiğinde şaşırmadı. Birkaç kayıtta Sonia Smalling, Alan Sansom ve Sarah Grant'in isimleri geçmektedir.

Kayıtlar boyunca açık bir tema vardı - kurumlara, muhtemelen ona yardım etmeye çalışan bireylerin güdülerine karşı açık bir güvensizlik. Okulunu bitirememişti

Community Payback ve düzenli olarak okulu asıyor, sık sık bildi bileli evi olan çiftliğe çekiliyordu. Odasındaki bazı çerçeveli fotoğraflara bakılırsa, gençken burada avlanmaktan, balık avlamaktan çok keyif almıştı. ve babasıyla takılıyordu. Ancak son zamanlarda iki kişi, feci sonuçlarla üç kişi olmuştu.

Daisy'nin kısa günlüğü olaylar ve suçlamalarla doluydu ama bazı kelimeler sürekli tekrarlanıyordu. *Sahte, ikiyüzlü* gibi çok sık kullanılıyordu. Ama en çok ortaya çıkan kelime *misillemeydi*. Daisy çok öfkeli bir çocuk olmuştu, içki ve uyuşturucu bağımlısıydı, paranoya ve hınçla doluydu, annesinden intikam almaya kararlıydı işkenceciler. Helen'in her zaman şüphelendiği gibi bu cinayetler nefret suçlarıydı, ancak ırkçılık ya da ideolojiden değil, tamamen kişisel bir öfkeden kaynaklanıyordu.

"Kalbimin gözlerimin önünde nefretle karardığını görebiliyorum.

'Beni yavaşça öldürdüler. Ben daha nazik olacağım, onları çabucak öldüreceğim.

"Beni köşeye sıkıştırdınız ve bana tek bir seçenek sundunuz... Beni çarmıha germeyi *sevdiniz*.

Kayıt üstüne kayıt, onun ölümcül öfkesini, dünyaya olan kızgınlığını katalogluyordu. Onların yanından geçerken, Helen aceleyle Daisy'nin ne düşündüğüne ya da nerede olduğuna dair ipuçları bulmak için sabırsızlanıyordu. Ancak karalamalarının çoğu intihara meyilli düşüncelerine odaklanıyordu ve son kayıta babasıyla yaşadığı bir başka tartışma yer alıyordu. Daisy'nin ince dergisini bir kanıt torbasına koyan Helen, çekmeceyi aramaya devam etti. Her zamanki filmler ve kitaplar vardı - *İnsan Köpeği Isırır, Çavdar Tarlasında Çocuklar, Donnie Darko* - bir gencin duygularına hitap eden nihilizm duygusu, ama bazı daha özel eşyalar da. Irak Savaşı ve ardından gelen Blair'in 'örtbas etmesi' üzerine kitaplar ve en alışılmadık şekilde, gerçek askeri görüntüleri içerdiği iddia edilen korsan bir DVD Afganistan ve Irak'taki eylemler.

Tüm bunların altında bir mektup yatıyordu. Helen'in gözüne çarptı, çünkü

Zarf gevrek ve kahverengiydi, bu da yakın zamanda gönderilmiş resmi bir mektup olduğunu gösteriyordu. Helen eldivenli elini çekmecenin derinliklerine daldırarak zarfı çıkardı. Zarf Daisy'ye ve dikkatlice açılmıştı - belki de bir bıçakla kesilerek açılmıştı - ama Mektup daha sonra tekrar içine tıkılmış ve oldukça kırıkmıştı.

Masanın üzerindeki kâğıdı düzelten Helen içindekileri okudu, her kelimedede endişesi daha da artıyordu.

Daisy'nin orduya katılmak için yaptığı son başvuruya yanıt olarak İngiliz ordusundan gelen bir mektuptu. Daha da endişe verici olanı, bir ret mektubuydu,

Daisy'nin psikolojik değerlendirmesiyle ilgili bir sorundan bahsediyordu.

Ustaca ifade edilmişti ama ima çok açıktı: Daisy asla

silahlı kuvvetlere kabul edildi ve

yeniden başvurdu. Daisy'nin silahlara ve savaşa olan bariz ilgisi göz önüne alındığında, bu acı bir darbe olarak gelmiş olmalı.

Daha da kötüsü, bu yeni bir darbeydi. Mektup üç gün önce gönderilmişti.

17.48

Uzun ve zorlu bir gün olmuştu ama neyse ki neredeyse bitmek üzereydi.

Kıdemli Başçavuş Geoffrey Clarkson dizüstü bilgisayarını kapattı ve kasaya koymak için arka ofise yöneldi. Bu ilkti bütün gün yaşadığı huzur anıydı. Bu işin özelliği de buydu - tamamen öngörülemezdi. Bazen saatlerce oturup kapının açılmasını bekliyordunuz, bazen de tamamen

Her bir asker adayına farklı seçenekler sunarken, masanızdan uzayıp giden bunaltıcı, büyük kuyruklar

Onlar. Ekip lideri olarak personel rotasyonunu düzenlemek onun işiydi ama nadiren yüzde yüz doğru yapardı. İşte bu yüzden üçü bugün yetmiş başvuruyla başa çıkmak zorunda kalmıştı.

Sonbahar, istedikleri üniversiteye giremeyen gençlerin diğer seçenekleri değerlendirdiği bir dönemdi. Öyle bile olsa,

Normalde kırk kadar başvuru beklerlerdi ve orduya yönelik bu ani ilgi artışının nedenini merak ediyordu. Belki üniversite kayıtları sona ermişti, belki de son sinema reklamlarının etkisi vardı. Her iki durumda da, bir şeyler halkın ilgisini çekmişti ve Geoffrey iyi yapılmış bir işi düşünebilirdi - bugün oldukça umut verici görünen birkaç kişi vardı.

Deneyimleri ona, gerçekten askere gitmek isteyenlerle, bunu sadece ailelerinin yakasından düşmek için yapanları ayırt etmeyi öğretmişti.

Bunlardan bir sürü vardı - anne ve baba Jack veya Jill'i aile evinden çıkarmaya hevesliydi - ama

Bugün konuştuğu kişilerin çoğu kendi kendini motive etmiş ve sınıf atlayabilecek gibi görünüyordu.

İngiliz Ordusu'ndaki yaşamın doğru bir resmini çizerek hâpı asla şekerle kaplamadı. Helmand Eyaleti'nde görev yaptığı sırada Panterin Pençesi Operasyonu ve onunla birlikte savaşan arkadaşlarının ve meslektaşlarının öldürüldüğünü görmüştü. Kendisi de ölümden kıl payı kurtulmuştu.

bir EYP'nin kurbanı oldu ve potansiyel askerlere - hem çatışma sırasında hem de sonrasında - karşılaşılabilecekleri tehlikeleri anlatmayı görev bildi. yüzleşecekti. Sevindirici bir şekilde, daha gelecek vaat eden acemiler bunu kabul etmişti ama yine de daha fazlasını duymak istiyorlardı. Bu onu iyi hissettirdi, hatta gururlandırdı - yaşadığı her şeye rağmen hala İngiliz Ordusu'na ve dünya çapında oynadığı hayati role tutkuyla inanıyordu.

Dizüstü bilgisayarını kilitleyen Clarkson, yanındaki masada duran yarının personel rotalarını kontrol etmek için döndü. Radyo hâlâ uğulduyordu - bu sabah açmıştı ama bir saniye bile dinlemeye fırsat bulamamıştı.

dinledi - ve şimdi haber spikerinin acıklı ses tonunun farkına vardı.

'Şu ana kadar beş farklı yerde beş kişinin öldüğü teyit edildi. ve polis Southampton bölgesindeki insanları uyanık çağırıyor...'

Clarkson bir an hareketsiz durdu, neye uğradığını şaşırmıştı. duruşma. Southampton güvenli bir yerdi - ilk toplu silahlı saldırıya maruz kalması pek inandırıcı görünmüyordu. Daha da kötüsü, fail hala serbestti. Polisin bu konuda bir şey yapmak için çok geç gelmesi çok tipik. Ordu olay yerinde olmalıydı.

Neyle karşı karşıya olduklarını öğrenir öğrenmez polisi aramışlar, ama aramadıklarından şüphelenmiş. Silahlı polisler onları koruyordu.

bölge yakından - muhtemelen çoğu başarısız olduğu için Askerler. Siyasetin hayatları riske atması gerektiğini düşünmek çok çirkindi ama insanlar kırılıyordu - Clarkson bunu acı deneyimlerinden biliyordu.

Daha fazlasını dinlemek istiyordu ama hâlâ üniformasını değiştirmesi gerekiyordu ve saat ilerliyordu, bu yüzden radyoyu kapatarak personel listesini tekrar çantasına koydu. Saints bu akşam West Ham'la oynuyordu ve Sammy'ye St Mary's'e gitmeden önce bir hamburger yiyebileceklerine dair söz vermişti. Haberler tedirgin ediciydi ama bugünlerde hep öyle oluyordu ve aile meseleleri her şeyden önce geliyordu.

Southampton acı çekmiş, birkaç aile yas tutmuştu ama babasının her zaman söylediği gibi hayat devam ediyordu.

17.50

'Tüm birimler Bray Yolu, Ocean Village'a ilerlesin. Tüm birimler Bray Yolu'na ilerlesin...'

Helen sessiz taşra yolunda hızla ilerliyordu. Açık bir kanalda Bluetooth ile konuşuyor, bir düzine Silahlı Müdahale Aracı ile iletişim kuruyordu. Southampton'da devriye gezen birimler.

'Ordu Kariyer Merkezi yirmi numarada. Ben silahlı istiyorum Önde ve arkada memurlar olsun, ama bir olay kendinizi duyurmayın. Geoffrey Clarkson'a ulaşabildik mi?

Daisy'nin mektubunda onun imzası vardı - silahlı kuvvetlerin web sitesindeki resmi biyografisine göre, yaklaşık üç yıldır Southampton'daki işe alım ofisini yönetiyordu.

"Cep telefonuna cevap vermiyor. Karısı bu akşam oğluyla buluşup maça gideceğini söyledi ama ona da ulaşamadık.

'Denemeye devam et. Onlara ulaşır ulaşmaz bana haber ver.

"Haber vereceğim.

Helen tıkladı ve hızını artırdı. Çiftliğe yaptığı yolculuk yararlı olmuştu ama onu Southampton'dan uzaklaştırmıştı ve şimdi İşlerin yoğunluğuna geri dönmeye hevesliydi. Ocean Village şehrin güneyinde, son moda apartmanlardan oluşan şık bir mahalleydi. suya bakıyordu. Helen'in ışıkları açık olsa bile oraya varması biraz zaman alacaktı, bu yüzden hızlı adımlarla ilerliyordu. Önündeki yol açıktı ve bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyordu.

Daisy'nin Kariyer Merkezi'ne gideceğine dair hiçbir kanıtı yoktu - Helen'i harekete geçiren şey içgüdüleriydi. Helen, Daisy'nin

Şimdiye kadar bu acımasız, nedensiz suçlar karşısında şaşkına dönmüştü ama şimdi bu cinayet çılgınlığını neyin körüklediğini anladığını hissediyordu. Daisy'nin

bir çok kez reddedildi. Annesi tarafından terk edilmiş, Babası tarafından ihmal edilmiş, dünyadaki yerini hiçbir zaman bulamamış, kendine güveni, duygusal istikrarı ve gerçek kökler salacak kaynakları olmamıştı. Okulda alay konusu olmuş, ceza-adalet sistemi tarafından çürük elma olarak damgalanmış ve genel olarak ona daha iyi bakmalıydı. Sonunda kendini kaybetmiş, onu küçümseyen ya da aşağılayanlara saldırmıştı. Clarkson'ın ret mektubunun Helen'i bu kadar endişelendirmesinin nedeni de buydu.

Clarkson'ın Daisy'nin hayallerini rahatça yıkması, Daisy'nin öfkesini bir kez daha ateşlemiş olmalı - uzun bir dizi vahşi başarısızlığın sonuncusu - ve

Helen, babasıyla yaşadığı şiddetli kavganın temel nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu. Sebep ne olursa olsun, Daisy açıkça çizgiyi aştığını hissediyordu ve alaşağı edilmeden önce birkaç hesaplaşmadan daha çekinmeyecekti.

Ordu Kariyer Merkezi'nin saat 18.30'da kapanması gerekiyordu. Belki de Daisy kasıtlı olarak günün bu saatine kadar beklemişti; bu saatte yoluna çıkacak daha az sivil vardı. Sinir bozucu bir şekilde, ekibi hâlâ onu tam olarak tespit edememişti.

Neredeyse iki saat boyunca kimse kaçaklarından bir şey görmemişti, insan avı tüm hızıyla devam ederken bu hiç de kolay bir iş değildi.

Helen şehrin dış mahallelerine varıyordu ve hemen doğuya giden çevre yoluna katıldı. O bunu yaparken, polis helikopteri kükreyerek Ocean Village'a doğru uzaklaştı. Şimdi herkes aynı yere doğru gidiyordu ve eğer Helen haklıysa, kısa bir süre sonra Daisy Anderson'la yüz yüze gelecekti.

17.55

Sanderson vitesi geri vites taktı. Emilia Garanita'yı eve bıraktıktan sonra, çiftliğe gitmeye karar vermişti. orada çalışan memurlara yardım etmek. Ama şimdi çağrı Ocean Village'da bir adrese gitmişti, bu yüzden dar bir yerleşim sokağında aceleyle üç noktalı bir dönüş yaparak döndü ve kükredi şehir merkezine doğru.

Charlie' ve çiftlikteki arama ekibinin geri kalanına yardım etmekten çok mutlu olurdu - daha önceki hatasını telafi etmek için her şeyi yapardı - ama bu çok daha heyecan verici bir görevdi. Daisy Anderson'ın neden ordu kariyerini hedef almış olabileceği hakkında henüz hiçbir fikri yoktu.

Merkez, ancak Helen'in sesindeki inanç, sonunda faillerinin önüne geçtiklerini, onun nerede olacağını tahmin edebildiklerini gösteriyordu. Sırada saldırı var. Eğer öyleyse, şimdi bu işi sona erdirmek için bir şansları olacaktı.

Sanderson pek çok karmaşık operasyonda yer almıştı ama bunun kadar hızlı ve şok edici olanı azdı. Kurbanların sayısı akıllara durgunluk veriyordu - Sanderson, Jim Grieves'in karakolda biriken cesetlerle başa çıkmakta zorlandığını biliyordu.

Morg ve MIT'teki pek çok kıdemsiz memur bugün gördüklerinden derinden etkilenmişti. CCTV izleme nöbetleri arasında birkaçını teselli etmek için zaman bulmuştu ve onlara getirdiği teselli ona deneyimli, başarılı bir polis memuru *olduğunu* hatırlattı.

takıma sunabileceği somut bir şeydi. Uzun zamandır kendisinden şüphe duyuyordu, bu onu neşelendirdi ve Helen'in güvenine layık olduğunu kanıtlama arzusunu pekiştirdi.

Ocean Village'a sadece birkaç dakika . Sık sık gittiği bir bölge değildi - küçük dairesi çok daha az

Şehrin pahalı bir yerinde.

Southampton yolunu bilecek kadar uzun süre. Sireni kapalıydı ama ışıkları yanıp sönüyordu ve trafik önünde eriyip gidiyor gibiydi. Bazen şans sizden yanaydı ve daha fazla kan dökölmesini önlemek için oraya zamanında varacağından emindi, belki de

Hatta faili kendi içine çekmeye bile yardımcı oldu. Kendini enerjik ve hatta heyecanlı hissediyordu.

Bu kadar uzun süre soğukta kaldıktan sonra oyuna geri dönmek iyi hissettirdi.

18.21

Daisy sessiz ara sokakta arabayı sürerken direksiyonu kavradı. Şehir merkezindeki trafik korkunçtu ve tüm çabalarına rağmen bir kez programın gerisinde kalmıştı. Kapanıştan yarım saat önce Kariyer Merkezi'nde olmayı ummuştu - şimdi zamanında yetişirse şanslı olacaktı. Bu düşünce onu öfkelenlendirdi - bu adam da en az diğerleri kadar, hatta belki biraz daha fazla kaderini hak ediyordu.

O ve Jason önceki iki akşam Kariyer Merkezi'nde keşif yapmış, Clarkson'ın onların varlığından ve ne planladıklarından habersiz olmasının keyfini çıkarmışlardı. O kısa süre içinde bile hedeflerini oldukça iyi tanımışlardı.

Uzaktan onun gülünç alışkanlıklarına ve kendine has özelliklerine gülüyordu. Her iki gecede de aynı şekilde kapanmıştı - Evin ışıklarını aynı titiz sırayla kapatıyor, gece için panjurları indirmeden önce kilitleri kontrol ediyor ve iki kez kontrol ediyordu. Dün gece, Jason'la birlikte o evleri kirletmişlerdi.

Şimdiye kadarki en iyi yılanlarıyla kepenkleri kapattılar - kendini yemeye çalışırken gözle görülür bir şekilde boğulan devasa bir zümrüt canavar. Daha sonra Clarkson'ın bu 'rezalete' tepkisinin ne olacağı konusunda spekülasyonlar yaparak kendilerini eğlendirdiler.

Clarkson güvenlik konusunda neden bu kadar titizdi? Burası bir çöplüktü ve kullandıkları eski dizüstü bilgisayarlar çalınmaya değmezdi. Bu zayıf avlar gerçekten de bu kadar sıkı güvenlik gerektiriyor muydu? Bunun alışkanlık olduğunu tahmin etti ve bu size adam hakkında çok şey anlatıyordu. Bu yüzden

Kendini *önemseyecek* çok az şey varken kendini önemsiyordu. Onunla tanıştığı andan itibaren ondan hoşlanmamıştı.

ona karşı duyduğu şüpheyi hissediyordu - ve bu hisler kısa tanışıklıkları sırasında daha da artmıştı.

Ona yazdığı mektupta ne demişti? "Psikolojik değerlendirmelerinin", kariyer için uygun olmadığını gösterdiğini. silahlı kuvvetler. Neden? Bir kişiliği olduğu için mi? Kendi başına düşünme yeteneği olduğu için mi? Belli ki uysal küçük oğlanlar ve kızlar haline getirebilecekleri beyinsizler. Hepsinden daha sert olduğunu boş verin. Muhtemelen daha iyi bir nişancıydı da. Eğer ona şans verilseydi çok iyi bir asker olabilirdi - duvarları aşabilirdi. Ama onlar bu rüyayı beş kısa cümlede yırtıp attı. Ya da, daha doğrusu, Geoffrey Clarkson yaptı.

O çiftlikte sadece yarı yarıya yaşıyordu, bir felaketten diğerine tökezleyen bir zombiydi. Babası, sevgili, aptal babası ona pek bir şey vermemişti ama ona özgürlüğünü vermeye çalışmıştı. İlk içkisini on yaşında içmiş, kısa bir süre sonra da ilk sigarasını içmiş ve o günden sonra çocukluğunun büyük bir kısmını hayatını mahvederek geçirmişti. Küçük

suç, şiddet, uyarılar ve mahkumiyetler - babası neredeyse hiç karışmadı, hayatını yönlendirmeye çalışmadı, ama o bile Orduya katılmak onun için bir dönüm noktası, son bir zar atışı olabilirdi. Belki de disiplinin ona iyi geleceğini düşünüyordu. Belki de sadece onu elinden kaçırmak istiyordu. Şu anda hangisi olduğundan emin değildi.

Ocean Village'a doğru yola çıktığında, radyoda o günkü 'olaylarla' bağlantılı bir başka ölüm haberi duymuştu. Orta yaşlı bir adam Hamble Nehri yakınlarındaki bir çiftlikte ölü bulunmuştu.

O noktada radyoyu kapatmak zorunda kaldı. Bunu duymak istemedi. Yapılması gerekeni yapmıştı ama onların burnunu sürüyordu. Son birkaç yıldır buna doymuştu.

Bray Yolu'na döndü ve hızını hızla azalttı. Başlangıçta yapmayı planladığı gibi son kontroller için, hedefi düzgün bir şekilde incelemek için zaman olmayacaktı. Eğer adam hâlâ oradaysa -ki oradaydı Öyle olması için hararetle dua ediyordu - sadece silahını alıp bu işi halletmesi gerekecekti. Eğer bu gece ondan kaçarsa ya da onu kaçırırsa hesaplarını kapatmak için bir daha asla şansları olmayabilir.

Ofisin karşısına yanaşan Daisy motoru durdurdu. Sırt çantasına uzanarak av tüfeğini çıkardı ama binaya bakınca donup kaldı. Binanın yakınına bir motosiklet park edilmişti.

Pahalı görünümlü bir Kawasaki olan dükkânın büyük cam penceresinden Daisy, Clarkson'ın bisiklet derisi giymiş uzun boylu bir kadınla sohbet ettiğini görebiliyordu. Belli ki bu bir kariyer değildi.

Kadın onunla ciddiyetle konuşuyor, bir şeyler yapması için yalvarıyordu ve Daisy bu mesafeden bile şunu görebiliyordu

Clarkson kendisine söylenenler karşısında şok olmuş görünüyordu. O daracık ofiste neler olup bittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Daisy acı acı küfrederek çok geç kaldığını fark etti.

Daisy Anderson'ın odası plastik kasalarla doluydu, çünkü tüm dünyası toplanmış, torbalanmış ve daha fazla inceleme için kutulanmıştı. Charlie onların ortasında durmuş, tepeden tırnağa adli tıp kıyafetine bürünmüş, kendisine uzatılan her bir eşyayı inceleyerek Daisy'nin niyetine dair daha fazla ipucu arıyordu.

Helen ondan çiftlikte kalmasını istediğinde dizginleri eline almıştı. Ortağı Steve'in sürekli şikâyetlerine rağmen Charlie her zaman olayların içinde olmak istiyordu ve kendini geri çekilmiş hissediyordu

Helen ondan Michael Anderson'ın evindeki soruşturmaya devam etmesini istediğinde. Kendi köşesinde mücadele etmek, görevlerini bir DC'ye devretmeye çalışmak istemişti ama Helen açıkça ve gitmek için acele ediyordu, bu yüzden Charlie buna izin vermişti. İkili iyi anlaşıyordu - bazı açılardan fazla iyi - bu yüzden Helen'in onun yeteneklerinden şüphe etmesi söz konusu değildi. O zaman Helen onu koruyor muydu? Onu tehlikeden uzak mı tutuyordu? Eğer durum buysa, gurur mu duymalıydı yoksa sinirlenmeli miydi emin değildi. Üstünün ona sık sık hatırlattığı gibi, Helen'den daha fazla kaybedecek şeyi olsa bile o büyük bir kızdı.

Charlie soruşturmanın her aşamasının hayati önem taşıdığını ve Helen'in kendisinden profesyonel olmasını bekleyeceğini biliyordu. Duygularını bir kenara bırakıp elindeki işe koyuldu. Bu onun ruh halini iyileştirmemişti - aslında Daisy'nin hayatını toparlamak özellikle iç karartıcı bir iş. Bir tür çöküşün ortasında olmalı, diye düşündü Charlie, çünkü bu kız özünde *kötü* biri değildi. Öfkeyle doluydu, otoriteye düşmandı ve kendinden nefret ediyordu ama bugün yaşananların hiçbirisi kaçınılmaz değildi. Olabilirdi

Keşke biri ona yardım etmek için elini uzatmış olsaydı. Çünkü basit gerçek şuydu ki Daisy ait olmak istiyordu. Ait olmak istiyordu. ıvır zıvırlar, eski mektuplar ve kulüp rozetleri, birlikte olacağı insanlar, belki de vekil bir aile bulmak istediğini gösteriyordu. Orada Arkadaşlık bilezikleri artık çözülmüş ve atılmıştı. Ona çok küçük gelen ve nadiren giydiği bir Brownies kıyafeti vardı. Ve Genç Çiftçiler'e, yerel koroya, paintball grubuna katılmak için yarısı doldurulmuş başvurular vardı ...

Tüm bunların kazılması gerekiyordu - Daisy'nin mutluluğun mümkün olduğuna açıkça inandığı bir zamana aitlerdi, dünyanın geri verecekti. Çok sayıda savaş pantolonunun altındaki gardıroplara doldurulmuş ve birkaç kat aşağıda gizlenmişlerdi.

Guns and Ammo'nun eski kopyaları. Ama genç Daisy'nin yalnızlığına ve bir yerlerden duygusal destek bulma arzusuna ışık tutuyorlardı. Charlie ne zaman böyle şeylerle karşılaşsa, kendi küçük kızının bu kadar sevildiği ve korunduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünürdü. Bu insanları çok geç olana kadar asla öğrenemezsiniz ve Charlie, Daisy'ye ihtiyacı olan yardımı verebilmek için zamanda geriye gidebilmeyi çok isterdi.

Ama bunun için artık çok geçti. Daisy çizgiyi aşmış, önce babasını, sonra da birkaç kişiyi daha öldürmüştü. İlk başta ikna olmuşlardı. Suçlu Jason Swift'ti ama artık kurbanlar üzerindeki tetiği Daisy'nin çektiğini, kendisini değersiz hissetmesine neden olanları katletmekten kişisel bir zevk aldığı biliyorlardı. Yıllarca suçu üstlendikten sonra Vuruyor, karşılık veriyordu ve Charlie hiçbir şeyin onu zapt edemeyeceğinden emindi.

18.29

"Buraya geleceğinden *emin* misin?"

Geoffrey Clarkson, Helen'in ölümüyle başa çıkmakta zorlanıyordu. çok edici haberler. Daisy Anderson'ın ölüm listesinde sıranın *kendisine* gelmiş olabileceği düşüncesiyle, onun samimi yalvarışlarına rağmen henüz bir adım atmamıştı.

"Panjurlarınızdaki grafitiyi ne zaman fark ettiniz?" "Bu sabah.

'O zaman geliyor. Gitmeniz gerekiyor.'

Sonunda Clarkson, Helen'in sesindeki aciliyeti fark eder gibi oldu. Dönerek anahtarlarını ve telefonunu aldı.

"Oğlumu aramam gerek... Onunla buluşmam gerekiyor.

'Bunu karakoldan da yapabiliriz, şu anda ilk önceliğimiz sizi güvende görmek. Diğer her şey bekleyebilir.

Clarkson bir kez daha Helen'e dönerek, '*Delirmiş* olmalı,' diye ağzından kaçırdı. 'Pek çok insan seçilmeyi başaramıyor, bu tamamen normal -'

'Daisy bir çöküşün ortasında, dünyayı net bir şekilde göremiyor -'

"Tanrım, yani başka seçeneğim yoktu," diye kabardı, "o Ordu için tamamen uygun değil. Değişken ve duygusal biri, *ayrıca* bir dizi var. Başvuruyu işleme koyma zahmetine bile girmemeliydim ama yine de yaptım çünkü ona söz vermiştim.

Teğmen şimdi üzgün görünüyordu, sanki aniden günün kanlı geçmesine neden olduğu için endişelenmiş gibiydi.

"Çaresiz, hatta biraz acınası görünüyordu," diye devam etti. 'Ne kadar kızgın olduğunu bilseydim -'

'Keşkeleri sonraya saklayın Bay Clarkson. Şimdi ailenizi düşünün ve benimle gelin.

Sonunda Clarkson mesajı aldı, koltuğun arkasından ceketini aldı ve masa lambasını kapattı. Helen onu izledi sabırsızlıkla, acele etmesi için onu zorluyordu. Daisy dışarıda bir yerlerdeydi ve Southampton Central'a sağ salim dönene kadar rahat edemeyecekti. Eşyalarını topladıktan sonra bir kez daha Helen'e döndü. Clarkson sanki daha önce hiç böyle bir şey yapmamış gibi kaybolmuş görünüyordu.

kendi arka bahçesinde ölümcül bir tehlikeyle karşılaşmayı bekliyordu. Helen bunu daha önce de görmüştü, bu yüzden onu kapıya doğru götürmek için kolunu uzattı.

Diğer devriyeler her an gelebilirdi ve Helen'in aklı şimdiden bir sonraki hamlesindeydi. Daisy için bir tuzak kurabilirler miydi? Saplantılı gence yem olarak Clarkson'ın dublörünü mü kullanacaklardı? İşlediği suçların hesabını verebilmesi için Daisy'yi buraya getirmenin en iyi -en güvenli-yolu ne olabilirdi?

Neredeyse kapıya ki garip bir ses onu durdurdu. İlk başta ne olduğunu anlayamadı - sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya benziyordu - ama sonra anladı. Bu bir arabaydı.

şiddetle devirdi. Birdenbire ses kesildi, yerini tiz bir cızırtı aldı, gittikçe daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek

...

Helen ne çok geç fark etti. Araba camı kırarak doğrudan kendisine doğru gelmeden önce Clarkson'ı iterek tehlikeden uzaklaştıracak kadar zamanı vardı.

18.31

Araba sert bir şeye çarparak durdu ve Daisy'yi koltuğunda öne doğru fırlattı. Emniyet kemeri takıyordu ama yine de kafası Çarpmanın şiddetiyle direksiyon simidine sertçe çarptı. Bir an için orada öylece oturdu, şaşkın ve nefessiz, kırılan camların çınlamasını dinlerken, arkasındaki pencere sonunda hayalete teslim oldu. Oradan geçmek öfkeden doğan pervasızca bir hareketti ama stratejisiz de değildi. İyi eğitilmiş iki kişiye karşı düz bir dövüşte bile şansının yaver gitmeyeceğini düşünmüştü.

Bu yüzden oyun alanını biraz dengelemeye karar vermişti.

Kafasındaki bulanıklığı silkeleyerek ayak bölmesinden pompalı tüfeğini aldı ve sürücü kapısını açtı. Hemen bir dirençle karşılaştı - altında devrilmiş bir sandalye vardı - bu yüzden Daisy kapıyı şiddetle omuzladı ve

Sıkışarak dışarı çıktı. Botları kırık camın üzerinde gürültüyle çıtırdadı ve hasarı incelemek için arabanın ön tarafına doğru döndü. Sandalyeler dağılmış, masalar devrilmiş ve havada yoğun bir toz bulutu asılı kalmıştı.

Silahını kaldıran Daisy ilerledi. Kavga çıkmasını bekliyordu ama kadının arabadan bir metre kadar uzakta, camın içinde yüzüstü yattığını görünce yüreği ferahladı. Daisy, camdan içeri girerken onlardan birine çarptığından emindi ve yüzüstü *yatışına* bakılırsa bu oydu. Kadının yanına giden Daisy, silahın namlusunu kadının kaburgalarına dayadı ama kadın kıpırdamadı. Daisy arkasını döndü - ölü ya da bilinçsiz, onun için fark etmezdi.

Arabanın etrafında dönerek ofisin arka tarafına doğru ilerledi ve enkazın arasından dikkatlice ilerledi. O yapabilirdi

Bir Şey duydu - donuk bir inilti - ve Şimdi ona doğru süründü. Bir adamın sesine benziyordu. *Onun sesine* benziyordu.

Birdenbire . Bilinci yerindeydi, bir Şekilde Arabanın çarpmasından kurtulmuştu ama bunun için biraz daha iyi durumdaydı. Çarpmanın Şiddetiyle bir masa geriye doğru fırlamıştı ve asker Şimdi onun altında sıkıŐmıŐ, yeni doğmuş bir bebek gibi  aresizdi Kuzu. Gözlerini öfkeyle kırpıŐtırıyor, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama Daisy'nin yaklaştığını görünce çaresizce kıvranmaya, kendini kurtarmaya çalıştı. Daisy yavaşça, kasıtlı olarak bir çizmesini eğik masanın üstüne yerleştirdi ve üzerine bastırdı. Clarkson acı içinde haykırdı ve  ırpınmayı bırakarak Daisy'ye yarı öfke, yarı korku dolu bir bakış fırlattı.

"Merhaba, Geoffrey. Beni hatırladın mı?" 'Evet, Daisy'ydi, değil mi?'

" ok güzel. Bunu kendi kendine mi hatırladın yoksa küçük arkadaşın mı söyledi?"

"Hatırladım... Seni hatırladım..." "Elbette hatırladın..

Daisy konuşurken tüfeğini omzuna doğru kaldırdı ve dip iğini etine bastırdı.

"Bakın, ben... ben... baŐvurunuz için  zg n m," diye kekeledi Clarkson, aniden ortaya çıkan silah karşısında Şok olmuştu.

"Olacaksın..."

'Bunun hakkında konuŐalım... Bunu tekrar yapabiliriz-'

'Süvarilerin gelmesini beklerken mi? sanmıyorum. Ona doğru bir adım daha attı.

'Lütfen Daisy... aptalca bir Şey yapma... Kötü bir durumda olduğunu biliyorum ama benim bir karım var, bir oğlum var..'

"Yaptığın Şeyi yapmadan önce onları d Ő nmeliydin. "Ben sadece iŐimi yapıyordum.

"Naziler de böyle diyordu, değil mi? Daisy sırtarak cevap verdi. Ama bu hiçbir Şeyi deęiŐtirmez. Geleceğimi mahvettin ve Şimdi de öğrenmek üzere..'

Konuşurken, silahı doğrudan adamın kafasına doğrultacak şekilde nişan aldı.

'... eylemlerin sonuçları vardır.

"Lütfen Daisy," diye tekrar yalvardı Clarkson, çaresizce. 'Ben bir canavar değilim. Ben sadece bir adamım. Özel biri değilim, önemli biri değilim. ne olduğumu düşündüğünü bilmiyorum ama inan bana, hapse girmeye geçecek biri değilim.

"Sanırım o gemi çoktan kalktı," diye cevap verdi Daisy gülerek. 'Bunu söylemekten nefret ediyorum Geoffrey, ama bugün benim ilkim değilsin. Ama belki de bunu zaten biliyorsundur?

"Kaç... kaç kişiyi öldürdünüz? Clarkson kekeledi.

"Bir avuç. Ama buraya benim hakkımda konuşmaya , değil mi?"

Daisy uzaktan siren sesleri duydu ve onu harekete geçirdi. Bir kez daha nişan aldı - kurbanı içgüdüsel olarak kendini korumak için ellerini kaldırdı.

'İşte bu, Geoffrey. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Asker adam konuşamıyordu - umutsuzca kadına el kol hareketleri yapıyor, gelmeyeceğini bildiği merhamet için çılgınca yalvarıyordu.

'Pek ilham verici değil. Oh iyi, senin olsun-'

Bitiremedi. Birden kendini yana doğru uçarken buldu. Kadının ayağa kalktığını çok geç fark etti.

ve ona doğru süründü, tam ateş etmek üzereyken ona çarptı. İkili yere yığıldı, cam kırıkları onları ısırdı ama

Daisy ayağa fırladı, hâlâ silahını tutuyordu. Silahını hasmına doğru savurdu ama kadın onun için çok hızlıydı,

namluyu tutup silahı tavana doğrulttu. Daisy öfkeyle sıçradı ama kadın onu şaşırtarak elini Daisy'nin tetik parmağına bastırdı. Tüfek bir, iki kez kükredi -

zararsız şekilde tavana çarptı ve aşağıya parçalanmış kiremit yağmuru gönderdi.

Daisy karnına sert bir diz darbesi aldığını hissetti ve nefesi . Rakibi tüfeği sertçe çekiştirerek elinden almaya çalıştı ama Daisy can havliyle tüfeğe tutundu. Daisy aniden geriye doğru düştüğünü hissetmeden önce, bir o yana bir bu yana sallanarak öfkeyle boğuşular. Rakibinin bir ayağı kaymıştı.

ve onu bacağının üzerinden . Daisy sertçe yere çarptı,

Hâlâ tüfeği tutuyordu, rakibi onun üzerine düşüyordu. Ama bunu yaparken Daisy sertçe dönerek kadını üzerine düşürdü ve dönüşü kendisi *yaptı* ve şimdi üstteydi. Kadının nefesi kesilmişti ve Daisy aşağıya baktığında yaralı olduğunu görebiliyordu, bu yüzden avantajını kullanarak metal varilleri kadının boğazına dayadı ve tüm gücüyle itti.

Kadın direndi

Ama nefes alamıyordu, soluk soluğaydı ve öğürüyordu. İleri geri sallandılar ama Daisy baskıyı sürdürdü, Birdenbire o aptal sürtüğün canına okumaya karar verdi. Öne doğru eğildi ve tüm gücüyle bastırdı. O bunu yaparken rakibi geriye doğru sallandı, ardından hiçbir uyarıda bulunmadan kendini ileri fırlattı ve alnını Daisy'nin burnuna çarptı.

Korkunç bir çatırtı oldu ve Daisy geriye doğru düştü. Sersemlemiş ve sarsılmış bir halde kırık camın üzerine düştü. Yıldızlar görüyordu, kusmak istiyordu ama rakibinin elleri ve dizleri üzerinde, soluk soluğa çırpındığını fark edince tökezleyerek ayağa kalktı. Silah hala ondaydı ve eğer zamanında doldurabilirse...

Fişekleri cebinden çıkardı ama yere yuvarlandılar, elleri titriyordu.

Düşmanı ona doğru tırmanıyordu.

Bu yüzden camların arasında kabukları aramaya koyuldu. Birini sabitlemeyi ve makata sokmayı başardı, sonra bir başkasını aldı, o da içeri girene kadar garip bir şekilde hareket ettirdi. Çıtlatarak Av tüfeğini kapattı, ayağa kalktı ve öldürmek için döndü.

Ancak bunu yaparken aniden kör oldu. Birinin bağırdığını duyduğunda bile delici beyaz bir ışık tüm dükkânı doldurdu:

"Silahlı polis!"

Daisy hiç tereddüt etmeden olduğu yerde döndü ve canını kurtarmak için koşmaya başladı. Saniyeler sonra arka kapıdan çıkıp uzaklaştı.

Hava serin ve keskindi, Daisy ara sokakta terleyen yüzüne çarpıyor, polisle arasına mümkün olduğunca mesafe koymak için canını dişine takıyordu. Düşmanının henüz işini bitirmediğini biliyordu - koşarken bile ayak seslerini duyabiliyordu

arkasında. Dar geçit, binanın arka tarafından Elli metre kadar ilerledikten sonra bina onu takip edenlerden biraz korumuştı ama bu yeterli olacak mıydı? Bütün kasları gerilmişti. Yakalanmamaya kararlı bir şekilde yoluna devam etti.

gürültünün farkındaydı. Bağırışlar, sirenler ve bölgeyi tarayan polis helikopterinin her zamanki uğultusu dolaşan spot ışığıyla. Her an üzerine bekliyordu. Sonra ne oldu? Daisy'nin polis memurları olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaçış yolunu tıkasa da tıkamasa da, vücudunda bir gram enerji kaldığı sürece koşmaya devam edecekti. Bu işi kendi şartlarıyla bitirmek zorundaydı.

Artık ara sokağın sonuna geliyordu, tuğla geçit daralarak bir açıklığa dönüşüyordu. Dikkatli olması gerekiyordu ama çaresizlik onu harekete geçirdi ve ara sokaktan sessiz caddeye fırladı. Silahını kaldırmıştı ama onu durduracak kimsenin olmaması onu şaşırttı. Kendini toparlamak için bir an durakladı.

nefes alıyor, iyi talihine gülüyordu. Ama rahatlaması kısa sürdü. Aniden bir tehlike sezdi ve hızla yaklaşan bir arabayı görmek için dönüp baktı, kaçışını kesmek için kaldırırma tırmanıyordu Rota.

Hiç tereddüt etmeden silahını arabaya doğru salladı ve tetiği çekerek yolun karşısına doğru koşmaya başladı. Hissetmeyi bekliyordu

Kurşunlar kulaklarının dibinden vızıldayarak geçiyordu ama ateşine karşılık verilmedi, bu yüzden diğer tarafa ulaştığında başka bir ara sokağa daldı. Her şeye rağmen hâlâ hayattaydı.

Helen yola fırladı, tam o sırada kaçan figür bir ara sokakta gözden kayboldu. Hiç tereddüt etmeden caddenin karşısına geçip peşine düştü. Her yeri acıyordu - arabanın önünden atlarken arabanın kanadına çarpmış ve kavgada daha da yaralanmıştı - ama Daisy'nin kaçmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Daisy'nin genç kız başarılı ve acımasız bir katil olduğunu kanıtlamıştı.

Ancak Helen caddeyi hızla geçerken garip, göz kamaştırıcı bir ışığın farkına vardı. Bu ses kendi silahlı birliklerinden değil, kaldırımında alışılmadık bir açıyla duran bir arabanın farlarından geliyordu. Işıkların arkasında, silüet halinde, Helen bir hareket görebiliyordu - çılgınca, spazmodik bir hareket.

hemen alarm zilleri çalmaya başladı.

Helen'in karar vermek için bir saniyesi vardı ama şimdi rotasını değiştirerek ara sokağın ağzından uzaklaştı ve arabaya doğru geri döndü. Bunun bir havuz arabası olduğunu biliyordu ve yaklaştığında dehşet içinde ön camın paramparça olduğunu, büyük bir delik açıldığını gördü. Motor hâlâ çalışıyordu.

çalışıyordu, gaza basıldığında hafifçe devir yapıyordu ama garip bir şekilde araba hiçbir yere gitmiyordu. İçindeki memur da öyle.

Arabanın etrafını saran Helen, sürücü kapısını tuttu ve kırarak açtı. İçerisi hemen aydınlandı ve Helen şimdi neredeyse kalbini durduracak bir şey gördü. Joanne Sanderson Sürücü koltuğuna yığılmış.

Yüzü kül rengiydi, gözleri nemliydi ve eli göğsündeki kocaman bir deliğe .

"Memur !

Helen'in boğuk sesi yüksek ve net bir şekilde duyuldu ve Charlie'nin ilk içgüdüğü telsizi alıp cevap vermek oldu. Ama Helen ondan önce davrandı.

'Garnet Yolu'nda acil tıbbi yardım gerekli... tek kurşun yarası.. ciddi kan kaybı...'

Olay yerine daha yakın olan diğer memurlar da cevap vermiş, ardından bir Silahlı Müdahale Birimi araya girerek Tetikçi.

'Garnet Yolu ile ... arasındaki bir ara sokakta ilerliyor. Sandowne Yolu. Helikoptere havadan takip etmesi ve Sandowne Yolu çevresindeki tüm yolları kesmesi talimatını verin...'

Helen son birkaç kelimeyi soluk soluğa söyleyerek sustu. Charlie dikkatini toplamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Çiftlikten elde ettiği kanıtlarla üsse geri dönüyordu ama Helen'in sesindeki sıkıntı dikkatini başka yöne çekmişti. eldeki görev. Helen asla soğukkanlılığını kaybetmedi - asla - ama açıkça kötü bir şekilde sarsılmıştı. Bir şeyler çok ama çok yanlış gitmişti.

Charlie'nin eli telsizin üzerinde geziniyordu - telsizi açıp amiriyle bağlantı kurmayı çok istiyordu. Kalbi hızla atıyor, aklında her türlü karanlık senaryo canlanıyordu. Ama bir kez daha Helen önce davrandı.

'Lütfen acele edin. O bizden biri. O ...'

Helen bir kez daha acı çekerek ve üstesinden gelmiş bir şekilde sustu. Ve o anda Charlie *anladı*.

"Bana bak, Joanne.

Helen sesinin yatıştırıcı ve güven verici olmasını istiyordu ama sözleri çatlak ve doğal olmayan bir şekilde çıkıyordu.

Benim. Helen. İyi olacaksın, ama odaklanmana ihtiyacım var..'

Sanderson sürekli gözlerini kırptırıyor, gözleri yuvalarında dönüyordu. sanki arabanın tavanında sabit bir nokta bulmaya çalışıyor ve başaramıyormuş gibi. Hâlâ şoktaydı, kurşunun etkisi onu felç etmişti. Sistem.

"Joanne, lütfen bana bak," diye bağırdı Helen, umutsuzca onun dikkatini çekmeye çalışarak.

Bir an için titreşim durdu. Sanderson'ın gözleri Helen'inkilere kilitlenmiş gibiydi ve Helen bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Lütfen-

Ağzından ince bir damla kan aktı.

Helen, 'Konuşma, gücünü koru,' diye ısrar etti. "Ambulans iki dakika içinde burada olacak.

Konuşurken kulakları siren seslerini ama hiçbir şey duyamadı.

"Seni hastaneye götüreceğiz ve iyi olacaksın.

Titreme tekrar başladı, bu sefer daha hızlıydı. Bilincini kaybediyor gibi görünüyordu, bu yüzden Helen yüzüne hafif bir tokat attı.

"Benimle kal, Joanne. Sana ihtiyacım var...'

Ama artık tepki vermiyordu, vücudu Helen'in kollarında aniden ağırlaştı.

"Joanne, lütfen...

Gözleri yukarı doğru yuvarlanmıştı. Artık sadece beyazlar görünüyordu. Helen fısıldadığında kendi gözlerinde de yaşlar vardı: 'Lütfen...'

Ama artık çok geçti. Dedektif Joanne Sanderson ölmüştü.

Daisy hayatı için kaçıyordu.

Kariyer Merkezi'nden uzaklaşmayı başarmıştı ama av hâlâ devam ediyordu. Etrafındaki siren seslerini duyabiliyordu ama asıl Onu endişelendiren, polis helikopterinden gelen *güm güm* sesiydi. Sert spot ışığı henüz yerini tespit edememiş olsa da, hareketlerini takip ediyor gibi görünüyordu ve Okyanus Köyü'nden kuzeye doğru kaçarken topuklarına çarpıyordu.

Asıl planları yola devam etmeden önce başka bir araba çalmaktı. Ancak helikopter havada dolaşırken bu çok riskliydi - dikkatleri üzerine çok fazla çekebilirdi - bu yüzden ayaklarının üzerinde düşündü. Doğru giderse nehre ulaşabilirdi ama burası şehrin iyi bildiği bir bölgesi değildi ve korkuyordu bir çıkmaza girerek sudan koptu. Nehrin ulaşsa bile, gerçekten suya atlayacak mıydı? Dünyanın en iyi yüzücüsü değildi ve bu silahını mahvedebilirdi, bu yüzden bunun yerine kuzeye, Itchen Köprüsü'ne doğru kaçtı.

Bu onu oldukça açıkta bırakacaktı, çünkü arabalar sürekli Bu işlek caddeden geçiyordu ama sakın davranırsa bundan kurtulabilirdi. Silahı hemen hemen gizlenmişti, kabaca itildi Pantolonunun arkası yırtık ve lekeli olsa da, oldukça punkçı görüldüğü için bundan kurtulabilirdi Her neyse. Sorun yüzündeydi. Burnu şişmişti ve yanaklarına yapışan kanı hissedebiliyordu. Şu anda onunla karşılaşan herhangi biri muhtemelen iyi olup olmadığını kontrol etmek için duracaktı ve bu ihtiyacı olan son şeydi.

Döner kanatların vızıltısı artık kulakları sağır ediyordu ve Daisy başını kaldırıp baktığında helikopterin tam üzerinde olduğunu görünce şok oldu. Sadece Salt Marsh Yolu'ndaydı, Itchen Köprüsü'nden hâlâ birkaç yüz metre . Elbette fark edilecekti ve sonra ne olacaktı? Bu tür şeyleri daha önce televizyonda görmüştü - eğlence arabaları ve hırsızlar yanıyordu

Başsız tavuklar gibi sağa sola koşturup sonunda yukarıdaki her şeyi gören gözün kurduğu tuzağa düşüyorlar.

Helikopterin ışık huzmesi yanından geçip gitti ve sanki topuklarının arkasında. Devam etmeye kararlıydı ama güç kaybediyordu, yorgunluk yavaş yavaş adrenalinin yerini alıyordu. Bir sonraki onu kesinlikle göreceklerdi. Ve sonra olacaktı.

Helikopter şimdi havada asılı duruyordu ve göz ucuyla Daisy, geniş ışık çemberinin durmaksızın, acımasızca kendisine doğru ilerlediğini gördü. Tepki vermek için en fazla birkaç saniyesi vardı ve aniden yönünü değiştirdi, köprüye giden ara yolun kenarındaki çarpma bariyerlerine doğru hızla ilerledi. Işık hâlâ ona doğru ilerliyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Son bir hamleyle korkuluklara ulaştı ve tereddüt etmeden üzerinden atladı.

Havanın yanından hızla geçtiğini hissetti, sonra güm diye aşağıdaki asfalta sertçe indi. Bunu yaparken ayak bileği ters döndü ve acı içinde bağırdı. Ancak daha çığlığı sona ermeden yolun karşısına doğru pençeleriyle ilerlemeye başlamıştı. Neredeyse araba tarafından yakalanıyordu.

ama Daisy üst geçidin altındaki güzel, karanlık alana girdi. Çöplerle doluydu ve sidik kokuyordu ama Daisy'nin niyeti için mükemmeldi. Bir topun içine kıvrılıp, ayak bileğindeki yanma hissini görmezden gelerek mümkün olduğunca hareketsiz ve sessiz kalmaya çalıştı. Sonraki birkaç saniye dayanılmazdı.

Gergindi, ama sonra -inanılmaz bir şekilde- spot ışığı uzaklaşmaya başladı ve bir kez daha kuzeyi kesti. Daisy'yi yalnız bırakarak.

Henüz ormandan çıkmamıştı - çevredeki sokaklar muhtemelen onu arayan düzinelerce polisle kaynıyordu. Ama şimdilik en azından güvendedi.

Birdenbire herkes ondan bir parça istedi.

Emilia Garanita talep görmenin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuydu. Aylardır suda y zyordu.

bölgesel bir gazetede i e başladı. O biliyordu ki kırılğan olma eğilimi vardı, ancak zorlu hayatı boyunca her zaman cesur, iddialı bir cephe oluşturmuştu. Bazıları palavraydı, bazıları gerçekti, ama i e yaramıştı - genellikle insanlar onun hesaba katılması gereken bir g  olduğunu düşünüyordu. Ancak, son zamanlarda, alişmıştı

bir noktayı kabul etmek, geri . Kısmen çünkü biliyordu ki geçmişte bencilce davrandığını - kariyer hırslarının peşinden koşarken hem iş arkadaşlarına hem de kendi ailesine saygısızca davrandığını - ancak kısmen, kendine olan güveninin ulusal gazeteler tarafından önce kucaklanıp sonra t k r lme deneyimi.

Ancak şimdi onunla tekrar konuşmak istiyorlardı. O sadece bugünkü saldırının en iyi görgü tanığı olmakla kalmamış, aynı zamanda katilin rehinesi olarak da zaman geirmış, Meadow Hall Okulu'ndan ayrıntılı bir kaçış planlamasına ve yol engelini aşmasına yardımcı olmuştu. *Bu* anlatılmaya değer bir hikayeydi, *bu* yüzden Gardener'dan gelen sayısız aramayı görmezden geldi ve bunun yerine Sky News'teki bir bağlantıyı aradı. şimdi onun evine doğru gidiyorlardı. Röportaj kısa sürecekti ama iyi ödeyecekti. Bundan emin olacaktı.

Onların gelmesini beklerken, *The Times* ve *Telegraph*'taki eski bağlantılarına yaşadığı ilenin kısa ayrıntılarını e-posta ile göndermiştir. TV'ye verdiği ayrıcalık sözünden dönmeyecekti. gazeteciler, ancak o, diğer yayın organlarının da bu durumdan faydalanmasını istiyordu.

röportaj yayınlandığı anda. Gazetede ki bağlantıları ona hemen e-posta göndermişlerdi ama o, tıpkı mutfak masasının üzerinde durmadan vızıldayan cep telefonunu görmezden geldiği gibi, onları da bilerek görmezden gelmişti. Onları ne kadar uzun süre bırakırsa, o kadar çok acıkiyordu -

ve cömert . "O şeye cevap verecek misin?

Küçük kız kardeşi Claudia, buzdolabından bir bira alarak yanından geçti.

"Henüz değil, tatlım.

Emilia tüm bunların dışında ailesi için iyi bir şey yapmaya karar vermişti bile. Claudia, Emilia'nın aile için

Londra'ya doğru yola çıkmıştı ve kızgınlığının hâlâ devam ettiğini biliyordu. Emilia bunu telafi etmeye kararlıydı -hem de hepsine- ve şimdiden hep birlikte çıkabilecekleri bir tatilin hayalini kuruyordu.

Florida olabilir mi? Los Angeles? Ailece nadiren yerlere gitmişlerdi ve kendilerini şımartmalarının tam zamanıydı.

Claudia masaya bir bira koydu ve onun yanına , destekleyici bir elini onunkinin üzerine koydu. Emilia bunun için minnettardı ama buna ihtiyacı yoktu. Daha önce fena halde sarsılmıştı ama şimdi sadece günün olağandışı olaylarından gelecek olumlu şeyleri görebiliyordu.

Önümüzde güzel günler, masada bir yer ve mutfak masasında cevapsız kalan telefonunu izleyerek geçirilecek keyifli bir gece.

"İyi misin, Helen?"

Bunu sormak aptalcaydı ama Charlie'nin aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Hemen Ocean Village'a doğru yola çıkmıştı. Helen'in SOS sesini duydu ve sağlık görevlileri Joanne'e müdahale ederken onu yolun ortasında tek başına dururken buldu. Bu Korkunç görünüyordu ama öldüğü açıklandıktan sonra adli tıp ekibi olay yerinden kanıt toplamak için harekete geçecekti. Ancak bir saat daha geçtikten sonra Joanne'in cesedi nihayet göz önünden kaldırılacaktı.

İki sağlık görevlisi havuz arabasının içine tıklmıştı. soğuk, solgun bedende nabız. Charlie bakmaya dayanamadı ve içeridekinin kesinlikle Joanne *olduğunu* kısa bir süre kontrol ettikten sonra arkasını döndü. Ama Helen gözlerini önündeki sahneden alamıyor, sağlık görevlilerinin cesedi kaldırmak için gösterdikleri umutsuz çabalara bakıyordu.

Öldü. Charlie, Helen'in aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Tabii ki DS ile olan son sorunları, ama aynı zamanda Joanne'in Helen'in bir liseye girmesini engellemeye çalışması gibi daha uzak anıları da var. Ruby Sprackling'i kurtarmak için yanan ev. Her iki kadının da birbirini kolladığı, hem profesyonel hem de kriminal tehlikelere karşı birinin diğerinin arkasını kolladığı sayısız başka örnek vardı ama şimdi, en önemli anda Joanne yalnızdı. Korumasız ve savunmasızdı, duygusuz bir katil tarafından vurulmuştu.

Kaçan bir kaçağı durdurmaya çalışırken görev başında ölmüştü. Bu da bir şeydi. Ailesi, arkadaşları ve meslektaşları için kederlerinde tutunacakları bir şey.

"Bu benim hatam.

Charlie başını kaldırdı ve Helen'in söze karışmasıyla irkildi.

Charlie hemen, 'Bu Daisy Anderson'ın hatası, başka kimsenin değil,' diye cevap verdi.

"Ona çok sert davrandım. Ona kızgındım ve onu çok zorladım," diye devam etti Helen, Charlie'nin söylediklerini duymamış gibi görünüyordu.

'Hayır, bu kesinlikle senin hatan *değil* Helen. Daisy birini öldürmeye çalışıyordu ve siz birimlerin karşılık vermesini istediniz. Bu Doğru kararı verdi ve Joanne işini yapmaya çalışıyordu, kaçış yolunu kesiyordu -'

"Silahı bile yoktu. O bir tehdit değildi -'

'Daisy Anderson'ın bunu gerçekten umursadığını mı sanıyorsun? O sadece kaçmak istedi. Ve kendi boktan dünyasında, ne gerekiyorsa yapmasına izin veriliyor. Masum bir insanı vurmasına izin verildi. soğukkanlılıkla...'

Charlie'nin sesi şimdi titriyordu ama devam etti:

'Ve bu onun sorumluluğu, onun hatası. Kimse ona tetiği , bu onun kararıydı-'

"Ama Joanne *neden* buradaydı? Ben de bunu ' 'Çünkü tüm birimlere dikkat etmelerini söylediniz-'

'Buradaydı çünkü beni etkilemeye çalışıyordu. Onu dondurmuştum ve o da benim gözüme tekrar girmek istiyordu.

Helen'in söylediklerinde gerçeklik payı olmasına rağmen Charlie, "Bunu bilemezsin," diye karşı çıktı.

'Silahlı bir birliğin ön alması gerekir, Joanne bunu biliyordu. Ama onları beklemedi, Daisy'yi getiren kişi olmak istedi -'

'Bunu olmadığı bir şeye dönüştürme Helen. İçgüdüsel olarak hareket ediyordu. Şüphelinin kaçtığını gördü ve müdahale etti -'

'Nazik davranıyorsun Charlie, ama olayları süslemene gerek yok. Ona nasıl davrandığımı biliyorum, nasıl hissettiğini biliyorum, ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Onu uçurumun kenarına kadar sürükledim ve sonra ona bir yol verdim.

geri döndü, kolundan vuruldu ve sonuç *bu ...*'

Helen'in gözleri hâlâ arabanın üzerindeydi ama Charlie Aynı şekilde, dikkatini sokağın diğer tarafına çevirdi. Bunu yaparken, diğer birkaç MİT görevlisinin de değiş tokuş. Hepsi de üstlerine yaklaşımdan çok korkuyordu, Özellikle de sıkıntıda olduğu bu kadar belliyken. Charlie sevindi.

Bu konuşma ne kadar zor olursa olsun, buraya destek olmak için geldiğini söyledi.

"Üzerinde bu vardı...

Helen'in sesi şimdi daha sessizdi ama içi daha boştu. Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Charlie'ye uzattı.

"Arabada onu teselli ederken ceketinin cebinde gördüm.

Charlie, üzerine kan sıçramış olduğunu fark ettiği kâğıdı aldı. Cesareti kırılmıştı, tereddüt etti, sonra hızla açtı. O

içindekileri aldı. Joanne tarafından yazılmış ve imzalanmış bir nakil talebiydi. Charlie şaşkınlıkla bunu sindirdi, sonra Helen'e döndü.

Ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden Helen onun yerine söyledi: 'Bu benim hatam'.

19.18

Daisy çatlak aynada kendine baktı. Yüzündeki kanı temizlemiş, suyun aynadan aşağıya doğru akarken oluşturduğu rengi izlemişti. ve şimdi biraz daha insan gibi görünüyordu. Burnu hala şiş ve hafifçe çarpıktı ve etrafındaki morluklar yayılmaya başlamıştı ama artık baş döndürmüyordu.

Kendine biraz zaman kazandırmıştı. Hâlâ onu arıyorlardı ama henüz bir ipucu bulamamışlardı. Cesaret edebildiği kadar uzun süre üst geçidin altında kalmış, umutsuzca siren seslerinin kesileceğini, arama ekiplerinin dağıldı. Sonsuzluk gibi gelmişti ama muhtemelen on dakikadan fazla sürmemişti. Sonunda ayak sesleri duydu nehirden yaklaşıyordu. Gelenin bir polis mi, bir serseri mi yoksa huzur içinde kafayı çekmeye gelen bir keş mi olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu - az önce kaçmıştı, Karanlıktan gizlice çıktı ve yol boyunca topallayarak, elinden geldiğince gölgelere yapıştı.

Yukarıdaki yolda bir hareketlilik olduğunu duymuştu ve

Silahlı polis memurları , ama o gitmeye etti.

Ocean Village'ın gösterişli bölgeleri vardı - denize bakan yüksek bloklar - ama o bunların altından geçiyordu. Taşkın kanalları, arka sokaklar ve terk edilmiş arsalar arasından geçiyordu.

gelişmişti. Yavaş yavaş Bray Road ile arasına biraz mesafe koymuştu ve sonra St.

Mary's, görmüştü. Red Lion, bir zamanlar çalıntı cep telefonlarını satmaya çalıştığı kasvetliyaşlı bir adamın meyhanesiydi. Ona ama şimdi ona bir iyilik yapabilirler.

Hava çok soğuk olduğu için kimse bira bahçesine çıkamadı, Yolun karşısına aceleyle geçerken, tel örgülerin üzerinden tırmanmıştı. Ayak bileği itiraz etse de yukarı çıkmış ve diğer tarafa güvenle inmişti. Sonra arka kapıyı açtı ve topallayarak içeri girdi. Tuvaletler barın arka tarafındaydı ve minnetle bayanlar tuvaletine girdi. Halka açık bir yere gelmek riskliydi, ama kendini Saygıdeğer bir kadın bu bara adımını atar, bu yüzden kendini toparlamak için birkaç dakikası olacağından emindi.

İlerleme yavaş ve özenli olmuştu. O hissetti ki Burnu kırılmıştı - ona her dokunduğunda midesi bulanıyordu ama kendini 'saygın' göstermek istiyorsa bunu yapması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden ıslak tuvalet kağıdıyla burnunu sildi. mide bulantısını bastırarak ve mücadelesinin silerek. Kırılan son cam parçalarının tozunu aldıktan sonra pantolonu hemen hemen iyiydi ama koyu yeşil üst kısmı hâlâ kan lekelerini gösterdi. Bu lekelerin polis memurunun kanı mı yoksa kendi kanı mı olduğundan emin değildi ama her iki durumda da lekelerin reklamını yapmak olmazdı. Bu yüzden üstünü yırttı, tekrar giymeden önce hızlıca ters çevirdi. Mükemmel değildi ama şimdilik idare etmek zorundaydı.

Kendine bakarken, elini traşlı kafasında gezdirirken, ani bir güven dalgası hissetti. Aslında yeni görünümünü beğenmişti - daha önce hiç küt kesim yaptırmamıştı ama şimdi kendisine yakıştığını düşünüyordu Geçmişte sahip olduğu diğer tarzlardan daha iyiydi. Bir savaşçı gibi görünüyordu. Bir Amazon gibi görünüyordu.

Gerçek Daisy Anderson'a benziyordu.

"Ben lanetli miyim,
Charlie?"

Bu o kadar tuhaf bir soruydu ki Charlie bir an için nasıl cevap vereceğini bilemedi. Sonunda Helen'i Southampton Central'a dönmeye ikna etmiş, arama ekiplerinin çabalarını koordine etmek ve Daisy'nin bundan sonra nereye gidebileceğine dair ipuçları bulmak için eldeki kanıtları gözden geçirmek üzere kendisine orada ihtiyaç olduğunu söylemişti. Seyahat etmişlerdi

Sessizlik içinde geri döndüler ve yedinci kata kadar tanıdık koridorlardan geçerken bile tek kelime konuşulmadı. Ancak ikili Helen'in ofisine güvenli bir şekilde yerleştikten sonra, sarsılmış olan amiri konuşmaya karar verdi.

"Öyle düşünmediğimi biliyorsun," diye yanıtladı Charlie, kapıya doğru ilerleyip yavaşça kapatarak.

"Bazen öyle hissediyorum," diye devam etti Helen sessizce. "Bazen bana yaklaşan herkesin - yardım etmeye çalıştığım herkesin - incindiğini hissediyorum.

"Hâlâ , değil mi? Charlie oyunbazca karşı çıktı. Helen ikna olmadan gülümsedi ve sonra şöyle dedi:

"Senin de bazı anların oldu. Olmaması gereken şeyler

...'

Charlie yere baktı, Helen'in üstü kapalı bir şekilde Yıllar önce esaret altındayken kaybettiği bebeği.

"Yani, neden hiç ben değilim?" diye merak etti Helen. "Kulağa hastalıklı ve kendini beğenmiş gibi geldiğini biliyorum... ama neden kurşun bana hiç isabet etmiyor? Sanki... sanki yok edilemezmişim gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

'Ben olsam sızlanmazdım. Joanne bu gece biraz daha iyi olabilirdi.'

Kestirmeden söylememiştim, sadece bir gözlemdi, ama Helen'in hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Keşke... insanlar benim yüzümden acı çekmek zorunda kalmasalar. Onlardan çok fazla şey istiyorum -"

"Kendinizden istediğinizden fazlasını değil.

"Ama neden? Neden *incinmek* zorundalar?" sordu Helen, soğukkanlılığı bir kez daha kaybolmuştu.

Charlie onun yanıtını dikkatle değerlendirdi:

"Çünkü sen ateşe doğru yürüyorsun Helen. Diğerleri bakarken Başkasının önderlik etmesi için etrafta dolanırken, isteyerek ateşe *doğru* yürürsünüz. Bu içgüdüselidir. Çünkü hayat kurtarmak istiyorsunuz, çünkü işinizi yapmak istiyorsunuz. Evet, başkalarına da takip etmeleri için ilham verirsiniz ve evet, bazen yaralanırlar. Ama sadece yapılması gerekeni yaptıkları için. Ve bunu yapmaktan asla vazgeçmemelisin Helen. Asla. Sen bunu yapabilecek tek kişi ..."

Helen yere doğru başını salladı, sonra yavaşça başını kaldırarak Charlie'ye bir kez daha baktı. Gözleri kuruydu, ama yüzü hâlâ Kül rengi.

"Ve şimdi yapman gereken de bu," diye devam etti Charlie zorla. 'Gidip Joanne'in annesiyle konuşacağım -'

Helen araya girmeye çalıştı ama Charlie buna izin vermiyor, patronunun yerine konuşuyordu.

Joanne'in annesiyle konuşacağım. Bu konuda iyiyim ve bunu ona söyleyen kişi olmak istiyorum. Ve sen de en iyi yaptığın şeyi yapmalısın...'

Helen artık sessizdi, gözleri Charlie'ninkilerle buluşmuştu. "Dışarı çık ve Daisy'yi içeri getir.

19.42

"DS Joanne Sanderson...

Helen'in sesi hafifçe titredi ama devam etti. '... ve Michael Anderson.'

Helen onların fotoğraflarını ekrana getirdi.

"Bunlar kurban beş ve altı.

Helen yüzünü ekibe döndü. Dava üzerinde çalışan memurların sayısı o kadar fazlaydı ki, ekibin bulunduğu binadan çıkmak zorunda kalmışlardı.

briefing odasını olay odasının ana gövdesine dönüştürdü. Patronun olmamasının bir avantajı da buydu - Helen kaynakları imzalamıştı

Bu büyük ekibin 24 saat çalışması gerekiyordu. O

sahip oldukları her şeyi bu işe yatırmak istiyorlardı. Orada bulunanların yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, öfkeli ve kederli memurlar onun silahlanma çağrısına yanıt vermeye hazırdı.

Helen şimdi daha önce eksik olan birliği görüyordu. Belki de daha önce ekipteki kırılmayı, uyum eksikliğini hayal ediyordu? İşin aslı ne olursa olsun, tüm MIT

onu takip etmeye hazırdı. O da liderlik etmeye hazırdı.

"İlki Bray Road'da bir olaya müdahale ederken öldürüldü, ikincisi ise Hedge End'deki çiftliğinde öldürüldü. Cesedi şu anda

Jim Grieves tarafından incelendi ama Daisy Anderson'ın ilk kurbanının o olduğu çok açık.

"Bunu neden yaptı? Osbourne hemen sordu.

Çünkü ondan taşınmasını istemişti. Jason Swift'i sevmiyordu, onun bir haydut olduğunu düşünüyordu. Kendisiyle kızı arasına girdiğini düşünüyordu.

"Babası ona sırt çevirdiği için kızgın mıydı? Reed teklif etti.

Sesli mesajları bunu açıkça ortaya koyuyor. Orada O ailedeki sevginin kanıtı. Kendi gelişigüzel yöntemiyle, Michael Anderson kızının üzerine titrerdi. Bu yüzden onu seçim yapmaya zorladığında çok acı verdi. Bu cinayetler reddedilmeyle ilgili -'

'Bunu kesin olarak söyleyemeyiz. Jason Swift ve DS Sanderson'a bakın. -'

Helen, 'Daisy, Jason ya da Joanne'i öldürmeyi planlamadı,' diye karşı çıktı. 'Onlar gerekli cinayetlerdi, böylece devam edebilecekti. Bugünkü çılgınlığın temel nedenine odaklanmalıyız. Daisy'nin duygusal dayanıklılığı yok ve itildiğinde ya da reddedildiğinde öfkeyle tepki veriyor -'

'Yani asıl sebep babası, onu seviyordu ama ona sırtını döndü. ...'

"Muhtemelen, ama suçlama belgesine bakın. Davranış problemleri Uzun yıllar öncesine...'

Helen cinayet kuruluna döndü. Daisy'nin suç dosyası, cezai ehliyet yaşından çok önce başlayan bir kabahatler kataloğunu ortaya çıkardı. Kötü davranışlarının resmi, siyah beyaz kanıtı, kızın sevimli fotoğraflarıyla tuhaf bir şekilde çelişiyor gibiydi.

Helen'in sadece birkaç saat önce baktığı genç Daisy.

"İlk kez on dikkat çekmiş. Ondan önce oldukça normal bir çocuk gibi görünüyordu -'

McAndrew aniden araya girerek, "Bu da annesinin gittiği zamana denk geliyor olmalı," dedi.

"Onun hakkında ne biliyoruz?

'Dönemin sosyal hizmet raporlarını, boşanma dilekçesini inceledik -'

"Ve? Helen ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanarak araya girdi.

Görünüşe göre Karen Anderson'ın bir ilişkisi varmış. Hamile kaldı, evliliğindeki çatlak çok büyüktü, bu yüzden ikiz çocukları doğmadan önce kocasını terk etti -'

"Ya Daisy?

'Daisy aynı okula devam etti, aynı adrese kayıtlıydı -'

"Onu geride bıraktı," dedi Helen, aniden . "Karen Anderson kızını terk etti ve çekip gitti.

Öyle görünüyor. Daisy'nin annesiyle yaşadığına dair hiçbir kanıt yok. Babası çiftliğin tek velayetini almış. Karen yeni bir hayat için her şeyden vazgeçmeyi kabul etti.

"Bu olduğunda Daisy on yaşında mıydı?

"Daha yeni. Annesi doğum gününden iki hafta sonra gitti.

Ekibin birkaç üyesinden sesli bir tepki geldi.

Helen de bunu hissetti - on yaşında bir kız , doğmamış ikizlerine kendi kızı yerine öncelik vermeyi seçtiği için annesinin aile evini terk edişini izleyişinin görüntüsü aniden zihnine zorla girdi. Daisy o zamanlar ne hissetmişti? Kafa karışıklığı, sıkıntı,

Yalnızlık... ama daha sonra öfke ve acı da mı? Helen şimdi Hedge End'deki çiftlik evini ve annesinin hiç fotoğrafının olmadığını düşünüyordu. Sanki Karen Anderson kolektif hafızadan silindi. 'O buna değmez...'

"Pardon patron?

Helen yüksek sesle düşündüğünü fark etti.

"O buna değmez." Daisy Anderson böyle demişti

Melissa Hill eczanede genç anneyi ve bebeğini kurtardığında. O zaman, bebeğini koruyan bir annenin görüntüsünde belki de beni rahatsız eden bir şeyler olduğunu düşünmüştüm.

Daisy'nin dengesi, onda bazı acıma duyguları uyandırmıştı ... ama şimdi söylediklerinde *ciddi* olduğunu düşünüyorum. Daisy'ye göre genç anne ayakkabısının üzerindeki bir pislikti, hor görülmeye değerdi ve kesinlikle bir kurşuna değmezdi.

'Karen Anderson bir sonraki kurban olmalı. Eğer tüm bunlar reddedilmeyle ilgiliyse,' diye ekledi DC Bentham, Helen'in konusunu ele alarak.

Osbourne hızlıca, "Belki, ama Daisy'nin onun nerede yaşadığını bildiğinden bile emin değiliz," diye cevap verdi. "Onunla hiçbir teması olmadı.

'Ayrıca, şimdiye kadarki tüm kurbanları onu reddeden insanlardı ' diye ekledi DC Edwards.

Bentham, "Ama tüm bunların nereden kaynaklandığını bir düşünün," diye ısrar etti. 'Annesi onu almamayı seçti. Bu on yaşındaki bir çocuğu mahvederdi, muhtemelen bu yüzden babası onu bu kadar şımarttı, her zaman onun tarafını tuttu. Ama işe yaramadı - Daisy'nin okulda ve polisle yaşadığı sorunlar, annesi gittikten hemen sonra başladı. Bu açık bir bağlantı.'

Memurları konuyu tartışmaya devam ederken Helen sessiz kaldı. Akli şimdi Daisy'de, Daisy'nin soğuk öfkesindeydi. onu yönlendiriyordu. Annesi tarafından terk edilmiş, güvensiz, paranoyak ve düşmanca davranan biri haline gelmiş, onu inciten ya da ona haksızlık edenlere kolayca öfkelenir olmuştu. Bugün yaptıkları yüzünden Daisy'den nefret etse de Helen

Birden onu neyin harekete geçirdiğini *anladığını* düşündü. Daisy annesini sevmiş, ona güvenmişti ama annesi bir saniye bile bakmadan çekip gitmişti. Bir çocuk bunu nasıl *ki*? Korkunç, şaşırtıcı ve kafa karıştırıcı olmalıydı, ama bu bir durum değildi. Helen de çocukken benzer bir şey yaşamış, kendi annesi istismarı görmezden gelmiş ve şiddet uygulandığını hissetti. Helen da son zamanlarda bunu daha çok hissetmişti. Sanderson'ın sadakatsizliği Helen'in güvenini sarsmıştı. Helen'ı öfkeli, intikamcı ve dengesiz yapıyordu. Daisy'yi *harekete* geçiren de buydu. Acı bir ihanet duygusu.

"Onun için hangi adresimiz var?"

Memurlar aniden sessizleşerek Helen'e doğru döndüler.

"Karen Anderson nerede yaşıyor?" diye ısrar etti Helen.

"Kocasından ayrıldıktan sonra Bryan Nash adında birinin yanına taşındı," diye cevap verdi McAndrew hızlıca dosyayı karıştırırken. O ikizlerin babası. Nash'in birkaç işi ters gitmiş ve görünüşe göre Aile epeyce yer değiştirmiş... ama elimizdeki en son adresleri bu.

Adresi bir kâğıda karaladı ve Helen'e uzattı. Portsmouth'un dış mahallelerinde, Southampton'a arabayla yarım saatten daha kısa bir mesafede bir adrestir.

"Şimdi oraya gidiyorum," dedi Helen hızla. "Onlara ulaşmaya çalış, ben gelene kadar arkadaşlarının ya da komşularının yanında kalmalarını söyle."

Bunu omzunun üzerinden söylerken Helen önce ofisin kapısına doğru yürüyor, sonra da kapıdan içeri giriyordu. Hızla bisiklet parkına ve oradan da Portsmouth'a gidiyordu. Doğru yolda olduğundan emin olamıyordu.

ama aniden kafasında beliren görüntüden kurtulamadı - vahşice
parçalanmak üzere olan genç bir aile.

Buzrüzgâr kükreyerek geçti. Kolları kaz tüyleriyle kaplıydı.

Sivilceler, ince yumuşak tüyler biraz olsun ısınmak için hazır ola geçti ve sokak boyunca topallayarak yürürken titredi. Soğuktan nefret ediyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Devam etmek zorundaydı.

Ağır trençkotunu attığına şimdi nasıl da pişman olmuştu. Tam bir ordu artığıydı, güven veren bir hacmi ve kalın bir Onu sıcak tutan astar. O anda onu atmak doğru olanı yapmıştı - muhtemelen ona birkaç değerli dakika kazandırmıştı ve onu arayanların kafasını karıştırmıştı - ama yokluğu onu savunmasız hissettirdi. Zırhını, korumasını kaybetmişti ve şimdi onu soğuktan koruyacak sadece ince üst kısmı vardı.

Umarım birileri onu görürse, kendine iyi bir palto alacak parası ya da akli olmayan yerel bir öğrenci olarak görmezden gelirdi, ama bu onu daha iyi hissettirmiyordu. İliklerine kadar donmuştu.

Elini hâlâ savaş pantolonunun içinde saklı olan silahının kabzasına koydu ama bu onu rahatlatmadı. Yorgun, aç ve üşümüştü. Eğer Jason burada olsaydı, ona bir

Kucaklaşmak. Bir tanesini nasıl da isterdi. Doğuştan ateşli bir insandı, her zaman yorganı tekmeliyor, sıcaktan şikayet ediyordu.

Aşırı ısınma. Ama o ısınmıyordu. Soğuğu kolayca hissediyordu, şimdi olduğundan daha fazla değil ve onu şiddetle özliyordu. O ve Jason bu işi birlikte yürütmek, sonuna kadar silah arkadaşı olmak istemişlerdi. Onun iyi mizahına, siyah-beyaz iyimserliğine ve kararlılığına güvenmeye başlamıştı. Ve yine de... bir şekilde her zaman liderliği ele alması gereken bir noktanın geleceğini biliyordu. Durdurmak için

Onun cesaretlendirmesine ve güvenerek meseleleri kendi eline aldı.

Ne de olsa bu onun fikriydi - onun savaşıydı - bu yüzden girişimleri sırasında birinin düşmesi gerekiyorsa, o kişi Jason olmalıydı. Başından beri onunla birlikteydi ama bu asla onunla ilgili olmamıştı. Bu onun hikâyesiydi, onun intikamıydı ve belki de en sonunda düşmanlarıyla tek başına yüzleşmesi uygun olurdu.

Oturma odasında birlikte oturmuşlar, korkunç bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Charlie bunu daha önce de birçok kez yapmak zorunda kalmıştı - insanlar onun bir ölüm haberini verirken gereken sıcaklığa ve duyarlılığa sahip olduğunu düşünüyorlardı.

ani bir yas - ama bu açık ara en kötüsüydü. Joanne Sanderson'ı elbette iyi tanıyordu ama daha da ötesi annesini tanıyordu. Aslında onunla birkaç kez karşılaşmıştı, bu yüzden Nicola Sanderson ona kapıyı açtığında ilk başta

ilgisiz, hatta misafirperver.

Ancak Charlie'nin eve girerken tereddüt etmesi ve ardından sergilediği garip tavırlar altmış yaşındaki Nicola'nın sinirlerini bozmuştu. Charlie nasıl devam edeceğinden emin değildi - Nicola'nın kocası Eddie dışarıdaydı

Ancak Charlie onu eve çağırmasını önerdiğinde Nicola meseleyi kendi eline aldı ve neler olduğunu öğrenmek istedi. Charlie'nin ona anlatmaktan başka çaresi yoktu, kızının kahramanca bir ölümle öldüğünü ve

hiç acı çekmedi. Bunun en azından ilk kısmı doğrudu.

Nicola ilk başta tepki vermemişti. Her şeyi tekrar anlatmasını istemeden önce birkaç saniye Charlie'ye baktı. Charlie onun ayrıntıların hiçbirini anlamadığından şüphelendi, aklı Charlie'nin anlattıklarından kaçırıyordu.

ne olduğunun korkunç gerçekliğiyle yüzleşmekten kaçınmak için erken rapor

söyleniyordu. Charlie de kötü haberi tekrarladı. Kısa bir süre sonra bir Aile İrtibat Görevlisi geldi ve Nicola'ya bir fincan çay yapıp rahatlatıcı sözler söylerken Charlie de Eddie Sanderson'a ulaşmaya çalıştı. Araması doğrudan telesekretere düşmüştü, bu yüzden kısa bir mesaj bırakarak geri dönmesini rica etti

mümkün olan en kısa sürede eve. Yetersizdi ve Charlie'ye

Korkunçtu - o kadar zalimce görünüyordu ki, şimdi dışarıdaydı, gülüyordu Başına gelecek felaketin farkında olmadan arkadaşlarıyla şakalaşıyordu.

Otuz dakika ondan haber alamadan geçti ve sonunda Charlie FLO'yu onu alması için gönderdi ve onlar dönene kadar Nicola'nın yanında kalacağına söz verdi. Aslında Charlie, Nicola'ya duyulan acil ihtiyaca rağmen, onun bundan çok daha uzun süre kalacağını biliyordu. başka bir yerdeydi. Büyük bir operasyon söz ama Joanne, mutlu ve kötü günlerinde çok şey paylaştığı sadık bir arkadaşı. zamanlar. Charlie her zaman onun için endişelenen kendi annesini düşündü ve içgüdüsel olarak Joanne'in de aynı şeyi yapacağını biliyordu. roller tersine dönseydi onun için de aynısı olurdu. Joanne Sanderson Yıllar boyunca bazı hatalar yaptı, ama iyi kalpli iyi bir .

Charlie bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu. Nicola ve Eddie'nin kızlarının cesedini teşhis etmeleri, ailesine ve arkadaşlarına haber vermeleri, bir cenaze töreni düzenlemeleri ve basının kaçınılmaz ilgisiyle başa çıkmaları . Joanne'in

Ölümünden sonra bir takdirname ve cesaret madalyası alacağından kuşkuluydu ama bu, ailesi için çok az şey ifade edecekti. Kızlarının meslek seçimi konusundaki endişelerine rağmen Charlie onunla gurur duyduklarını ve onu çok sevdiklerini biliyordu. Önümüzdeki birkaç saat Bu yüzden Charlie olduğu yerde kalmaya, Nicola'nın mütevazı evindeki kanepeye tünemeye ve hayatın ne kadar acımasız olabileceğini kabullenmeye çalışan dilsiz bir annenin elini tutmaya çok istekliydi.

İbre saatte 120 km'yi gösteriyordu ama Helen durmadı. Her saniye önemliydi ama kader ona karşı komplo kuruyordu.

Portsmouth'un takımadaları neredeyse Hayling Adası'na değiyor, ancak iki adayı birbirine bağlayan bir köprü olmadığı için adaya ulaşmak isteyenler bunun yerine kuzeye gitmek zorunda kalıyor. Helen, A27'den Hayling Adası'na doğru

Köprü Gölü'nden geçiyordu. Bu hantal, dolambaçlı bir yoldu ve ona çok değerli zaman kaybettiriyordu.

Artık oyunun adı hızdı. Helen, Karen Anderson'ın Daisy'nin son durağı olacağından emindi ve oyunun sonunda o da oyuna dâhil olmaya kararlıydı. Daisy'nin cinayet çılgınlığı sadece bir gün sürmüştü ama Helen'a sonsuzluk gibi gelmişti. Şimdi ilk kez Daisy'nin öfkesinin kökeninde neyin yattığını biliyorlardı ve bir şansları vardı.

intikam döngüsünü tamamlamadan önce onu durdurmak.

Işıkları yanıyor, sireni ötüyordu ve Helen serbest kaldı.

Bisikleti hala bol olan trafiğin içinde ve dışında sallanıyordu.

Bu saatte bile. Normalde sabırla kamyonların ve arabaların geçmesini beklerdi ama zaman çok önemliydi ve tereddüt etmeye cesaret edemezdi. Daisy Anderson görevi olan bir kadındı,

Dışlandığı ailenin içini boşaltmaya, nefret ettiği kadından intikamını almaya kararlıydı.

Helen bu nefreti ilk elden kız kardeşi Marianne'de görmüştü. Ablası, babalarının korkunç ve sürekli tacizine maruz kalmıştı. Sessizlik içinde acı çekmiş, konuşmaya utanmıştı ama

Küçük kız kardeşi acı çekmek zorunda kalmasın diye acıyı ve aşağılanmayı sineye çekmeye kararlıydı. Sonunda bu yük Marianne için çok ağır geldi ve kendini kaybederek annelerini ve kız kardeşlerini öldürdü.

Baba. Daisy de benzer bir şey yaşıyordu.

eve en yakın olanlara korkunç şiddet. Helen buna göz yummuyordu ama anlıyordu. En derin yarayı kendi kanınızdan ve etinizden aldığınız yaralar açar.

Hem Marianne hem de Daisy düzgün bir çocukluktan mahrum bırakılmışlardı.

Dünyadan bıkmış ve savaş yorgunu olmuşlardı.

umut olasılığını görmezden gelir ve büyümek yerine

Normal genç yetişkinler intikam meleklerine dönüşmüştü. Helen için

paralellikler artık çok açıktı ve kendi kendini azarladı

Onları daha önce göremediğim için acı çekiyordum.

Helen Hayling Adası'nın tepesine ulaştığında yol açıldı ve bir kez daha hızlandı. Yağmur yağmaya başlamıştı,

yüzeyi kayganlaştırıyor ve görüş mesafesini azaltıyordu. Helen'in

vizöründen süzülen yağmur damlaları, yolu aydınlatan ışıkların sodyum parıltısını yakalayıp garip ve fantastik etkiler yaratıyordu

Onlar bunu yaparken. Karanlık yolda ilerlerken, Helen önünde tanıdığı

yüzler gördüğünü düşündü. Holloway'den gelen katledilmiş kızlar, o pis

yatakta ölü yatan Ella Matthews, tren raylarına uzanmış Ethan Harris,

ama hepsinin üzerinde Marianne vardı. Marianne her zaman o meraklı, esrarengiz gülümsemesiyle doğrudan Helen'e bakıyordu.

Helen bir an için gözlerini kapadı, bu korkunç görüntülerden kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu. Yapması gereken bir işi, kurtarması gereken bir ailesi vardı.

Hızını azaltarak, kalp atışlarını yavaşlatmaya ve kendini kontrol etmeye çalıştı. Odaklanmak zorundaydı.

İmgelemler geri çekilmeye başladı. Yağmur yağmaya devam etti ama Helen enerjik ve canlı bir şekilde yoluna devam etti. Bu bir yarıştı

Şimdi bitir.

20.22

Titredi ve sabahlığını sıkıca üzerine çekti. Ebeveyn yatak odası, kötü takılmış pencereler ve tehlikeli radyatörler yüzünden her zaman soğuktu ama bu gece özellikle can çekişiyor gibiydi.

Acaba durum gerçekten böyle miydi, yoksa zihni ona oyun mu oynuyordu? Dışarıda uğuldayan rüzgâr mı sıcaklığı düşürüyordu? Yoksa onu iliklerine kadar üşüten radyodaki haberler miydi?

Karen Anderson yatağında oturuyordu, etrafı korkunç bir sessizlikle çevriliydi.

Yatmaya hazırlanırken her zaman radyo dinlerdi - gün içinde nadiren vakit bulurdu - ama bu gece duydukları karşısında dehşete kapılarak radyoyu kapatmıştı. Öğleden sonra ilerledikçe telefonunun çantasında vızıldadığının farkındaydı ama

İşini bitirmek, ikizleri almak ve yatmadan önce ödevlerini yapmalarını sağlamak için yeterince uğraşıyordu.

açmaya zahmet etmedi. Ancak kendi yemeğini yerken telefonunu çıkardı ve gelen aramaların

Aslında birkaç farklı arkadaşından. Biraz garip telefon mesajları, ona neden bu kadar acilen ulaşmaya çalıştıklarını açıkça ortaya koyuyordu.

Bir sürü Daisy Anderson olmalı. Karen'in sahip olduğu şey buydu. son mesajı sildikten sonra kendi kendine söyledi. Herhangi biri olabilirdi, kızı olmak zorunda değildi. Ama vurulma olayının

Southampton'da gerçekleşmiş olması sinir bozucuydu, bu yüzden Karen olayı hemen Google'da araştırmıştı. Ayrıntılar hâlâ yetersizdi - polis kartlarını kapalı oynuyordu - bu yüzden Karen hayal kırıklığı içinde bilgisayarını kapattı ve onun yerine radyoyu açtı. Yerel

BBC kanalı tüm dikkatini bu ani ve beklenmedik felakete odaklamak için normal programlarını terk etmiş görünüyordu ve Karen dinledikçe daha fazla ayrıntı ortaya çıkmaya başladı. Daisy Anderson buralı bir kızdı, yakın zamana kadar Meadow Hall'a gidiyordu.

Ortaokul mezunu ve babasıyla birlikte Hamble Nehri yakınlarındaki bir çiftlikte yaşıyordu.

Karen hayretler içinde dinlemişti. Muhabirler çiftliğin sahibinin Daisy'nin kurbanlarından biri olduğunu ima ediyor gibiydi. Elbette bu mümkün değildi. Michael Daisy'nin, Daisy de onun üzerine titriyordu, diğer herkesi dışlayarak. Daisy ona saldırmış olamaz ?

İlk içgüdücü cep telefonunu alıp onu aramak olmuştu. Bildiği kadarıyla telefon numarasını değiştirmemişti, yani ... Ama sonra korkup vazgeçti. Yıllardır onu aramak için telefona sarılmamıştı ve şimdi sırf radyoda bazı rahatsız edici haberler duyduğu onu aramak nedense yanlış geliyordu.

Öyle görünüyordu ki

Korkunç ve nahoştu, bu yüzden yakında kaçınılmaz olarak arayacak olan gazetecilerden korkarak telefonu kapatmış, onun yerine radyodaki korkunç haberleri dinlemeyi tercih etmişti.

Kızı polis tarafından aranıyordu. Daisy bir kaçaktı. Yine de Karen bunu hesaplayamıyordu. Daisy'nin başının belada olduğunu biliyordu. Daha önce de çeşitli küçük kabahatler işlemişti ama *böylesini* görmemişti. Birkaç saat içinde ünlü olmuştu. Hayır, rezil olmuştu.

Karen radyoyu kapatmış, yatağının kenarında sessizce oturmayı tercih etmişti. İkizler uyuyordu, bu da bir şeydi ama yine de Karen sabah uyandıklarında onlara bir şeyler anlatması gerektiğini biliyordu. Ama sekiz yaşındaki iki çocuğa, ayrı yaşadıkları üvey kız kardeşlerinin az önce altı kişiyi soğukkanlılıkla öldürdüğünü nasıl açıklarsınız? Bunu nasıl kelimelere dökebilirsin ki? O nasıl

Bryan'ın şimdi burada olmasını diliyordu. Tam da ona en çok ihtiyaç duyduğu anda uzakta olması çok normaldi...

Karen aniden sıçradı. Alt kattan bir ses geliyordu. Korkunç, tekrarlayan, ısrarcı bir ses. Karşıdan karşıya hızla sahanlığa çıktı ve dikkatle dinledi. İşte yine oradaydı - biri ön kapıyı yumrukluyor, içeri alınmayı talep ediyordu.

Parmak uçlarında birkaç basamak inerek kapıya dikkatle baktı. Üst kısmı buzlu camdı ve camın arkasından, kapıya vuran, vuran, vuran gölgeli bir figür seçebiliyordu...

İlk düşüncesi dönüp kaçmak oldu. Polisi aramak ve kendini ve çocukları banyoya kilitlemek. Ama şimdi bir şey onu duraklattı. Kapının arkasındaki figür Daisy olamayacak kadar uzun, heybetli görünüyordu. Bir suç ortağı vardı ama görünüşe göre vuruldu ve öldürüldü.

Bryan'dı. Bryan olmalıydı. Muhtemelen haberleri duymuş ve eve koşmuştu. Belki de onu arıyordu ama aptal olduğu için telefonu kapatmıştı. Evet, arayan oydu.

...

Karen daha fazla tereddüt etmeden kalan kapıyı açarak merdivenlerden çıktı. Ama gelen Bryan değildi. Daisy de değildi.

Bisiklet derisi giymiş uzun boylu bir kadındı.

20.29

'Emin misin, Karen? *Kesinlikle* emin misin?'

Helen ve Karen mutfakta bir araya toplanmış, üst kattaki çocukları rahatsız etmemek için kısık sesle konuşuyorlardı.

'Elbette eminim. Birisi evimin her yerine grafiti çizmiş olsaydı fark ederdim sanırım..'

Sesi keskindi, korku onu ürkütüyordu, bu yüzden nefes nefese kalan Helen sesini yumuşattı.

"Hiç grafiti yok mu? Arabanızda, iş yerinizde, Bryan'ın ofisinde -'

"Hayır, bir şey değil.

"Ve herhangi bir küfürlü mesaj almadınız ya da yakınlarda dolaşan birini görmediniz mi?

'Hayır, böyle bir şey yaşamış olsaydık polisi arardık -'

"Son zamanlarda Daisy ile hiç görüşmediniz mi?

Karen biraz utanarak, "de değil," diye cevap verdi.

Helen nefes verdi ve bu beklenmedik gelişmeyi anlamaya çalıştı. Karen onu içeri alır almaz, evi gezdirmeye başladı.

sırayla her odayı kontrol etti. Ama Karen'in odası temizdi, boş oda, banyo, oğlanların odası da öyle... İkizler huzur içinde uyuyorlardı ve Karen gibi tamamen zarar görmemiş.

"Tamam, burada kalmanı istiyorum. Benim olduğumu bilmediğin sürece kapıya cevap verme, kocana bile. Ben bir tur atacağım. Ondan sonra seni ve çocukları

Burada. Daisy yakalanana kadar size bir koruma birimi tahsis edilecek. Anladınız mı?'

Karen sessizce başını salladı.

"Güzel, şimdi yukarı çık ve beni orada bekle.

Karen mecbur kaldı, böylece Helen ön kapıya doğru gitti, onu çekerek cep telefonunu cebinden çıkardı. Zihni dönüyor, neyi kaçırdığını anlamaya çalışıyordu. Bütün kanıtlar Karen'ın

yön - yine *yanlış* hedefe yönelmiş olması mümkün değildi. miydi?

McAndrew onun üzerinde gezinerek daha hızlı çalışması için yalvarıyordu. Helen'in çağrısını alır almaz teknik odaya koşmuştu. Burası McAndrew ve meslektaşları tarafından sevgiyle 'soyunma odası' olarak biliniyordu çünkü erkeklerle doluydu ve kendine özgü bir kokusu vardı, ancak birinin dijital ayak izini açmak istiyorsanız bulunmanız gereken yerd.

Çiftlikteki kanıtların çoğu Southampton Merkez'e geri dönmüştü. Çocukların Daisy'nin dizüstü bilgisayarındaki şifre korumasını kırmaları biraz zaman almıştı ama şimdi içeri girmişlerdi. kişisel dosyaları, internet geçmişi ve sosyal medya mirası, sabırsız bir DC McAndrew tarafından yönlendirildi.

'İngiliz Ordusu, ırkçı gruplar, Şartlı Tahliye Servisi ile ilgili her şeyi görmezden gelin. Son e-postalara, son aramalara odaklanın ...'

Veri operatörü, 'Durmamı istediğinizde bağırın,' diye cevap verdi, Daisy'nin internet tarayıcısını açıyor ve aramalarını ters kronolojik sırayla gözden geçiriyor.

Jo Cox'un öldürülmesi ve Anders Brevik'in yargılanması ile ilgili internet haber yer alan makaleler gibi, ev yapımı patlayıcılar, paralı asker olma ve Amerika'daki toplu katliamlarla ilgili siteler ortaya çıktı. Bunların arasında Ashurst'a gidip gelenlerin güzergahları ve Sansom eczanesinin çalışma saatleri gibi daha sıradan aramalar da vardı.

'Bu yaklaşık on günlük bir süre. Devam etmemi ister misiniz?'

'Tor tarayıcısına ne dersiniz? Karanlık ağa erişebileceği bir şey?'

"Öyle bir şey yok. Burada her şey oldukça basit."

"Twitter'da takip ettiği biri var mı?"

"İlginç kimse yok. Zaten gerçekçi bir hedef olan kimse de yok. "Peki ya Facebook?"

"Hayır. Birkaç kez paylaşmış ama o da aylar önceydi ve zaten hiç arkadaşı yok, o yüzden kimse okumadı."

"Peki ya e-postası?"

Birkaç haftalık e-postaları incelediler ama Daisy gerçekten e-posta kullandığını ve Gelen Kutusundaki mesajların çoğunun spam olduğunu söyledi.

McAndrew hayal kırıklığına uğramış bir halde ekrana baktı ve kendisine Bir şey, *herhangi bir* şey. Daisy Anderson'ın hedef seçimi konusunda yanılıyorlarsa, dizüstü bilgisayarının önemli ipuçları içerdiğinden emindi. Sahip olduğu tek pahalı eşyaydı ve onu hemen hemen her gün kullanıyordu.

"Peki ya aramalar?" dedi aniden. "Onun web aramasını inceledik -"

"Facebook aramalarını kastediyorum."

"Şey, hiç arkadaşı yok, o yüzden göremiyorum -" "Yine de bir bakın."

Operatör omuz silkerek Facebook'u açtı.

"Gördüğünüz gibi, sayfasında pek bir şey yok, o yüzden..."

Arama kutusunu açtı.

"Karen Anderson yazın."

Operatör buna mecbur kaldı, ancak kutu otomatik olarak 'Karen Anderson'ı önerdiğinde sadece Kar'a kadar gelebilmişti. McAndrew, Karen Anderson'ın Facebook sayfasının profil resmi görüldüğünde nefesini tuttu. Karen, Bryan ve çocukların kameraya gülümsedikleri bir tatil fotoğrafıydı bu.

Operatör, "Daisy, Karen'ın Facebook arkadaşı olmadığı için profil sayfasının ötesine geçmemize izin vermiyor," diye ekledi.

"Bu profil sayfasını ne sıklıkla aradığını söyleyebilir miyiz?"

"Tabii, bana birkaç dakika ver," diye cevap verdi, bir kez daha yazarak.

McAndrew cevabını *bir* dakikadan kısa *bir* sürede almıştı ve bu onu neşelendirmemişti. Daisy son birkaç yıldır Karen Anderson'ın profiline düzenli olarak, haftada iki ya da üç kez bakıyordu. Karen sıkı bir Facebook kullanıcısıydı ve bu süre zarfında profil resmini düzenli olarak değiştirmişti. Daisy onun tam sayfasına erişememiş olsa da

Yıllar boyunca Karen ve yeni ailesinin tatil fotoğraflarına ve kişisel resimlerine kendini kaptırmayı başarmıştı - *kendisinin* belirgin bir şekilde dışlandığı bir aile.

Karen aynada kendine baktı. Dedektif Grace'le yaptığı görüşmenin ardından yukarı çıkmış, çocukların iyi olup olmadığını iki üç kez kontrol ettikten sonra yatak odasına dönmüştü. Hava hâlâ buz gibiydi. rahat, ebeveyn banyosunun sığınağına aceleyle girmişti.

Burası her zaman onun alanı olmuştu. Bryan aile banyosunu kullanma eğilimindeydi ve ebeveyn banyosunu ona bırakmıştı. Hayatları o kadar yoğundu ki - ikisi de çalışıyordu ve çocuklar çok yaramazdı - Karen yıkanmak, losyonlarını ve iksirlerini sürmek, biraz özel zaman geçirmek buraya çekilmekten her zaman keyif alırdı. Ancak bu gece burası ona hiçbir şey sağlamadı.

Aynada kendine baktığında sadece endişeli ve suçlu bir kadının ona baktığını gördü.

Sabahlığını sıyrarak sıcak musluğu kavradı. Sonra duraksadı, eli aniden hareketsiz kaldı. Şimdi geceliğinin içindeydi, kolları ve omuzları açıktaydı ve gözleri hemen gençliğinin vahşiliğini nahoş bir şekilde hatırlatan dövmelere kaydı. Michael Anderson ile genç, asi ve ailesinden uzak kalmak için yanıp tutuşan bir delikanlıyken birlikte olmuştu. Onu içki ve uyuşturucuyla tanıştırmış ve bir süre için

Daisy kadar. O zaman

Her şeyi değiştirdi - planlanmamıştı ve onları birbirlerine daha da yakınlaştırmadı - ve birlikte yaptırdıkları dövmelerin çocukça, hatta biraz müstehcen görünmesine neden oldu. Şimdi aynı dövmeler Karen'ı hasta hissettiriyordu - özellikle de yılanı yutan dövmeyi.

ön kolunun alt tarafını .

DI Grace yılan grafitisinden bahseder bahsetmez Karen kastettiği resmin bu olup olmadığını merak etmişti. Daha önce

polis memuru - gerçekten bilmek istemiyordu - ama Daisy küçük bir kızken bu dövme yi çok sevmişti. Aslında tıpkı onun gibi bir dövme yaptırmak istemiş ve annesine onunla birlikte dövme salonuna gitmesine izin vermesi için yalvarmıştı ama Karen buna asla izin vermemişti.

Tüm bunlar onun suçu muydu? Grafiti imzası Daisy'nin dünyaya sorumlu olduğunu bildirme yolu muydu? Altı kişi onun yüzünden mi ölmüştü? Daisy'yi sekiz yılı aşkın süredir görmemiş, onunla konuşmamıştı ve onun kim ya da ne olduğu hakkında çok az fikri vardı. haline geldi. Atkuyruklu tatlı küçük kızın acımasız bir katile dönüşmesi bir şekilde imkânsız görünüyordu ama nereden *bilebilirdi* ki?

Karen dünyasının kendi eksenini üzerinde kaydığını hissediyordu, geçmişin günahları sonunda onu yakalamıştı. Kendisi için korkmuyordu - DI Grace evin etrafında bir tur atıyordu ve yakında ama çocuklar için endişeleniyordu. Hayatları altüst olacak, dünyaya toz pembe bakışları yerle bir olacak ve hatta hiç tanımadıkları intikamcı üvey kız kardeşleri yüzünden kendileri de tehlikeye girebileceklerdi. Bu düşünce Karen'in kusma isteği uyandırdı. Elindeki kartları nasıl bu kadar kötü oynayabilmişti? Hayatı nasıl bu kadar yanlış anlamıştı?

Eğilerek musluğu açtı. Kendini sersemlemiş ve yorgun hissetti ve su yavaş yavaş dokunduğunda sıcaklığını hissettirirken, büyük bir kaşıkla Avuç avuç yüzüne döktü, yatıştırıcı okşayışının tadını çıkardı. Bir an için kendini daha sakin hissetti, bunun basit lüksü içinde kendini kaybetti, Gerçeklik düşüncelerine bir kez daha müdahale etmeden önce musluğu kapattı.

El yordamıyla bir havlu bulup leğenden doğruldu. Anında dondu kaldı. Aynaya baktığında odadaki tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Şimdi tam arkasında bir figür duruyordu.

Davetsiz misafir sıska ve traşlı biriydi; şişmiş, kanlı burnunun etrafında ağır morluklar vardı. Karen'in onun bir kadın olduğunu anlaması bir anını aldı, ela gözlerini ve yüzündeki gülümsemeyi fark etmesi bir an daha sürdü.

uzun kirpikleri, çenesindeki küçük gamzesi. Bu Daisy'ydi ama hatırladığı kızı değildi. Sopa gibi ince olan ona bakan tamamen başka biriydi.

En kötü kâbusundan bir görüntü gibiydi ve sonunda konuştuğunda Karen kalbinin durduğunu hissetti.

"Merhaba anne.

Tehlikeye karşı gölgeleri tarayarak karanlığın içinden geçti.

Helen'in aklı hâlâ olayların bu garip dönüşünü düşünüyordu ama *emin olana* kadar dinlenmemeye kararlıydı. Evin ön tarafını kontrol ettikten sonra yan geçitten aşağı kayarak mülkün arka tarafına doğru yöneldi. Evin geniş bir bahçesi vardı: arka çit yüz metre kadar uzaktaydı ve en yakın komşular da oldukça uzaktaydı. Normalde bu

inziva çekici olabilirdi, ama bu gece, kasvet içinde, mülkün izolasyonu Helen'in ürpermesine neden oldu.

Beton üzerinde ilerleyen Helen, binanın köşesini dönerek aceleyle arka kapıya yöneldi. O da güvenliydi - içeriden kilitli ve sürgülüydü - bu yüzden turuna devam etti. Ama endişe verici bir şey yoktu. Daisy'den bir iz yoktu, yılandan bir ipucu yoktu. grafiti... sadece hiçbir şey. Keskin bir nefes veren Helen hızla döndü, bahçenin sonuna doğru ilerliyordu. Sınır çitini kucakladı, içeri girildiğine dair bir işaret aradı ama o da sağlamdı. Arka kapı, kolayca aşılabilse de asma kilitte kapatılmıştı.

Helen eve doğru geri yürüdü. Artık süvarileri beklemekten, sonra da üsse dönüp Daisy için yeni arayışlar başlatmaktan başka çare yoktu. Ama Helen hâlâ tereddüt ediyordu - Daisy'nin buraya geleceğine o kadar *inanmıştı* ki, en mantıklısı bu gibi görünüyordu. şiddet kampanyasının sonucuydu. Ama yanılıyor muydu? Sadece kendi hislerini, kendi duygularını mı yansıtmıştı? başkasının deliliği mi?

Psikanaliz başka bir gün beklemek zorunda kalacaktı. Kendini toparlayan Helen, bir şeyler yapmanın hevesiyle koşmaya başladı

Yararlı. Ama evin arka tarafına yaklaştıkça yavaşladı. Yerinde olmayan bir şey *vardı*. Ne olduğunu biraz zaman aldı ama sonra anladı. Evin arka tarafındaki pencerelerden biri Ana yatak odası açıktı - sadece bir aralık, ama kesinlikle açıktı. Odayı havalandırmak için soğuk ve vahşi bir geceydi ve Helen aceleyle yaklaşıp boynunu yukarı doğru kaldırdı.

Pencere hiç sabitlenmemişti, esinti arttıkça hafifçe sallanıyordu ve bu Helen'i daha da endişelendiriyordu. Bu mümkün müydü? Biri içinden mi geçmişti? Gözlerini kısarak duvardaki ya da pencere pervazındaki sürtünme izlerini seçmeye çalıştı ama bu mesafeden görmek imkansızdı. Yakınlarda, davetsiz bir misafirin tırmanmış olabileceği bir tahliye borusu vardı ve Helen boruyu incelediğinde üzerinde taze çamur olduğunu fark etti. Bu kendi başına hiçbir şeyi kanıtlamıyordu ama Helen'in zihni şimdi çalkalanıyordu ve borudan uzaklaşırken gözleri en kötü korkularını doğrulayan bir şeye takıldı.

Zemin katta, ana yatak odasının hemen altındaki pencere kenarında tek bir damla kan vardı.

'Doktora ihtiyacın var mı, tatlım? Ağrın mı var?'

Daisy aniden gelişinden beri neredeyse hiçbir şey söylememişti. Annesinin dehşet dolu cıvıltılarından keyif alıyor gibiydi.

"Daisy, tatlım, gel ve otur. Burnun kanıyor... Morluk için sana biraz buz getirebilirim, seni temizleyebiliriz..."

"Aşk," diye cevap verdi Daisy sonunda, kelimeyi ağzında yuvarlayarak. 'Bu senin çok sık kullandığın bir kelime değil. Ne anlama geldiğini biliyor musun ki?

"Yapma... yapma.. davranma," dedi Karen yatıştırıcı bir sesle, kekeleyerek

Bunu yaparken hafifçe gülümsedi. "Sadece sana yardım etmek istiyorum. olduğunu, bugün neler yaşadığını biliyorum. Kötü bir .

"Bence bu biraz hafif kalır, değil mi? Daisy yüksek sesle güldü. "Lanet olası yılın yetersiz ifadesi.

Karen'ın içgüdüsel tepkisi Daisy'ye çocukları uyandırmamak için sesini alçaltmasını söylemek oldu. Ama bu düşünceyi yuttu.

En büyük çocuğuna baktığında, kızının yanında asılı duran bir av tüfeği taşıdığını gördü. Karen hala

bu dönüşümü kabullenmekte zorlanıyordu - o küçük kızdan

Bu traşlı canavarı tanıyordu ama kızının daha sonraki, daha saldırgan halinin şu anda hüküm sürdüğünden şüphe yoktu. Düşmanca, sakın ve tamamen korkusuz görünüyordu.

"Bak, bana kızgın olduğunu biliyorum," diye devam etti Karen, sesini sabit tutmayı başarak. "Ve nedenini de anlıyorum -

"Öyle mi? Daisy karşılık verdi. "Söyle bana anne, neden "kızgın" olduğumu düşünüyorsun?

Karen hafifçe duraksadı, Daisy'nin sorusundaki sertlik karşısında şaşkına dönmüştü.

"Çünkü senin için orada ," diye cevap verdi sonunda, sesi duygusallıktan titriyordu. 'Çünkü seni *onunla* bıraktım...'

'Sakin babamı bu işe karıştıрма. O iyi bir ebeveyndi, bana baktı -'

"O bir sarhoştı, Daisy. Karen birden sinirlendi. 'Benim hakkımda istediğinizi söyleyin ama o adamın bir aziz olduğunu iddia etmeyin. Şiddet yanlısıydı, küfürbazdı -'

Daisy annesine doğru bir adım atarak, "Kapa çeneni," diye karşılık verdi.

"Seninle ilgilendiğini düşündüğünü biliyorum ama bak Daisy, ne hale geldiğine bir bak.

'Başımı sokacak bir ev verdi, karnımı doyurdu, beni giydirdi...'

Öyle mi? Büyürken kaç kere kendine kahvaltı hazırlamak zorunda kaldın? Kendine giyecek kıyafet buldun mu? Kendi başına yapamayacak kadar sarhoş olduğu için kaç kez *onu* giydirmek zorunda kaldınız?

Daisy durakladı. Karen sözlerinin yerine ulaştığını görebiliyordu. "Bak canım, benden nefret ettiğini görebiliyorum... nefret ettiğini düşünüyorsun

... ama lütfen anla ki *seni* hiç terk etmedim.

"Saçmalık.

'Daha fazla dayanamadım. İçki, taciz -' 'Hamileydin, sürtük.

Bana yalan söyleme.

'Evet, bir ilişkim oldu, evet, hamileydim, ama sizce bu neden oldu?

Çünkü kocam benden vazgeçti, benden vazgeçti.

Hayatta tek ilgilendiği şey, çiftlik etrafımızda yavaş yavaş dağılırken bile bir sonraki şişenin nereden geleceğiydi.

"Yalan söylüyorsun.

'Bryan bana aşkı, bir çıkış yolunu önerdi

- 'Peki neden beni kabul etmedin?

Şimdi Karen tereddüt ediyordu. Birdenbire suçluluk duygusu altında ezildiğini hissetti,

utançtan bunalmış, yıllarca bastırıldığı üzüntü onu .

'Ben... Ben istedim, inanın bana, ben istedim..'

Daisy kızgın ve ikna olmamış bir halde ona bakıyordu.

"Ama Bryan, o... o başkasının çocuğunu istemedi. Ben zaten ikizlere hamileydi ve o noktada fazla parası yoktu. Tek odalı küçük bir dairesi vardı, oysa çiftlik çok büyüktü, oraya yerleşmiştiniz.

"Beni terk ettin.

", biliyorum," diye cevap verdi Karen, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu şimdi. 'Keşke yapmasaydım, keşke ona karşı koyacak gücüm olsaydı, ama kötü bir . Kaçmak zorundaydım ve o anda -'

"Ödemeye değer bir bedeldi.

Daisy öfkeli bir ses tonuyla söze karıştı ve Karen şimdi başını öne eğdi.

"Evet," diye mırıldandı sonunda. 'Ama o zamandan beri pişmanım. Gerçekten ama gerçekten zamanı geri alabilmeyi, olmam gereken gibi bir anne olabilmeyi çok isterdim.

"Kendine bunu söylemeye devam et. Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Evden uzaklaşmanı izledim, yolun sonuna kadar seni izledim. Ve sen bir kez bile arkana bakmadın.'

"Lütfen aşkım, kendini benim yerime koy...

"Kendinden başka kimseyi umursamadın. "Bu doğru değil.

'Ben hiç var olmamışım gibi davrandın. Ben senin küçük kirli sırrındım.'

'Hayır, hayır, sık sık seni düşündüm -'

"Ama Facebook profilinizde benden bahsedilmiyor. "İki sevimli oğlanın annesi" .

Karen bir kez daha utançla baktı.

'Bu Bryan'ın fikriydi, kafa karıştırıcı olacağını düşündü -'

Bryan, Bryan, Bryan. Bunun tamamen *seninle* ilgili olduğunu ne zaman anlayacaksın, Karen? İstersen onu suçla, ama bu *senin* kara kalbin. sorun bu.'

"Lütfen Daisy, bunu yapma.

"Şimdi benimle konuşmak istemen çok komik, değil mi? Daisy şöyle, Daisy böyle. Son on yılda adımı kaç kez söyledin?'

"Birçok kez. Senin hakkında sık sık konuştum, senin için dua ettim ve -'

Daisy ve eğlenerek başını salladı.

'Ve seni sevmekten hiç vazgeçmedim.

Asla. Karen'ın sesi kederli ama ısrarcıydı.

"Sana yazdım.

"Cehennem gibi yaptın.

'Sana her doğum gününde ve Noel'de yazdım. Bryan ziyaret etmeme izin vermedi ama seni düşündüğümü bilmeni istedim -'

"Ben hiç kart görmedim.

'Ben de para gönderdim. Çiftliğin zor durumda olduğunu biliyordum ve senin acı çekmeni istemedim, bu yüzden her hafta kıyafetler ve kitaplar için 50 sterlin gönderdim -'

"Bana yalan söyleme.

'Bizim çok, sizinse çok az paranız vardı, ama sanırım babanız parayı size vermek yerine içki için kullandı -'

'Kapa çeneni, kaltak! Kapa şu lanet !'

Daisy öfkelenerek silahını kaldırdı ve doğrudan Karen'a doğrulttu. Ama tetiği çekmeye başladığında -

"Daisy.

Daisy döndüğünde yatak odasında nefes nefese kalmış bir Helen gördü. Hemen banyodan dışarı fırladı ve doğrudan davetsiz misafire doğru yöneldi.

Genç kadın silahını kaldırarak, "Seni ilk karşılaştığımızda öldürmeliydim," diye tısladı.

Şansın vardı ama artık bitti. yolun sonu, Daisy.'

"Cehennem gibi.

"Buraya gel Karen," dedi Helen kararlı bir şekilde, dehşet içindeki anneye dönerek.

Karen aceleyle yatak odasına gitti, sonra Daisy'nin silahı bir kez daha ona doğru dönünce aniden dondu kaldı.

"Bu anlamsız Daisy. Kaçamayacaksın, o yüzden lütfen silahı bana ver.'

Tam bu sırada polis sirenleri duyuldu. Gittikçe yükseliyor, yaklaşıyor.

"Saçmalık. İkinizi de öldüreceğim ve onlar beni koklayamadan buradan gideceğim'.

'Bu oldukça zor olacak, özellikle de sadece *bir tane* Sola ateş et.'

Daisy ilk kez tereddüt etti.

'Mermilerinizin geri kalanını Bray Road'da bıraktınız ve zaten bir kez ateş ettiniz, yani ...'

Daisy'nin gözleri polis memurundan annesine kaydı ve sonra tekrar geri döndü.

"Peki o zaman, sanırım seçim , değil mi?

Konuşurken silahını bir kez daha Helen'in yüzüne şekilde kaldırdı.

"Eeny...

Silahı annesine doğru savurdu. 'Meeny ...'

Sonra Helen'e döndü. "Miny...

Karen Anderson, namlular kendisine doğru dönerken sinmişti. "Moe...

Silah bir kez daha ona doğru ilerlerken Helen yerinden kıpırdamadı.

'Yakala ... oh lanet olsun ...'

Daisy şimdi annesinin kafasına nişan aldı. Ama bunu yaparken bile Helen hızla odanın diğer tarafına geçerek anne ile kızının arasına girdi.

"Yoldan çekil.

"Bunu yapamam, Daisy.

'Bu onunla ilgili, seninle değil. O ölmeyi hak ediyor -'

'Hayır, hak etmiyor.

'Acı çekmeyi, yalvarmayı, hayatı için yalvarmayı ve sonra ölmeyi hak ediyor. Bana ne yaptığını bilmesini istiyorum -'

"Biliyor Daisy, inan bana biliyor, artık onu cezalandırmaya gerek .

'Birisi benim boktan hayatımın, tekmelendiğim, tekmelendiğim ve tekrar tekmelendiğim onca zamanın bedelini ödemeli -'

"O zaman vur beni.

"Çık ." "Ciddiyim. Vur

beni.'

Sirenin ığlığı onu tam ortasından kesti. Charlie zaten gergindi, kayęı seviyesi giderek yükseliyordu ve bu delici çığlık işleri daha da kötüleştiriyordu. Geçmişte, mavileri ve ikilileri kullanmaktan hoşlanmıştı - yanıp sönen ışıklar ve sürücülerini kenara çekilmeye zorlayan o korkunç, ısrarcı ses - ama bu gece tanıdık çığlık onu ürpertti. Sesi sıkıntılı, hatta kederliydi, sanki kötü şeylerin habercisiydi.

Zorlu sürüş koşullarına rağmen hızını ancak seksenin altına düşürerek kükreyerek ilerledi. Bir kamyonun başındaydı.

Karen Anderson'ın evine doğru ilerleyen polis araçları konvoyu.

DC McAndrew'un keşifleri Charlie'yi Helen'in Daisy'nin son varış noktası konusunda haklı olduğuna ikna etmeye yetmişti.

mevcut tüm araçların uzak bir yere gitmesini emretti. Sonun yakın olduğundan emindi ve Helen'in bir felaketle karşılaşmasını istemiyordu. acımasız katil tek başına.

Şimdiye kadar ilerleme hızlı ve sorunsuz olmuştu ama şimdi Charlie ileride bir traktörün arka farlarının yükseldiğini gördü. Tek şeritli köy yollarını tercih ederek B yollarını terk etmişti. Kâğıt üzerinde bu Anderson'ın evine giden en hızlı yol - ama sıkışıp kaldıysanız değil hantal bir çiftlik aracının arkasında. Charlie kornaya vahşice basarak kakofoniye katkıda bulundu ve sürücü elini kaldırarak onaylayarak hızını biraz artırdı. Çok yavaştı - çok yavaştı - ama öfkesine rağmen Charlie başka bir şey olmadığını biliyordu sürücünün yapabileceği bir şey yoktu. Kenara çekecek hiçbir yer yoktu, bu yüzden eski traktörünü sınırlarına kadar zorlayarak yoluna devam etmek zorundaydı.

Polis araçları geri çekilirken, yetenekleri.

Charlie şiddetle küfretti ve hayal kırıklığı içinde direksiyonu çarptı. Ya Daisy çoktan Karen'ın evine gittiyse? Helen'ın doğasında Geride durup yardım bekleyecekti. Karen ya da çocuklar tehlikedeyse, onları korumak için harekete geçecekti. Genç katille tek başına ve silahsız olarak yüzleşecekti. Peki sonra ne olacaktı?

Traktör ağır ağır ilerliyordu ama şimdi çaresiz Charlie fırsatını fark etmişti. İleride, yoldan ayrılan küçük bir patika kapılı bir tarlaya çıkıyordu. Bu sadece kısa bir çamur şeridiydi ama birkaç metre boyunca yolu genişletecekti. Motoru çalıştıran Charlie bekledi ve Bekledi, sonra aniden ileri atıldı, geniş aracın sağına dalıp onu hızla geçerek yola geri döndü. Bir santim farkla geçmeyi başardı ve yolda hızlanarak uzaklaşırken ürkmüş çiftçinin üzerine çamur ve taş püskürttü.

Charlie onun hem şoförlüğüne hem de cinsiyetine küfrettiğini duyduğuna ikna olmuştu ama umurunda değildi. Sonunda özgürdü - ve Helen'e doğru koşuyordu.

20.54

"Dalga geçmiyorum. Bunu yapacağım -"

Daisy silahı Helen'in yüzüne doğru tuttu. Ama Helen gözünü kırpmadı, gözleri Daisy'ninkilere sabitlendi. Şimdi onda garip bir sakinlik vardı.

"Güzel," diye cevap verdi. "Yapmanı istiyorum.

Bu saçmalık. Seni öldürmemi istemiyorsun-"

'Evet, istiyorum.

'Gerçekçi ol -'

'Blöf yaptığımı düşünüyorsunuz ama... hayatımın nasıl geçtiği *hakkında hiçbir fikriniz yok...*'

Helen konuşurken sesi titriyordu. Daisy ona baktı, bu ani duygu gösterisi karşısında sinirlenmişti.

'... ve belki de umurunuzda değil. Ama hayatım bu ana doğru ilerliyor. Beni sana getirdi.'

"Delirdin mi? Beni tanımıyorsun bile-"

'Hayal bile edemeyeceğin şeyler gördüm. Ruhunu karartacak şeyler yaptım. Ve bu beni hasta etti, Daisy.

Kafadan hasta. Ruhum hasta. O yüzden lütfen bana bir iyilik yap. Tetiği çek.'

Daisy önce annesine, sonra Helen'e doğru bir bakış fırlattı. Yavaşça parmağını tetiğin etrafında kaydırды.

'Bunu hak ediyorum. Yaptıklarım için cezalandırılmayı hak ediyorum,' Helen

hızla devam etti. 'Ve dahası, olmak istiyorum. Bıktım artık. Artık aynada kendime bakmaya dayanamıyorum, biraz ...

Barış. Senden rica etmiyorum Daisy. Sana *yalvarıyorum*.

'Bu senin cenazen,' diye tısladı.

"Bu benim *seçimim*," diye cevap verdi Helen sessizce. "Öyleyse .

Daisy'nin gözleri kısıldı ve tetiğı çekmeye başladı. "Yap şunu! Helen kükredi.

Charlie virajı saatte elli mil hızla aldı, araba yolun ters tarafına doğru savruldu, sonra tekrar yoluna girdi. Karen Anderson'ın evi hemen ilerideydi ve son yüz metre boyunca gaza basıp yolun sonunda keskin bir şekilde durdu.

Kapıyı açarak dışarı fırladı ve eve doğru yürümeye başladı. Helen bir süredir sessizdi ve eve yaklaştığında Charlie ön kapının açık olduğunu fark etti.

Charlie içgüdüsel olarak bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladı ve koşmaya başladı. Ama tam bunu yaparken, onu olduğu yerde durduran bir ses duydu.

Tek bir silah duyuldu.

Patlama odayı doldurdu, duvarlardan sekti. Ama şimdi yeni bir ses duyuluyordu - uzun, yavaş, acı dolu bir çığlık. Karen Anderson geriye doğru tökezliyor, destek almak için duvarlara tırmanıyordu. Dehşet içindeydi, şoktaydı ve üzeri kalın bir kan tabakasıyla kaplıydı, yüzüne ve vücuduna yapıştı. Bir çekmeceli sandığa çarptı ve önündeki korkunç sahneyi kavrayamayarak can havliyle ona tutundu.

Helen ondan bir metre kadar uzakta yerde yatıyordu. Yüzü buruşmuştu, kanlar içindeydi ve elleri Daisy'nin boynunda kocaman bir delik açmıştı. Tutsakları tetiği çekerken zaman durmuş gibiydi, Helen kendini darbeye hazırlıyordu. Ama Daisy son anda namluları uzağa ve yukarı doğru çekerek çenesinin altındaki yumuşak ete sapladı. Helen genç kadını kurtarmak için çaresizce ona doğru hamle yaptı ama o bir saniye geç kalmıştı. Silah patlamış ve Daisy yere yığılmıştı.

Bir an için Helen'in aklı karışmış ve başı dönmüştü, patlamanın gücü ve şiddeti onu geriye doğru savurmuştu. Ama kendini toparlayarak ileri ve kendini yaralı kadının yanına atmıştı. Çarpma yarasından kan sızıyordu, yırtılan et yanık patlamasıyla kömürleşmişti ve Helen kanamayı durdurmak için umutsuz bir çabayla ellerini yaraya götürdü. Ama vahşileşmiş bedeni gördüğünde, gözleri Daisy'nin başının üstündeki korkunç çıkış yarasına yerleşti. Kafatasının yarısı ve beyninin büyük bir kısmı kopmuş, odanın diğer tarafına fırlamıştı.

Helen vazgeçmek istemeyerek bastırmaya devam etti, ancak bunun anlamsız olduğu açıktı. Genç kadın kurtarılmayı çoktan geçmişti - aslında muhtemelen yere düşmeden önce ölmüştü.

Daisy günlüklerinde sık sık kendi kendine yetme arzusundan bahsetmişti.
acı, sevgisiz varoluşunu sona erdirmeye ihtiyacı. Artık istediğini elde etmişti.

123

21.02

Helen evden uzaklaştı. Mütevazı araba yolu polis memurları ve sağlık görevlileriyle doluydu ve ona yardım etmek için acele ediyorlardı. Kulakları hala çınılıyordu, başı zonkluyordu ve biliyordu ki ama Helen onları uzaklaştırdı. Charlie kendisini kontrol ettirmesi için onu ikna edememişti, bu yüzden Onu ikna et.

Helen bir saniye bile daha fazla kalmak istemiyordu. Görevini yapacak, ilgili memurlarla konuşacaktı ama buradaki işi bitmişti. Karen Anderson şok tedavisi görüyordu, çocuklar babalarıyla yeniden bir araya getiriliyordu ve Charlie temizlik operasyonunu halledebilirdi. Helen oyalanmak istemiyordu - bu gecenin lekesinin yıllarca süreceğini bilse de, kendisi temizlenmek, Daisy'nin kanını üzerinden temizlemek istiyordu.

Karen Anderson'ı kurtarmıştı ama Daisy'nin onun kısa ve zor hayatını feci bir şekilde sona erdirmesini engelleyememişti. Daisy Kefaretin ötesinde, yardımın ötesinde? Helen buna inanmıyordu ve Daisy'ye kefareti ödemesi, hatta belki de iyileşmesi için bir şans vermek istemişti. Fakat Daisy o bir saniyede bir karar verdi ve Tutuklama yerine yok etme. Ve bunu yaparken Helen'ın canını bağışlamıştı.

Helen Daisy'ye söylediklerinde ciddi miydi? O anda, kelimeler ona çok kolay gelmiş gibi görünüyordu ve kesinlikle doğru *hissettirmişti*. Konuşurken Helen farklı bir alana geri dönmüştü. birkaç yıl önce başka bir kişinin kafasına bir silah doğrultmuştu - ve bu sefer farklı bir sonuç bekliyordu. Daisy'nin onu öldüreceğine kesinlikle inanıyordu.

ateşı söndürmüş ve varillere bakmıştı, meydan okuma ve kararlılık, ama gerçekten tetiği çekmesini istemiş miydi?

Belki de cevaplaması imkânsız bir soruydu. Belki de o asla bilemeyecekti. Açık olan tek şey Daisy'nin onun yerine karar vermiş olduğuydu. Ve Helen bu kararla yaşamak zorunda kalacaktı. Sonuçlar.

10.02

Acı soğuk bir gündü. Sonbahar kışa teslim olmuştu - yapraklar artık ölüp gitmişti - ve sıcaklık düşmüştü.

Sokağın köşesinde, açıkta ve soğukta duran Helen, bilinçli bir şekilde eteğini çekiştirdi. Her zaman pantolon giyerdi ama bugün iş kıyafeti uygun değildi, bu yüzden onu nasıl göstereceği konusundaki endişelerine rağmen bir istisna yapmıştı. Makyajı konusunda daha da endişeliydi ve çantasından bir kompakt çıkardı, küçük aynada yüzünü kontrol ediyordu. O korkunç günden bu yana iki hafta geçmişti ve Helen'in şişlik ve çiziklerinin çoğu geriledi. Tüm çabalarına rağmen yüzündeki morlukları saklamakta zorlanan Helen, yüzündeki yansımayı kederle inceledi. Joanne'in cenazesi için biraz daha iyi görünmeyi umuyordu.

Geleceğini bildiği ama yine de korktuğu bir gündü. işine dönmek istiyordu.

soruşturmaya yardım etmesini istedi. Ancak Başmüfettiş araya girerek Helen'in birkaç hafta izin almasını emretti. Bir Sonuç olarak Helen, Joanne'in ölümünden bu yana ekibi neredeyse hiç görmemişti ve o günkü travmatik olaya tepkilerini ölçme şansı olmamıştı. olaylar. Charlie elbette bu arada düzenli olarak ziyaretine gelmişti ve ekibin sarsılmış ama dirençli olduğu konusunda onu temin etmişti, Joanne'in adına yaptıkları iyi işleri sürdürmeye karar verdiler. Helen, Charlie'nin desteği için çok minnettar olmuştu, tıpkı şimdi kaldırırma yanaştı. Bir süreliğine bisiklete binmeye ara vermeye karar vermiş ve eski arkadaşından kendisini almasını istemişti.

Helen onun yanına otururken Charlie, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

'Yalan söylemene gerek yok, Charlie. Etek giymiş bir boksör gibi görünüyorum.'

Charlie güler yüzle, "Çok iyi huylu bir boksör," diye karşılık verdi.

Kiliseye giderken sohbet ettiler, Charlie Helen'e sorular sordu.

iyileşmesi ve soruşturmanın durumu hakkında nazikçe sorgulanması. Helen onun yanıtlarını duydu, ancak tam olarak algılayamadı, zihni zaten ileriye doğru kayıyordu

ne olacağını merak ediyordu. Cenazede konuşma yapmayı tereddüt etmeden kabul etmişti ama şimdi bunun doğru bir seçim olup olmadığını merak ediyordu. Joanne'in amiriydi, bu yüzden ondan bekleniyordu, ama Joanne'in ailesine, arkadaşlarına ve meslektaşlarına, ki çoğu aralarındaki son zorlukları biliyordu, nasıl bir övgüde bulunacaktı? Acaba onlar

Onun iki yüzlü olduğunu mu düşünüyorsun? Samimiyetsiz mi? Böyle bir şey söz konusu olamazdı.

Bu korkunç ötesi bir şey olurdu ama Helen neden Charlie'den bunu yapmasını istemediğini merak ediyordu. Charlie Joanne'i kendisinden çok daha iyi tanıyordu.

Kiliseye yaklaştıklarında sohbet sessizliğe gömüldü.

Tabut geçerken saygılarını sunmak isteyen insanlar kaldırımda üçer üçer duruyordu. Helen bazı yüzleri tanıdı - Southampton Central'dan büro ve destek personeli - ama çok daha fazlası, bir ölüyü onurlandırmak için ortaya çıkan sıradan vatandaşlardı.

düşmüş bir subay. Bu alçakgönüllü bir manzaraydı ve Helen bunun Charlie'yi de en az kendisi kadar etkilediğini hissetti.

Yakındaki bir otoparka park eden çift, kiliseye doğru kararlı adımlarla yürüdü. Deneyimleri Helen'a rahatsız edici

Durumların üstesinden en iyi şekilde gelinirdi, bu yüzden kilisenin merdivenlerine ulaşana kadar hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Şimdi yavaşladılar ve Charlie Helen'in koluna destekleyici bir el koyduğunda, Helen geri çekildi.

devam etmesine izin verdi. Helen bir ayin emri olarak kilisenin etkileyici Gotik iç mekânına adım attı.

Helen'in dine karşı antipatisi iyi biliniyordu ama bu sabah kilisenin bu kadar güzel görünmesi onu bile şaşırtmıştı. Yas tutanların kıyafetleri (ailenin istediği gibi) rengarenkti, mumlar boldu ve her yerde pembe ve beyaz zambaklar vardı. Joanne'in en sevdiği çiçeklerdi ve kokuları ve güzellikleri Helen üzerinde sakinleştirici bir etki yaratıyordu. Ve şimdi, yürürken

kilisenin ön tarafındaki yerine doğru ilerlerken birkaç dost yüzün ona doğru döndüğünü gördü. Southampton Central'ın neredeyse tamamı, belediye başkanı ve diğer yetkililer de oradaydı. yerel ileri gelenler. Koyu renk takım elbisesi içinde ağırbaşlı ve saygılı görünen Emilia Garanita'yı bile gördü, ölüme ne kadar yaklaştığını düşündüğüne şüphe yoktu.

Helen'i şaşkırtan bir şekilde, toplanan kalabalık ona düşmanca değil, rahatlamış, hatta mutlu bir şekilde bakıyordu. Yaralarının iyileşmesinden ve ölen meslektaşının anma törenlerine liderlik edebilecek durumda olmasından memnun görünüyordlardı. Bu iyi niyet Joanne'e bile yansımıştı.

İkinci sıradaki yerini alırken babası Helen'e küçük, dostça bir baş selamı verdi. Helen söyleyebileceğinden çok daha fazla duygulanmıştı, kısa bir süre gülümsedikten sonra kendini sıraya gömdü Servis.

Geleneksel ilahiler ve dualar arasına serpiştirilmiş sayısız okuma parçası vardı; Joanne'in birçok arkadaşı, meslektaşı ve Tutku, amaç ve kararlılıkla yaşanmış bir hayatı kutlamaya hevesli akrabalar. Helen bunu anladığında, sıraya bakmak için döndüğünde Arkasında sıra sıra dizilmiş kederli ama kararlı yas tutanlar varken, Joanne'in ilham verdiği sevgi ve şefkati düşünmeden edemiyordu. Helen karanlık anlarında zaman zaman kendi cenazesinin nasıl olacağını düşünmüştü. Eğer Joanne'e bile hükmetmeyi başarırsa Joanne'in sahip olduğu yas tutanların sayısının yarısına sahip olsaydı çok memnun olurdu, çünkü tıklım tıklım dolu kilisede artık ayakta duracak yer bile yoktu. İşte o zaman, eğer gerekliyse, Joanne'in inanılmaz Joanne'in nispeten kısa yaşamında yaptığı katkı. Bu, yaşamış, sevmiş, savaşmış ve amaç duygusunu hiç kaybetmeden dayanmış bir kadındı.

Bu, fark yaratmış bir kadındı.

Yalnız yas tutan kişi mezarın başında durmuş, aşağıya bakıyordu. tabutlar aşağıda. Botley Parish Mezarlığı, Daisy ve Michael'ın yaşadığı çiftliğe bir taş atımı ve herkesin Küçük, ihtiyatlı ve altında olmayan bir yerdi. Papazın Başlangıçta bir toplu katliamcıyı kurbanlarından biriyle birlikte gömme düşüncesinden ürkmüştü, ancak Karen Anderson'ın ateşli yakarışları Sonunda onu . Daisy'yi affetmesi ya da suçlarına göz yumması söz konusu değildi ama Karen, Daisy'nin sorunlu hayatında *gördüğü* az miktardaki sevginin Neredeyse sadece babasından ve onların birlikte yatmaları gerektiğini düşünüyordu. Jason Swift'in kızı üzerindeki hak iddialarını görmezden gelmişti - *bunu düşünmek* bile istemiyordu. onun hakkında. Ona göre, o başkasının sorunuydu.

İkizler okuldaydı ve bugün yapılacak törenden habersizdiler. Daisy hakkında çok az şey biliyorlardı - gazetelerden üvey kardeşleri hakkında önceki sekiz yılda öğrendiklerinden daha fazlasını öğrenmişlerdi - ve ayrıca Karen bu özel görev için seyirci istemiyordu. Birçok insanın ondan nefret ettiğini, tüm bu trajedinin onun suçu olduğunu düşündüğünü biliyordu. Büyük ölçüde onlarla aynı fikirdeydi ve olaydan *sonra* sevgi dolu eş ve anne rolünü oynamanın ikiyüzlülüğünün acı verici bir şekilde farkında olarak görevinden kaçmak istemişti. Ama sonuçta bu yüzden burada olması gerekiyordu - ihmal günahı, aile evinde bulunmaması bu korkunç olayların katalizörü olmuştu, bu yüzden Daisy de dahil olmak üzere hayatını kaybedenleri onurlandırmak onun sorumluluğuydu.

İnsanların tahrip etmesini engellemek için, üzerinde sadece isimleri ve tarihleri olan ortak bir mezar taşı yaptırmayı tercih etmişti. Kutsal kitaplardan alıntı yok, mesaj yok, sadece yaşamış ve ölmüş iki insanın basit bir kaydı var.

Ayin açık sözlülüğe varacak kadar kısa sürmüştü ama papaz da anlayışsız davranmamıştı. Karen özellikle ayinin ne zaman ve nerede yapılacağı konusunda gösterdiği sağduyuya minnettar kalmıştı ve bir avuç muhabirle olan ilişkilerindeki kararlılığı kapıyı kırmak için ortaya çıktı. Kapının hemen dışında onu bekliyorlardı ve Karen onlarla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu yakında. Ama biraz daha bekleyebilirler.

Şimdilik, daha iyisini hak eden kocası ve kızı için dua etmek üzere burada ona ihtiyaç vardı.

11.16

'DS Joanne Sanderson başkalarını kurtarmak için hayatını verdi.

Helen, kendisine doğru çevrilmiş birçok yüzün farkında olarak sesini sabit ve net tuttu. Konuşmasına şöyle başlamıştı

Joanne'in ailesine kişisel bir mesaj gönderdi, ancak şimdi sonuca doğru ilerlerken bakışlarını kilisenin arka tarafına sabitledi.

'Bunu kişisel için değil, görevi olduğu için yaptı. Joanne hırstan yoksun değildi - hangimiz bunu iddia edebiliriz? - Ama hiçbir zaman hırsla hareket etmedi. için önemli olan işini yapmaktı. Kendisini eksik görmemeye, her türlü kriz ve tehlikeyi tereddüt etmeden göğüslemeye, yaşamı ve insanlığı korumaya kararlıydı.

Korumakla olduğu kişilerin özgürlüğü. O asla

Görevinden kaçmadı, kendi çıkarlarını asla ön planda tutmadı - özverili, cesur ve kararlıydı. Her birimizin içinde en iyisini temsil ederdi.

Her birimiz onu derinden özlese de o bize ilham vermeye devam ediyor ve bizi takip edenlere hayattaki ilk sorumluluğumuzun her zaman *başkalarına* karşı olduğunu, asla kendimize karşı olmadığını hatırlatıyor.

Helen kısa bir süre sonra Joanne'in mezarı başında cemaate katılırken bu sözleri düşündü. Son birkaç ay

Hayatının en karanlık dönemlerinden biriydi ve bir süre sonra güvensiz, şüpheli ve öfkeli biri haline gelmişti. Sonuç olarak Joanne'i hayal

kırıklığına uğratmış, belki de hayatına mal olmuştu. Başka hiç kimse böyle ama Helen için Joanne'in kişisel mirası açıktı. Bir polis memuru ve bir insan olarak görevini yapmaya devam edecekse

Helen yeniden güvenmeyi öğrenmek zorunda kalacaktı. Ancak bunu yaparak bir kez daha gerçek bir lider olabilirdi.

Karanlıktan ışığa doğru dönmenin, başkalarında ve kendisinde iyi olan her şeyi kucaklamanın zamanı gelmişti. Başka bir şey yapmak en büyük ihanet olurdu, bu yüzden Helen

Daha iyi bir insan olmaya, kendini başkalarının hizmetine adamaya ve iyi bir mücadele vermeye karar verdi.

Ateşe doğru yürümeye devam ederdi.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

